

KORKULARI SOSYALİZMDEN!

17-27 Eylül tarihleri arasında ABD'nin New York şehrinde Birleşmiş Milletler'in 74. Genel Kurulu yapıldı. Genel Kurul'a katılan emperyalist-kapitalist ülkelerin liderleri, kürsüden nutuklar attılar; hamaset edebiyatı yaptılar. Esas kararlar ise, her zaman olduğu gibi, ikili görüşmelerde alındı.

Genel Kurula damgasını vuran şey, emperyalist-kapitalist ülke liderlerinin sosyalizm fobisi oldu. Öyle ki, Genel Kurul'a ev sahipliği yapan ABD'nin başkanı Trump, "ülkemizin karşısındaki en büyük tehditlerden biri olan sosyalizm" dedi ve ekledi: "ABD, asla sosyalist bir ülke olmayacaktır".

Denilecektir ki, "bayram değil seyran değil, bu zat niye böyle panikledi" Meğer Venezuela'nın yardımcıları sayesinde Küba sosyalist sistemini pekiştiriyormuş! Sorunun sadece Küba sosyalizminin güçlenmesi olmadığı açık. Yoksa Trump'ın Genel Kurul'da itiraf ettiği gibi ABD niye durup dururken "2,5 trilyon dolar harcayarak, ordusunu yenile"sin ki?! Üstelik aynı konuşmada "herkes savaşabilir; ama sadece en cesurlar barışabilir" demişken! Belli ki, emperyalist kapitalist dünyayı bir sosyalizm korkusu, "yakın tehdit" olarak sarmış durumda. TC Cumhurbaşkanı'na "küresel adaletsizlik"ten dem vurduran da bundan başkası değil. Dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklı çelişkilerin yığıldığını, sorunların kronikleştiğini hissediyorlar ve bu gidişatın sistemin sonunu getireceğini, o zaman tacı da tahtı da kaybedeceklerini görüyorlar. Korkuları bun-

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

2 - 16 Ekim 2019 / S 84 / 2 TL

İKİ SINIF İKİ AYRI DÜNYA

Oyun bellidir: Adını "toplumsal muhalefet" koydukları genel demokratik ve devrimci hareketi CHP'nin başını çekeceği sermaye siyasetine yedeklemek.

Toplum sınıflardan oluşuyor. Cumhuriyetin ilk döneminden beri CHP, "sınıfsız kaynaşmış zümre" olarak tanımladı toplumu. Fikrin babası Mustafa Kemal'dir. Toplumun sınıflı yapısı bir gerçek idi. Reddettiler. Bu gerçeği dile getireni İstiklal Mahkemeleri'nde yargıladılar. Sınıf eksikli dernek, sendika, parti kurmayı yasakladılar. Oysa CHP'nin ta kendisi burjuva sınıfın partisi olarak sınıf eksikli idi. Aslında söylenen açıkça "ey işçiler size örgütlenmek, bağımsız örgütler kurmak yasak" idi. İşçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi baskı altına alındı. Bu yetmezdi. "Kadro hareketi" ile ideolojik açıdan da işçiler sakatlanmaya çalışıldı.

Bugün o "Kadro hareketi" CHP'ye yamayan küçük-burjuva sosyalizmi tarafından sürdürülüyor. Muazzam bir çaba ile işçi sınıfı ve geniş emekçi kesimler CHP kuyruğuna takılmaya çalışılıyor. Yetmedi. Bugünlerde bir de Kürt emekçiler aynı tuzağa çekilmek isteniyor. Yerel seçimler, yenilenen İstanbul seçimi uygun bir platform sundu sermayeye. "En geniş birlik", "demokrasi ittifakı" teraneleri ile cilandı, parlatıldı bu girişim.

Tabii hepsi bu değil. Bir de öbür ucu var. Dinci-faşist iktidar, devlet, azgın saldırıları tırmandırdı. Bu baskı, bu saldırı dalgası, bu nefes aldırma taktiği, sadece emekçi hareketi bastırmayı amaçlamıyor. Aynı zamanda onu diğer uca, CHP'nin başını çektiği sermaye kampanyasına iteklemiş oluyor. Emek örgütleri, işçi sınıfının siyasal örgütlenmeleri, Kürt halk hareketinin bizzat kendisi tam bir baskı cenderesine alınıyor, çıkış kapısı olarak da CHP'nin ellerini ovuşturarak beklediği cenah gösteriliyor!

Bu oyuna gelmeyeceğiz, oyunu bozacağız!

Bizzat işçi sınıfı içinde gittikçe yayılmakta olan konsey, meclis türü girişimlerle güçlü şekilde ilişkilenecek, sınıfın bu bağımsız örgütlenmelerini güçlendirmek için var gücümüzle çalışmak zorundayız. Sınıfın bu örgütlerinin kendisi bile başlı başına sermaye düzeni ile bir karşıtlık ilişkisinin ifadesidir. Sınıf içinde çeşitli kesimlerin bu türden bağımsız örgütler yaratmaya koyulması, burjuva siyasal platformlardan kopma çabası olarak görülmeli. Burjuva siyasal oyunlara karşı bu konsey ve meclislerde işçi sınıfının "en geniş birliği" yaratabiliriz.

"Demokrasi ittifakı!" Kim için demokrasi, hangi sınıfın demokrasisi? Unutulmasın, iki temel sınıf var bu düzende. İki sınıf, iki ayrı dünya!

AMED'DE GENÇLER YOLU TRAFİĞE KAPATTI

Amed'de belediyelere kayyum atanmasını protesto eylemleri sürüyor, devrimcilere yönelik baskılar da büyüyor.

18 Eylül günü kayyum protestolarına katılanlara yönelik baskılar ve gözaltılar da yine devam etti.

Bir gün önce eyleme destek veren SGDF ve KKP'den iki genç, haklarında aranma olduğu gerekçesi ile gözaltına alınmıştı, bu defa da eylem sonunda alandan ayrılmak üzere olan Mücadele Birliği okuru Zuhul Karakaş, gözaltı kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Eyleme katılan milletvekillerinin olayı öğrenmesi üzerine polisle uzun süren tartışma ve gerginlik yaşanırken gençler de "Arkadaşımızı serbest bırakın" diyerek Lise Caddesi'nde yolu trafiğe kapattı. 4

KADIKÖY'DE İKLİM GREVİ

Eylemlerin Türkiye dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanına hızla yayılmasının ardından, 15 Mart ve 24 Mayıs'ta gerçekleşen küresel iklim grevlerine 1,5 milyonun üzerinde öğrenci katılmıştı.

"Fridays For Future / Gelecek için Cumalar" dayanışma ağının çağrısıyla, Dünya çapında 160'a yakın ülkede 4685 iklim grevinde milyonlarca kişi fosil yakıt kullanımının durdurulması ve yenilenebilir enerjiye geçme çağrısıyla bir araya geldi. Türkiye'de de sekizden fazla şehirde iklim grevine destek verildi.

İstanbul'da 14.00'da Kadıköy İskele'de bir araya gelenler, geleceğimizi kurtarmak için Paris Anlaşması'nın imzalanması ve uygulanması çağrısında bulundu. 7

SÖMÜRÜ DÜZENİNE KARŞI SINIF MÜCADELESİ

Kapitalist sistem kölelik ve tüketmek üzerine kurulmuştur. Bu sistem, insan emeğini, ömrünü en az maliyetle ya da maliyetsiz, sonuna kadar sömürerek kullanmak ve kullanım süresi bittiğinde de hiç bir bedel ödmeden ondan kurtulmak ister. Kapitalizm doğada var olan herşeyi hiçbir maddi bedel ödmeden sonuna kadar tüketir.

Yeryüzündeki bütün yaşamı; insan yaşamını, doğa yaşamını, hayvan, bitki hatta olmazsa olmazımız su ve oksijenimizi dahi hiç düşünmeden ve acımadan tüketir.

Onlar için bütün dünya hammadedir. Onları işlemek için de bizleri köle olarak kullanır. 10

>>Editör...

UZLAŞMACILARIN ÇARESİZLİĞİ!

Bir devrimin doğuşunun ve gelişmekte olduğunun sayısız belirtisi olur. Başka bir ifadeyle, devrim doğuşunu ve gelişimini sayısız belirtiyi haber verir. Devrimci kitle hareketinin gelişimi ve süreklilik kazanması, suç ve suçlu oranındaki olağanüstü artış, egemen sınıfın saflarında artan kargaşalık vb. bunlardan bazılarıdır.

Devrim, kaynağını, derin ekonomik ve politik krizden alır; toplumsal çelişkilerde artış ve derinleşme devrimin tüm taraflarında; devrim tarafında olsun, karşı devrim tarafında olsun olağanüstü hareketlenmeye yol açar. Her taraf kendi çıkarlarına uygun çözümün gerçekleşmesi için tüm güçlerini harekete geçirir. 3

Sınıf Kavgasını
Savaşan Proletarya Kazanacaktır
C.Dağlı 2

Yakın Ve Açık Tehdit:
Dinci Faşist İstila
Umut Çakır 4

Politik Mücadelenin Doğuşu
Vasal Güvence Elde Etme Dönemi
Umut Çetiner 5

Vanıyor Tavan
Eriyor Taban
Şiar Coşkun 8

Voldaşlık Üzerine
Ali Varol Günel 9

Sudan
Birinci Perde İndi
Sinan Kaleli 11

SINIF KAUGASINI SAVAŞAN PROLETARYA KAZANACAKTIR

C. DAĞLI

BAŞVAZİ

Savaşan proletarya ve proletaryanın savaşan partisi, mücadeleyi geliştirirken, yıllarca yaşanan ve sürmekte olan iç savaşı göz önünde tutar. Mücadeleye, sınıf mücadelesinin henüz bu düzeye gelmediği ülkelerdeki gibi bakmayacağı açıktır.

Sınıf mücadelesi, iç savaşa bürünmüşse, bu dönemde, sokak savaşları militan mücadele, devrimci ayaklanma, devrimci savaş, devrimci yöntemler ve güç araçları diğer dönemlere göre daha büyük bir önem kazanır. Politik hedefler, devrimci yöntem ve araçlara dayanmadan kazanılmaz.

Bilindiği gibi savaşlar şiddete dayanır. Bir savaş olan iç savaş da şiddete dayanılarak yürütülür. İç savaşın tanımı da bunu ortaya koyuyor; iç savaş, sınıf mücadelesinin, şiddetli mücadele dönemine girmesidir. Bu dönemde, mücadele en şiddetli çatışmalara sahne olur. Emekle sermaye arasındaki kavgaya, gelişmesinin belirli bir noktasında kaçınılmaz olarak iç savaşa dönüşür. Sınıfların böylesine şiddetli kavgasını, işçi sınıfı ancak kendi güç örgütüyle, örgütlü devrimci zoruyla kazanabilir. İşçileri devrimci hazırlamaktan söz edenler, hazırlıkları bu düzeye kadar çıkarmazsa, devrim ve devrimci hazırlık hakkında boş laf etmiş olurlar.

Devrimci emekçiler, sınıf savaşının karşımıza çıkaracağı mücadelenin her biçimini karşılamaya hazır olmalıdır. Rastlantıların getireceği sonuçlara da hazırlıklı şümkelidir. Rastlantıların eylemlerle, çatışmalarla ilişkisi olduğunu unutmamalıyız. Rastlantılar, zorunluluğun çerçevesinde oluşsa da eylemlerle olan ilişkisini daima göz önünde tutmalıyız. Haziran Halk Ayaklanması'nın oluşmasında Gezi ağaçları bir rastlantıdır.

Belki de başka bir olay da bir ayaklanmaya yol açabilirdi. 6-8 Ekim Ayaklanması Kobani nedeniyle patlak verdi. Yarın başka olaylar, büyük bir ayaklanmanın fitilini tutuşturabilir. Nesnel toplumsal durum patlamanın tüm öğelerini kendi içinde taşıyorsa, şu ya da bu olay, büyük bir başkaldırıya yol açabilir. Büyük sonuçlar doğuran bir olay nasıl başlarsa başlasın, olayın ayaklanmaya doğru hareket etmesi iç savaşın olduğu koşullarda, sert ve şiddetli çatışmalara yol açar. Devrimci kitleler bu durumlara her zaman hazır olmalıdır. Devrimci kitleler, devrimci tarzda hareket ederek yeni gelişmeleri karşılayabilir ve öncülük eder.

Sınıflar ilişkisini ve güçler dengesini doğru değerlendirmek, toplumsal savaşı kazanmaya doğrudan bağlıdır. Düşmanın gücünü küçümsemek, bizi karar almada yanılgıya düşürür, abartmaksa, kitleleri pasifize eder. Reformist ve oportünist hareketlerin yaptığı, egemen sınıfın gücünü olduğundan fazla göstermek, başkaldıran kitlelerin gerçek devrimci gücünü küçümsemektir. Düşman bu hatalı yaklaşımlardan her zaman yararlanmıştır. Uzlaşmacı, yasalci siyasetler, emekçi halk kitlelerini, kadınları, gençliği ayaklanmadan uzak tutacak politikalarda ısrar ederek, egemen sınıfın işine gelen şeyler yapıyor.

Gerçek durumu ortaya koymak, gelmekte olanı göstermek için işin içine dalmak gerekiyor. Komünistler verili durumdan hareket ederler, fakat bakışlarını ufuklarını olgularla sınırlamazlar. Gelişmenin daha ilerideki durumu hakkında da teorik değerlendirmeler yaparlar. Eylemleri kararlaştırırken, bunun yalnızca verili ana değil, gelecek anlara, zamanlara etkilerini de ifade ederler. Tarihte bir-

çok devrimci eylem, kitlelerin ilerici, devrimci başkaldırısı kendi zamanını etkilediği gibi, gelecek zamanları da etkilemiştir. 20. yüzyıl devrimlerinin ve bu topraklarda elli yıldır süren devrimci eylemlerin tarihteki harekete geçirici, dönüştürücü rolü böyle bir etki yaratmıştır.

Türkiye ve Kürdistan'da, kitleleri sürekli eylem halinde tutan çelişkiler, çok derin ve keskin. Emekçi kitlelerin ancak daha ileri bir toplumda karşılanacak olan gereksinimleri insanları sürekli sokağa yöneltiyor. Bu, ancak toplumun devrimci dönüşümüyle sonuçlanacak büyük tarihsel bir kavga. Bu kavga, ayaklanmada halk kitleleri hedefine ulaşmasa da, aynı büyük kavgaya yeniden ve yeniden ortaya çıkar.

İki büyük savaş arasındaki zaman aralığı, önceki savaştan dersler, sonuçlar çıkarmak için soluklanma ve buradan çıkan sonuçlarla yeni çatışmalara hazırlanma zamanıdır. Ayaklanma ve isyanlar arasında geçen zaman, devrimci işçiler ve diğer devrimci kitleler tarafından bu amaçla değerlendirilir. Bizde mücadele sürekli. Dolayısıyla, durumumuz mücadele yürürken, mücadele içinde ele alınır. Yürünen yolun deneyimlerinin sonuçları, yürünecek yola tüm canlılığı içinde uygulanır.

Proletarya ve diğer emekçi halk kitlelerin burjuva egemenliğine karşı devrimci savaşı, doğrudan eylemlerle, göğüs göğüse çatışmalarla sınırlı değildir. Atıl-ganlık, cesaret, yiğitlik, gözü peklik, heyecanlanma ve coşku bu savaşın özellikleridir. Devrimci savaş, bu özellikler olmadan düşünülemez. Devrimci sanat, edebiyat, estetik, müzik ve daha başka zihinsel çalışmalar, eski toplumu devrimci kavgasında önemli bir rol oynar. Kısaca, burjuvaziye yenmek için girişilen

savaş çok yönlü ve bütünsel bir harekettir. Bunun böyle olması zorunludur. Çünkü, toplumu dönüştürmeyi hedefleyen devrim, küçük burjuva teorisyenlerinin söylediği gibi, toplumun bazı yönlerinin değişimiyle sınırlanmaz. Devrim, toplumu tepeden tırnağa değiştirmeyi amaçlar. Devrimde örgütlenen yeni toplum, tarihsel olarak önceki topluma göre çok daha zengin bir toplumdur.

Devrim bir atımlık bir hareket değildir. Zafer için bir dizi çarpışmadan geçmek gerekiyor. Çünkü bu devrim, önceki toplumlara göre daha derine giden bir toplumsal sistemi tasfiye edecek. Geçen yüzyılda ve günümüzde süren devrimler birçok çarpışmalardan geçerek zafere ulaşabildi. Reformistlerse, günün gerektirdiği devrimci görevlerden kaçmak, devrimci savaşın çarpışmalarına katılmamak daha doğrusu bu işten yan çizmek için, emekçilerin kurtuluşunun başka zamanların sorunu olduğunu ileri sürüyorlar. Onların, "bu sorun uzun vadede olarak çözülür", demelerinin altında uzlaşmacılık, edilgenlik yatıyor. Gerçek devrimci, her koşul ve durumda devrim için mücadele eder. Her proleter devrimci komünist yeni çarpışmalara her an hazır olmalıdır.

Devrimci kitleler, on yıllarca faşizm ve sermayeye karşı mücadelede bir dizi çarpışmadan geçti. Hedefine ulaşmaya kadar daha bir dizi çarpışmadan geçme ısrar ve kararlılığı içindedir. Halklar, zorunluluğun gereğini yerine getirecek ve sonunda özgürlüğü kazanacaktır. Bir çok çarpışmadan geçmek, mücadeleci kitlelere, kolay kolay elde edilemeyen büyük bir deneyim ve yetkin savaşıklık yeteneği kazandırdı. Bir dizi çarpışmadan geçerek edindikleri savaşı-

çılıkla egemen olanın iktidarını yere çalacaklar. Uzun iç savaş kitleleri devrimci eğitimden geçiren tam bir okul görevi gördü. Kitleler bugüne kadarki çarpışmalarında zafere giden yolun temel taşlarını döşedi. Bundan sonraki çarpışmalarda zaferi kazanacaklardır.

Emekçi halk kitleleri yıllardır yoğun ve açıktan açığa süren bu savaşı kendi lehine sonuçlandırarak kadar ileri bir düzeyi temsil ediyor. Tekelci sermaye ve faşist devlet yeni bir dünya için savaşan yığınları baş eğdirmek için, günümüzde bilinen en ağır baskılara başvurdu, fakat sonuç alamadı. Zaman zaman, devrimci başkaldırını bastırmak ve hareketi ezme istedi ama başarısızlığa sürüklendi. Her ne yapılsa, devrimci kararlılığı kırılmadı. Dolayısıyla, devrimimizin önünü kesemedi. Burjuvazi, kitleleri yönetemediği için, onlara karşı sürekli savaş halinde oldu. Tüm şiddetiyle yürütülen burjuva iç savaş, emekçilerin başkaldırısını engelleyemedi. Egemen sınıf, kitlelerin devrimci kararlılığının sonuçlarıyla bundan sonra devamlı olarak karşılaşacaktır. Ancak, kitlelerin eylemleri daha yıkıcı ve daha devrimci olacaktır.

Durum, kazanmak için ne kadar uygun olursa olsun, direnme çizgisinde hareket edilerek devrim gerçekleştirilemez. Kazanmak için saldırgan, hücumcu, ayaklanmacı bir çizgide hareket etmek gerekiyor. Devrim için, devrimin zaferi için, bireylerin bireysel hareketi değil, kitlelerin gerçek devrimci hareketi gerekir.

Savaşan proletaryanın ve halkların, devrimci hareketi, proletaryanın savaşan partisinin önderliğinde hedefine ulaşır.

Gitti Sapmadan⁽¹⁾

devirdiğimiz onca günün ardından çekip gidersem hiç umduğunuz anında kavgamın sadece kısa sözcükleri dilleyiniz elleriniz ve huncunuzu konuşturun...

bizi anlayanlara selam güler yüzümün dimdik yüreğinden. bizi anlamayanlara deprem gerçeğimizin sarmaşlamasıyla merhaba diyen çıkacaktır başka başka akıllarınca geçin onları geçin gerçek sadece devrime inanmaktadır ve tüm çabanın devrime adanmasıdır bilin... yalnız şunu dilleyenler haklıdır yaşama, savaşı ve sevdayı büyümeye gelmiş... hepsinden yapabildiğinçe yaptı ve gitti sapmadan.

03.02.1996
Rasim Oktar

23 Eylül 1996'da bir trafik kazasıyla ayrıldılar aramızdan Aynil ve Rasim yoldaşlar.

Onları tanıyan az sayıda yoldaşların anlatımlarını okurken görüyorsunuz ki, birini anlatırken diğerini de anlatıveriyor hemen. Birbirinden ayırmadan. Tıpkı mücadelede ve ölüme ayrılmayıları gibi.

Ne zaman onları, ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlardan birini anlatmaya çalışsak, sözcükler eksik kalır bilirsiniz. Donuklaşır sanki sözcükler... Aynil yoldaşı, aynı zamanda Rasim yoldaşı anlatan satırları okuyunca, onların en önemli özelliklerinin devrime olan sarsılmaz inanç ve bağlılıkları olduğunu görüyoruz. Tamamen kopan ilişkileri yeniden kurmak için gösterdikleri çaba bile bu inanç ve bağlılığın bir göstergesi. Devrimci mücadeleye

Aynil Yoldaşı anlatan yazımın başlığı olarak da kullanılmıştır.

90'lı yıllarda katılan Aynil ve Rasim yoldaşlar kızları Ekin Su ile birlikte birçok zorluğa rağmen hep en önde olmuşlar. Rasim yoldaş, 2 dönem üst üste Çanakkale İHD Başkanı, Aynil yoldaş ise Tümbel-Sen Çanakkale Şube Başkanı olarak çalışmalarını sürdürmüşlerdir.

Onları anlatan yoldaşımız onlar için, "bilinen klasik sendika ya da dernek yöneticisi olmadılar hiçbir zaman yoldaşlar, çünkü onlar birer kitle önderiydiler" diyor.

96 Ölüm Orucu sürecinde ailelerle paylaşımları, Çanakkale halkını zindanlardaki mücadele ile dayanışma göstermesi için uğraşmak, yoldaşların yarattığı bir başka değer. Çanakkale zindanındaki Ayça İdil Erkmen'in ölümsüzleştiği haberini alan Aynil yoldaş, daha önce çalıştığı belediyenin, anons merkezine gidip mikrofonu alarak, tüm Çanakkale halkını bu ölümsüz savaşının Çanakkale'den uğurlanması sırasında yapılacak törene davet etmiş ve ardından tutuklanmıştı. Yaklaşık 1 ay kadar zindanda kalmış, çıkınca da "nerede kalmıştık" diyerek yeniden işe koyulmuştu. Ancak çok sürmemişti Lapseki'den Çanakkale'ye dönerken bir trafik kazasında⁽²⁾ hem Aynil yoldaş hem de Rasim yoldaş aramızdan ayrılmışlardı.

"Yolumu net ve inançla seçmenin onurunu taşıyorum. Ve bu süreçte büyüyor, insan olduğumun onurunu taşıyorum" diyordu Rasim Yoldaş babasına yazdığı mektupta. Onların en önemli özellikleri, devrime olan sarsılmaz inanç ve bağlılıklarıdır. Onları yenilmez ve ölümsüz kılan da budur. Cesaret, bilinç, yoldaşlara ve partiye olan güven de şüphesiz çok önemli olanlar için. Bizler de bununla devam edeceğiz yola. Biz de aynı yolu birlikte yürümenin ve yolumuzu net ve inançla seçmenin onurunu taşıyoruz.

⁽¹⁾ Rasim Oktar'a ait şiirin başlığı aynı zamanda onu ve

Aynil Yoldaşı anlatan yazımın başlığı olarak da kullanılmıştır.

⁽²⁾ Bu kazadan kısa bir süre önce her iki yoldaşın da polislerce açıktan tehdit edilmesi bu trafik kazası ile ilgili kafalarda soru işaretleri yaratmıştır.

Taylan Özgür 50 Yıl Önce Ölümsüzleşti

50 yıl önce Beyazıt Meydanı'nda katledilen Taylan Özgür, vurulduğu yerde ailesi ve yakınları tarafından anıldı.

23 Eylül 1969... '68 kuşağı öğrenci hareketi lideri ve THKO kurucularından 21 yaşındaki Mustafa Taylan Özgür'ün Beyazıt Meydanı'nda polis kurşunuyla katledildiği gün... İstanbul Üniversitesi'ne bir toplantıya gelen ODTÜ'lü Taylan Özgür, THKO'nun ölümsüzleşen ilk savaşı oldu. Devlet Taylan Özgür'ün üzerinden 2 tabanca çıktığını ve çatışmada öldüğünü açıklasa da, görgü tanıkları tek el kurşunla katledildiğini söyledi; katilleri hala bulunamadı...

Taylan, 5 bin öğrencinin katıldığı kitlesel bir törenle Cebeci Asri Mezarlığı'na defnedildi. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da idamlarından önce yoldaşları Taylan Özgür'ün yanına gömülmeyi vasiyet et-

seler de devlet buna engel oldu.

Bugün Beyazıt Meydanı'nda (o tarihte Hürriyet Meydanı) vurulduğu yerde yapılan anmada konuşan ablası Hale Özgür Kıyıcı, "Nasıl Victor Jara'nın katilleri bulundusa kardeşimin katilinin de bulunacağına inanıyorum" dedi. Taylan Özgür'ün Türkiye'de 20 bine ulaşan faili meçhul cinayetlerden birisi olduğunu belirten Kıyıcı, faili meçhul cinayete giden herkesin kendisi için kardeşi kadar değerli olduğunu söyledi.

Anmaya, Taylan'ın katledilmesinden sonra ismi "Taylan" konulan en yaşlı ve en genç Taylan'lar da katıldı. Evet, katillerin adını bugün kimse bilmiyor, anmıyor ama, yoldaşlarımızın isimleri Taylanlar, Sınanlar, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'lar gündün güne her kuşakta yaşatılıyor, ölümsüzleşiyor.

Ayışığı'nda Yeni Dönem Başlıyor!

"Yeni dönem atölyelerimizin ve derslerimizin başlamasına çok az kaldı" diyerek çağrı yapan Ayışığı Ekin Sanat Derneği, 16 Eylül Pazartesi günü başlayan yeni dönem programını paylaştı:

Pazartesi- Erbane Atölyesi

Erbane Atölyesi'nde erbane çalmayı öğrenirken, ritim çalışacak, yeri geldiğinde birlikte farklı kültürlerden şarkılar seslendireceğiz.

Salı- Güncel Politika Tartışmaları

Uzun süredir Derneğimizi takip edenlerin aşına olduğu salı tartışmalarına devam ediyoruz. Okuduklarımızı, izlediklerimizi ve gördüklerimizi tartışarak güncel gelişmeleri daha iyi takip ve tahlil edeceğiz.

Perşembe- Nota ve Solfej Dersleri

Müzikle haşır neşir olanların bilmesi gereken, olmazsa olmazlardan nota bilgisi ve solfej derslerini kaçırmayın...

Perşembe- Estetik Dersleri

Sanat nedir? Güzel-çirkin, trajik-trajikomik, iyi-kötü kavramları nelerdir? Bir sanat eserini nasıl analiz ederiz? Tarih boyunca gördüğümüz sanat akımlarının altyapıları nasıl gelişmiştir? Ve daha nice sorunun cevabını arayacağımız Estetik derslerine sizleri bekliyoruz... Kimi zaman okuyacağız, kimi zaman inceleyeceğiz kimi zaman izleyeceğiz...

İki haftada bir Cumartesi- Film Gösterimi

Yönetmenlerin farklı filmlerini izleyip sonrasında tartışacağımız keyifli bir etkinlik sizi bekliyor. İlk yönetmen olarak seçtiğimiz Metin Erksan'ın filmlerini incelemekle başlayacağız. Sonrasında sürpriz isimlerle devam edeceğiz...

Ayda Bir- Pazar Kahvaltısı

Gelenekselleşen aylık pazar kahvaltımızı kaçırmayın... Böreğinizi, simidinizi, peynirinizi kapıp gelin...

Editör

UZLAŞMACILARIN ÇARESİZLİĞİ!

Baş tarafı 1. sayfada

Küçük burjuva uzlaşmacıların hareket biçimi de böyle olur. Dolayısıyla, tersinden söylersek, küçük burjuva uzlaşmacıların olağanüstü hareketlenmesi, devrimin geliştiğinin açık belirtilerinden biridir.

Bunun son örneği, Almanya'nın başkenti Berlin'de "Demokratik Türkiye İçin Toplumsal Sözleşme Arayışı" adıyla yapılan ve adına "konferans" denilen toplantı oldu. Bu toplantıda kimler yoktu ki! HDP'sinden CHP ve Saadet Partisi'ne; oradan çoğu da "Sürgündeki Büyük Adamlar" havasındaki yazar-çizer takımı, akademisyen, sanatçı, profesörlere kadar akla gelebilecek ne kadar uzlaşmacı; burjuvaziyle proletaryanın; ezilen halklarla ezen sınıfların arasında bulmaya hevesli insan varsa hepsi oradaydı.

Çoğu, "Sürgündeki Büyük Adamlar"dan müteşekkil bu kalabalık, iki günlük toplantıdan sonra, "Demokrasi İttifakı"ni kurduklarını ilan ediyorlar. Neyin demokrasisini, kimler için demokrasi istedikleri belli değil. Belli etikleri tek nokta, müteveffa TKP'den ödünç aldıkları sloganla ifade edilen "Barış İçinde Bir Arada Yaşamak" istedikleridir. Yani gerçekte, faşistlerle, gericilerle, emekçi sınıfları sömüren ve baskı altında tutanlarla, hatta CHP ve Saadet Partisi gibi katliam yapmış, katliamlara ka-

tlımış olanlarla bir sorunları yok. Bu uzlaşmacıların tüm derdi, dinci faşist iktidarı, baskı ve terörü hafifletmesi için ikna etmek.

Emekçi sınıfların, ezilen halkların baskı ve sömürden tam ve kesin kurtuluşlarını sağlamak bir yana, istemek dahi akıllarına gelmiyor. CHP ve Saadet Partisi gibi düzen partileriyle, gerici güçlerle kol kola girdiklerinde; daha doğrusu, emekçi sınıf ve ezilen halkları düzen partilerinin peşine takabilirlerse, egemen sınıfa ve dinci faşist iktidara uzlaşma mesajı verebileceklerini düşünüyorlar. Haksız da değil. Tekelci sermayenin ve dinci faşist iktidarın bu mesajı aldığından şüphe duyulmamalı.

Ancak sorun şu ki, mevcut somut koşullarda yani devrimci kitle mücadelesinin süreklilik ve yükselme çizgisi içinde olduğu; düzenin tüm çelişkilerinin derinleşip keskinleştiği, kitleleri eski yöntemlerle yönetemez olduğu koşullarda egemen sınıf ve dinci faşist iktidar baskı ve terörü yoğunlaştırmaktan başka yol bulamıyor.

Bu, "konferans"a katılan katılmayan tüm uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin çaresizliğidir. Bütün uzlaşma çağrıları, uzatılan "barış çubukları" havada kalıyor; dinci faşist iktidarın tekmeleriyle karşılanıyor. Son örneğini, Selahattin Demirtaş'ın "bize doğru bir adım atarlarsa biz on adım atarız" sözleriyle gönderdiği uzlaşma me-

sajında gördük. Dinci faşist iktidar, bu uzlaşma mesajını, "Elli üç kişinin öldürülmesinden sorumlu bu kişileri biz bırakamayız" diyerek yanıtladı. Dolma-bahçe Masası'nın bir tekmeyle devrilmesi gibi, bu barış çubuğu da tekmeyle karşılandı.

Neden?

Uzlaşmacılara sorarsanız "devlet aklı" doğru çalışmıyor da ondan. Bu yüzden, faşist devlete, dinci faşist iktidara, hatta onun başına akıl vermeye çalışıyorlar. Oysa burjuva sınıfın ve faşist devletin toplum yönetme, sınıf savaşımı yürütme deneyimi yüzyıllara dayanıyor. Emekçi sınıflar ve ezilen halklar kurulu düzene saldırı halindeyken baskı ve terörde gevşeme yapamazlardı. Ufak bir gevşemenin, uzlaşmacılar tarafından değil ama, kesin kurtuluş peşindeki kitleler tarafından barajda açılan bir delik olarak kabul edileceğini ve tüm barajın yıkılma riskine girmiş olacağını burjuva sınıf ve faşist devlet gayet iyi bilir.

Uzlaşmacılar çaresizdir. Dinci faşist iktidara ve sermaye sınıfına yaptıkları her uzlaşma çağrısının karşılığı, kışkırtılma yedikleri bir tekme oluyor. Ama onlar tekmeleri yedikçe yüzlerini devrime çevireceklerine, düzen saflarına daha çok sığınıyorlar. "Hukuk-yasalar" diye bağırıyorlar. "Bu yaptıklarınızı ne hukukla açıklarsınız ne de hukuk açıklayabilir" diye. Bu dar kafalılar iki noktayı unutuyorlar.

Birincisi, hukuk yani anayasa ve yasalar, kendilerini değil, düzeni korumak için varlar. İkincisi, anayasa, yasaları yorumlamak, onu yazarların değil, okuyanların hiç değil; ama uygulayanların işidir. Anayasa ve yasalar, anayasayı ve yasaları uygulayanları koruyan birer kaledir, onları yazan ve okuyanları değil.

Faşizmden, tekelci sermaye düzeninden değil, yaşamlarını alt-üst edecek bir devrimden korkuyorlar. Devrim, toplumu sarsıp salladıkça, bunlar da, yayıkta sallanan sütte toplaşan yağ tanecikleri gibi, toplaşıyorlar ve kitleleri burjuva muhalefetin peşine takmanın, devrim hedefinden uzaklaştırmanın yollarını arıyorlar.

Neyse ki, adına "konferans" dedikleri toplantıda yapabildikleri tek şeyi kendi ağızlarından dinleyelim: "Türkiye'nin sadece bugününü değil, yarınını, hatta özellikle yarınını konuştuk. 'Ne yaşıyoruz'un ötesine geçip 'nasıl yaşamalıyız'ı birlikte hayal ettik."

Hayal kurarken gözlerini kapayıp el ele tutuşmuşlar mı, bilemiyoruz. Bildiğimiz tek şey "hayal"ler aleminde yaşadıklarıdır.

Devrim ise, tüm engelleri aşarak, kendi yolunda ilerliyor.

İstanbul'da Deprem

İstanbul'da 5,7-6 şiddeti arasında deprem yaşandı.

Uzun zamandır bekleniyordu İstanbul depremi. Özellikle son haftada Marmara Bölgesi civarında ard arda gelen 3 şiddetindeki depremler gelecek depremin habercisi idi. Ve bu depremin devamının yahut daha şiddetlilerinin gelip gelmeyeceğini İstanbullular olarak bekleyip göreceğiz.

Saat 14.00'te yaşanan depremin şiddeti kadar merkez üssü hakkında da çelişkili bilgiler verildi. Silivri açıkları ve Marmara Denizi, Marmara Ereğlisi sayılan yerler arasında. Ancak kesin olan bir şey var ki, İstanbul bu depreme hazır değil.

Avcılar'dan Çağlayan'a, Aksaray'dan Şişli'ye her yerde ciddi şekilde hissedilen sarsıntı herkesi sokaklara döktü. Tramvay seferi durdu, İlk ve orta öğretim okulları, üniversiteler boşaltıldı. Valilik 1 gün okul tatili verildiği açıklaması yaptı. Ve GSM hatları çöktü, iletişim kesildi. Deprem nedeniyle panikleyen insanlar internet üzerinden birbirlerine ulaşıldılar.

Sokaklara çıkan insanları bekleyen başka bir sürpriz vardı: toplanma alanı yoktu. İstanbul'da varolan toplanma alanlarının %87'sine AVM dikildiği ve açık alan kalmadığı yıllardır söylenen bir gerçek. Yahut Aksaray Metro İstasyon Meydanı'nda olduğu gibi altı otopark ve her an çökme riski ile karşı kar-

şıya...

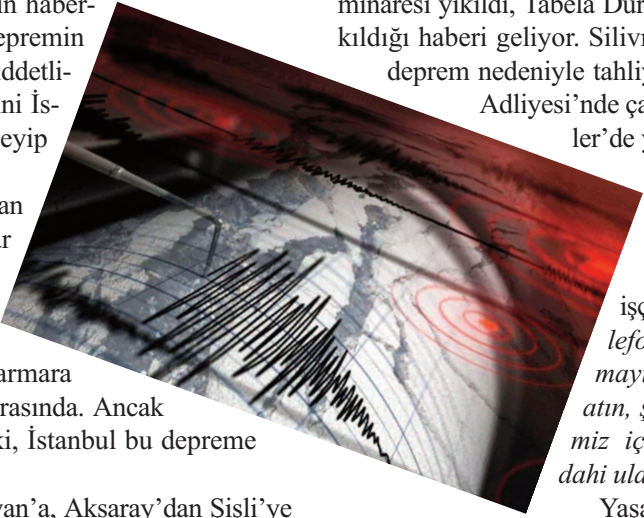
Yapılan açıklamalarda, yaşanan büyük depremin hemen ardından ilk yarım saat içinde en büyüğü 4 şiddetinde olan 15 artçı deprem yaşandı...

İstanbul Üniversitesi Beyazıt kampüsünde hasar gören anfiler oldu. Avcılar'da Merkez Camii minaresi yıkıldı, Tabela Durağı'nda bir binanın yıkıldığı haberi geliyor. Silivri Devlet Hastanesi de deprem nedeniyle tahliye edilirken, Bakırköy Adliyesi'nde çatlaklar oluştu. Şirinevler'de yan yatan bir bina boşaltıldı, Eyüp ve Sultangazi'de hasar gören 2 bina boşaltıldı.

İstanbul İtfaiyesi işçileri uyarı yapıyor: "televizyonlarla birbirinizi aramayın, gerekiyorsa mesaj atın, şebekeyi meşgul ettiğimiz için 110 ihbar hattına dahi ulaşamıyoruz..."

Yaşanan deprem ile ilgili ayrıntıları öğrenmeye devam edeceğiz. Ancak şu ana kadar kesin olan şeyleri yeniden sıralayalım:

- İstanbul yaşanacak bir depreme hazır değil.
- Yaşanan-yaşanacak depremden toplanacak ortak alanlar yok.
- Kamu binaları başta, hiçbir binanın güçlendirme çalışması yapılmadı
- 99 Marmara depreminden sonra kalıcılaşan "deprem vergisi" ile borçların, maaşların ödendiği, duble yolların yapıldığı birer gerçek.
- Ve 15 milyonluk nüfusu ile İstanbul kaderine terk edilmiş durumda.

"Tutsakların Dışardaki Sesleri Olmaya Devam Edeceğiz"

20 sene önce, 26 Eylül 1999'da, F Tipi Zindanlara geçişi sağlayabilmek için "prova kapsamında" Ulucanlar Zindanında bir katliam gerçekleştirdi devlet... 10 devrimcinin katledildiği, yüzlerce insanın sakat bırakıldığı saldırı, Türkiye'nin katliamlar tarihinde "Ulucanlar Katliamı" olarak yerini aldı.

Çok değil, birkaç sene önce, 24 Eylül 1996'da da Diyarbakır Zindan'ında 10 devrimci tutsağı aynı şekilde kalaslar, çivili sopa, demir ve coplarla katletmişti.

"Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!" diyen devrimci tutsaklar için Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatı bir açıklama yaptı.

"Yoldaşlarımızı anarken, hapishanelerle dayanışmayı büyütecek, dışardaki sesleri olacağız! 10 yıl sonra sonuçlanan katliam davasında Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi, sanıkların 'öldürme ve yaralama fiillerini yetkili makamların emrini yerine getirmek için işlediklerini' belirterek, 'ceza verilmesine yer olmadığına' karar vermiştir.

Aradan geçen süreye rağmen iktidarın hapishaneler politikası değişmemiştir. Bugün devrimci tutsaklar üzerindeki baskı politikası aynı şekilde devam

etmekte, son 10 yılda tedavi edilmeyerek öldürülen hasta tutsak sayısı 2 binin üzerindedir. Hapishanelerde askeri sayım dayatması ve koğuş baskını şeklinde gerçekleşen aramalarda tutsaklara hala işkence yapılmakta; Elazığ, Osmaniye, Van, Kayseri Hapishaneleri başta olmak üzere adını saymadığımız onlarca hapishane adeta birer işkence merkezleri haline gelmiş durumdadır" denilen açıklama, "Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatı olarak Diyarbakır ve Ulucanlar Katliamlarında yaşamlarını yitiren yoldaşlarımızı anarken yeni katliamların yaşanmaması için hapishanelerle dayanışmayı büyütecek ve tutsakların dışardaki sesleri olmaya devam edeceğiz" sözleriyle son buldu.

Adana'da Linç Ve Yağma

Şovenist histeri ile örgütlenen linç ve yağmanın bu defaki adresi Adana oldu.

11 yaşındaki bir çocuğun "Suriyeli bir erkeğin cinsel istismarına uğradığı" duyulunca halk önce sokaklara döküldü, sonra Suriyelilere ait işyerleri ve araçlar yakıldı, yağmalandı, Suriyeliler de linç edildi.

19 Eylül günü akşam saatlerinde Merkez Seyhan ilçesi Dumlupınar Mahallesi'nde 25 yaşlarındaki bir kişi, aynı mahallede oturan erkek çocuğunu okuldan alarak taciz etti. Çocuğun evden kaçması üzerine çevredeki mahalleli, bir araya toplandı. Çocuk, ifadesi alınmak için Çocuk Şube Müdürlüğü'ne götürülürken, polis saldırganın yakalanması için çalışma başlattı.

Sokağa çıkan mahalleli, istismarcının Suriyeli olduğu gerekçesi ile Suriyeli mültecilerin ev, işyeri ve araçlarına saldırdı.

İstismarcının Suriyeli olduğunu ileri süren grup, zanlının evini ateşe vermek istedi. Polislin araya girmesinin ardından Suriyelilere ait ev ve işyerlerinin ol-

duğu, Obalar ve Kıbrıs Caddeleri ile Halep Mahallesi olarak bilinen Mirzaçelebi, Kocavezir ve Meydan mahalleri içinde yürüyüş yaptı. "Suriyeli İstemiyoruz", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atan grup, mültecilerin ev, işyeri ve araçlarına saldırdı.

hem de refahımız tehdit altında" demişti. Saatler sonra da Suriyelilere yönelik faşist linç başladı... Polis mahallelerde operasyon düzenleyip, linç ve saldırganlardan sorumlu olduğunu düşündüğü 40 kişiyi gözaltına aldı.

Bu ırkçı faşist saldırının,

"İktidarın Savaş Ekonomine Destek Olmayın"

HBDH Milisleri 19 Eylül günü bir açıklama yayımlayarak, bir gün önce İstanbul Tuzla'daki kimya fabrikasına karşı eylem yapıldığını açıkladı.

Fabrikanın bağlı olduğu Ema Kimya Sanayi ve Ticaret şirketinin kimyasal ürünler, askeri kamuflajlar ve daha bir çok alanda üretim yapmakta olduğu ve bu üretim ile faşist hükümete ve orduya büyük destek sunduğu söylenen açıklamada şirketin "faşist iktidarın savaş ekonomine destek olduğu" belirtildi.

"Bilinmelidir ki faşizm ile beraber hareket eden her kişi ve kurum halkımıza düşmanlık yapıyor ve biz bunun hesabını soracağız" diye uyarın HBDH Milisleri, en son 15 Eylül'de Bursa'da yüzlerce aracın bulunduğu Yed-i Emin deposunda çıkan yangını üstlenmiş, depodaki araçların bir çoğunun istihbarat ve diğer devlet kurumlarına tesis edildiğine dikkat çekmişti.

Zırhlı Araçlar Bu Defa Dersim'de Can Aldı

Zırhlı araçlar can almaya devam ediyor.

Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde 22 yaşındaki Oktay Er, ana cadde üzerinde askeri aracın hedefi oldu. Baba Cebrail Er, kazanın dümdüz ana cadde üzerinde gerçekleştiğini ve olay yerinde 3 saat boyunca savcırı beklediklerini söylüyor. Kendilerine ambulans verilmemesini de söyleyen baba, dümdüz ana caddede oğlunu nasıl "görmediklerini" soruyor, nasıl duramadıklarını, nasıl olup da 28 metre sürükleyebildiğini soruyor.

İHD'nin Temmuz 2019'da yayınladığı rapora göre, 2008-2018 arasındaki 10 yıl içerisinde Kürdistan başta, yaşanan 63 zırhlı araç çarpması sonucu 16'sı çocuk, en az 36 kişi hayatını kaybetti...

YAKIN VE AÇIK TEHDİT : DİNCİ FAŞİST İSTİLA

Umut Çakır

Saray'ın 30 Ağustos resepsiyonunda ejder meyveli smotiler neşeli midelere doğru yol alırken Hatay sınırında cehennem ağızlı bir ejderha istila hazırlığının bir provası için kuyruğunu hafifçe Cilvegözü Kapısı'na dokundurdu. Kamera görüntülerine bakılırsa, dinci faşist katil sürüleri oldukları kuşku götürmeyen bir grup, kapıdan içeriye zorla giriş yapmaya yeltendi. Bu, şimdilik kaydıyla, silahsız bir nabız yoklamasıydı; TC'nin tutumunu ölçtüler ve bir sonraki girişimde bu ölçülere uygun silahlarla gelecekler. RTE Putin'e, adeta yalvar yakar "güvenliğimiz, çok ciddi tehdit altında" derken, kuşkusuz, bizzat teslim ettikleri uçaksavar ve diğer ağır silahları aklımdan çıkartamıyor olmalıydı. Putin bu yakarıya kayıtsız kaldı, çünkü o ve Esad, bu katil sürülerine İdlib'de acımasız bir son hazırlamakla meşguller.

Meselenin dikkat çekici bir yanı da şu: Rusya ve Şam yönetimi, daha önce bir kaç kere, dinci faşist çetelerin bu merkezine karşı saldırıya geçti ve her seferinde kafalarının üzerinden Amerikan Tomahawk füzeleri yağdı; karasularına uçak gemili donanmalar sıralandı. Oysa şimdi, emperyalist kampta tam bir sessizlik hakim.

Neden?

Bunun pek çok nedeni sayılabilir: En başta geleni, Suriye'deki vekalet savaşında kaybeden tarafın ABD oluşudur. Fakat bu durum nedenlerinden daha önemlisi, sonuçlarıdır. Yakın bir zamanda güney sınırına yiğilacak tehdidin korkunç boyutları, bu sonuçlardan biridir. Emperyalist merkezlerin şu ana kadarki sessizliğinde, emperyalist güçlerin ve diğer başka güçlerin nüfuz ve paylaşım alanlarında ağırlık merkezinin Türkiye'ye doğru kaymaya başladığını görmek gerekiyor.

Emperyalist-kapitalist dünyaya tam ilhak düzeyinde bağımlı bir ülkenin, paylaşım çabalarının hedefi olması, bir çelişki değil. Süregiden 3. Dünya savaşının tüm karakter ve koşulları göz önüne alındığında, şunu görebiliyoruz: Proletarya ve emekçi halklar ile dünya sermaye sınıfı arasında geçen küresel iç savaşta emperyal merkezler ve diğer başka büyük güçler, bu küresel iç savaşın yerel dinamikleri üzerinden kendi nüfuz alanlarını yeniden tanımlama çabası içindeler. Venezuela'dan HongKong'a dek bir yanda iç savaş boyutlarına ulaşan sert sınıf savaşmaları, diğer yanda bu mücadelenin farklı taraflarının omuzları üzerinden birbirlerine ateş eden büyük güçler mevcut. Yakın zamana kadar, bu bilek güreşinin en önemli düğüm noktası Suriye'ydі. Ama şimdi orada skor tabelası çoktan belli oldu. Ve yeni kapışma sahası olarak, Türkiye adım adım öne çıkmaya başladı.

Elbette, Türkiye'nin ve Suriye'nin koşulları pek çok açıdan farklı. Sekiz yıl önce Suriye'de iç savaş kışkırtıp boyutlandırılan emperyalistlerle birlikte Türkiye, gerici Arap devletleri ve İsrail idi. Daha doğrusu emperyalistler, plan ve amaçlarını bu saydığımız devletler üzerinden gerçekleştirilmeye çalışıyorlardı.

Bu topraklarda ise uzun bir iç savaş var, bunun yarattığı büyük devrimci bir birikim, kutuplara doğru ayrılan bir toplum var. Dinci-faşizm, emperyalistlerin de büyük ve sınırsız desteğiyle, dünyanın dört bir yanından topladığı, silahlandırdığı şeriatçı çetelere, Suriye'ye karşı-devrim ve iç savaş ihraç etmişti. Şimdi, ihraç ettiği mallar defolu/hileli çıkan tüccarın mallarının iadesi durumu gibi, ihraç ettiği ne varsa, kendi topraklarında patlamak üzere. Eğer biri Rusya'yı durdurmazsa, bazen hızlanarak, bazen frene basarak gidişat bu yöndedir. Suriye karşı-devriminin İdlib'de yoğunlaşmış irinin, sınırlarımız içinde patlaması halinde, uzun iç savaşta ciddi bir kavşak noktasına varılmış olacaktır.

Buna dileyen "Pakistanlaşma", dileyen "Suriyeleşme" diyebilir. Onbinlerce ağır silahlı dinci faşistin sınırları zorlayıp içeriye girmesi, pek çok başsız tacı kaldırımlarda yuvarlayacaktır. TSK'za ardi ardına yaşanan istifaların nedenini burada aramak gerek. Keza, İdlib'de işler kızınca, bir anda patlak veren "kayyum darbesi"ni de bu genel görünüm içinde değerlendirmekte yarar var. Çünkü ufukta beliren tehdit, en başta TSK olmak üzere, devletin tüm kurumlarını çatlatıp, sonu gelmez bir kavgaya sürükleyecek kuvvettir. Böyle bir ortamda Türk tekelci kapitalizminin en son görmek isteği manzara, 2012 Temmuz'unda Rojava'da bir anda belirivermiş olan manzaradır.

3. Dünya Savaşının öne çıkan cephelerinden biri olarak Türkiye ve Kürdistan'da süregiden uzun iç savaş, adeta bir mıkınlats gibi, yeni nüfuz alanları peşindeki küresel güçleri kendine doğru çekmeye başladı. Bu ilgiyi "dayanılmaz cazibesi" ne yoran dinci-faşizm, sınırlardan içeri sel gibi akan dinci faşist katillerin iplerini tutabileceğini sanıyorsa, ahmaklığımıza doymasın. Yerleştikleri her yeri elde silah "Cihadistan"a çevirmekten başka bir şey bilmeyen bu katil sürülerini Avrupa kıyılarına sersefil varmaya çalışan göçmen dalgasıyla karıştırmamak gerek. Bunlar, en başta, Samandag'dan Kilis'e kadar, yeni bir İdlib yaratacak silah donanımına, yerel ilişkilere ve paraya sahipler.

Tehlikenin boyutlarını tam anlamıyla kavramak, ona hazırlanmanın ön koşullarından birincisidir. Dinci-faşist katil kabileleri, uzun iç savaşta, yeni ve çok kanlı bir perdedi açacaktır. Ancak, kuşku yok ki, bu durumun, halihazırda kaynamakta olan toplumda yaratacağı muazzam sarsıntı, dinci-faşizmin sonunu getirecek enerjiyi açığa çıkartacaktır. Kırıntı düzeyinde haklar için tüm enerjilerini harcayanlar, CHP kuyrukçuları, yani bilcümle devrimin tüm "ara" unsurlarını etkisiz bırakacak bu önemli gelişme için, devrimci proletarya şimdiden hazır olmalıdır. Arap Alevi halklar ve Kürt halkı başta olmak üzere, Kaz dağlarından Van Kalesine dek, hareket halindeki kitleler, tehdidin boyutunu hemen kavrayacak bilince sahiptirler. Bu bilinçli kitleleri, devrimci hükümet şiarı altında birleştirmek, bu ertelenemez yaşamsal tehdidi savuşturabilmenin, tek yoludur. Yoksa, bugün Suriyelilerin yaşadığı gibi milyonlarca insanımızın mülteci kapılarına yığılması, tarihin en korkunç trajedilerine bile rahmet okutacaktır.

"İrademizin Yok Sayılmasını Kabul Etmiyoruz"

Amedlilerin kayyuma karşı sürdürdükleri eylemde, 15 Eylül günü HDP Amed İl Örgütünün çağrısı ile Koşuyolu Parkı'ndan Büyükşehir Belediyesi önüne yürüneceği için, parkta toplanan kitleyi emniyetin geniş güvenlik önlemi karşıladı.

Parkı abluka altına alan polis, eylem için gelenleri çembere alarak yürüyüşe izin vermeyeceklerini ve "müdahale edeceklerini" söyleyince HDP milletvekilleri eylem alanına kadar slogsansız yürüyeceklerini duyurdu.

Yürüyüşe geçen kitle kaldırımdan inmeden Lise Caddesi'ne kadar slogsansız yürüdü. Burada slogan ve alkışa başlayan kitle yine polisin engellemesi ile karşılaştı.

Alanda oturma eylemine geçildi ve 28 gündür olduğu gibi eylem sloganlarla, şarkılarla devam etti.

Polisin engelleme çabalarına ve sık sık ses aracından yaptığı tacizlere kitle sloganları yükselterek karşılık verdi. 'Yasadışı slogan atılıyor' gerekçesi ile polis ve milletvekilleri arasında uzun süren tartışmalar yaşandı.

Saat 13.00'da başlayan basın açıklamasında ilk sözü HDP Amed İl Eşbaşkanı olarak kitleyi selamladı.

Sonrasında sözü Kürdistan İttifakı adına Abdülhey Okuluş aldı. Kürtçe yaptığı konuşmasında Okuluş "Tarihte ne Hitler ne Mussolini ne de Franko dikta-

törlüğünü sürdürdrebilmiştir. Direniş gösteren Amed, Van ve Mardin halkı kazanacak" dedi.

H D P Gençlik Meclisi adına konuşan

Emin Salman "Biz HDP Gençlik Meclisi olarak hepinizin direnişini selamlıyoruz. Direnişin 28. gününde yine buradayız. Seçim sürecinde hazırlıkları yapılan kayyumlar siyasi soykırımdır. AKP hükümetine göre ya AKP'li olacaksınız ya da hiç olmayacaksınız. Biz gençlik meclisleri olarak diyoruz ki, bizi tek tipleştiremezsiniz. Ortadoğu farklı halkların, kültürlerin, değerlerin olduğu bir coğrafyadır. Bu çeşitliliği yok etmeye çalışmak ancak soykırımla açıklanabilir. Biz gençlerin önünde yaşayacağı uzun yıllar var ve biz irademizin yok sayılmasını kabul etmiyoruz. Bizim için yaşam ya anlamlı değil ya hiç olmamalı. Buradan AKP-MHP ittifakına sesleniyoruz girdiğiniz yanlıstan dönün. Çünkü kazanan mutlaka biz Türkiyeli ve Kürdistanlı gençler olacaktır" diyerek sözlerini bitirdi.

HDP Antep Milletvekili Mahmut Doğru da halktan teslim aldıkları iradeyi asla bırakmayacaklarını, Şeyh Saitlerden aldıkları mirasla direnişini büyüyeceklerini dile getirdi.

Eylem 28. gününde 10 dakikalık oturma eyleminin ardından sona erdi.

Mücadele Birliği /Amed

Yargı Reformu Demişken...

Bugünlerde "demokratik anayasa", "demokrasi cephesi", "demokratikleşme" lafları gene gırla. Oysa faşist sistemlerin bu yöndeki çözülmesinin, güçlü/program sahibi sokak-sınıf hareketi ile sağlanabileceğinin onlarca örneği var. Faşizmin paketler, kanunlar, anayasa adı verilen kağıt parçaları ile demokratlaşmayacağını akılda tutarak başlamalıyız.

Kendisine kırıntı olarak sadece yeşil pasaport koparabilen çubesi düğmeli TBB başkanı Metin bey, paketin "Türkiye demokrasisinden şaşı diyenlere tokat gibi cevap olacağı" inancındaydı. Elleri patlarcasına alkışladığı saray eşrafının onun inancını berkittiğini umuyoruz.

Demokrasi şöleni diye sunulan paket "sade poğaça" tadında. İsmi bile sepettekileri ve eldekileri tariflemeye yetiyor: "Güven veren ve erişilebilir bir adalet sistemi"! Bu reform, deforme olmuş "hukuk/devlet" aygıtını tamamlamayı/toparlamayı amaçlıyor. Bu da aygıtın krizde olduğunu, bu yama ile toparlanacağı ümidini güdüyor.

Mevcut paket basit yöntemlerle işlevlik kazanabileceği pratik sorunları "kanun kültürü" ile cıralayıp görücüye çıkarmaya çalışırken, birkaç meselede ağır saldırılar içeriyor.

"Ata'nın çizdiği muasır medeniyetler seviyesi"ne erişemeyen koca Türkiye Cumhuriyeti, basit bir genelde veya tüzük ile yapabileceği pasaport kanunu değişikliği için kanuna ihtiyaç duyuyor. Asayişçi kafa ile herkesin pasaportuna el koyan bu zeballahlar sürüsü, şimdi güya nimet sunuyor. Ruhi Su'yu vermedikleri yurtdışı vizesi ile ölüme mahkum eden cuntacıların mirasvedileri, onları aratır durumdalar oysa.

Çok büyük ihtiyaçmış gibi, meslekte on beş yılı doldurmuş avukatlara yeşil pasaport rüşveti dağıtılıyor. Ya da sus payı!

Neden mi? Turpun büyüğü hukuk sınavı. Hukukçulara yönelik sınav, kaş ile göz arasında çıkarılmış olacak.

Paketin uzun vadeli büyük saldırılarından birisi bu olacak kanımızca. Zaten piyasalaşmış, rüşvetleşmiş, yarısı "teröre" bulaşmış hukuk alanının sınav ile "güya" kaliteleştirileceği ve pasta diliminin artacağı vurgusu ile sınav getirilmek isteniyor. Büyük çoğunluğu apolitik olan hukuk fakültelerinden henüz bulunla ilgili ne bir tepki ne bir düşünce telakki edilmiş değil.

Bu madde ile uzun vadede proleterleşecek olan hukukçular; sekreter hukukçu, katip hukukçu, işsiz hukukçu olarak öğretenlik mesleğinin yanındaki yerini alacak.

Diğer önemli nokta da, sınav işlerinde ne-

lerin döndüğünü herkes biliyor.

Herşeyin başı torpil burada da baş köşeye oturacak. Siyasi çevrelerden dayın varsa avukat olunabilecek. Zira hakim-savcı mülakatının "hop derelerden balık geçer/geçemeyen suya düşer" tekerlemesi gibi olduğu, fıkra boyutunda her köşe başında biliniyor.

Ayrıca yeni bir karar alanı olarak; bu konu için kurs merkezleri harekete geçirilmeye başlanacak. Bu sınav ile avukatların ekonomik sorunlarını çözeceğiz diyenler açıkça yalan söylüyor. Zira bu sınav ile avukatlık mesleği "yoksulların çocuklarına" bye bye derken, bu sektörün tüm girdilerinin hukuk fakültesi mezunu olması sağlanmıştır olacak.

Çok parlattılan diğer mesele tutukluluk süreleri. Yargı reformundaki değişikliklerle, bu sürede "soruşturma evresi" ibaresiyle değişiklik getiriliyor ve iddianame hazırlanmadan önceki dönemdeki tutukluluğun en fazla 2 yılı olması öngörülüyor. Oysa bu basit bir üçkağıt aslında. Polis fezlekesinden copy-past ile katibine iddianame hazırlanan savcılar ülkesinde bu iş o kadar da zor değil. Çünkü ilgili paket yargılama süresindeki tutukluluk üst sınırı 5 yılı ortadan kaldırmıyor. Özeti, jet iddianame, jet kovuşturma ile çok güzel mahpus kalabilirsiniz!

Yüzyüzelik ilkesinin ve adil yargılanma hakkının, silahların eşitliği müessesinin ilga edildiği diğer mesele ise, basit yargılama usulü diye lanse edilen düzenleme içeriği. Madde metnini yukarıda verdiğimiz düzenleme ile ceza yargılaması "evrak toman" ile yapılacak. Yani sanığı görmek yok, sesini, küfrünü, acısını hissetmek yok. Bir şeyi ne kadar görünmez kılarırsanız, gerçekliği o kadar görmez olursunuz. Zaten hukukçu dünyası da buna bayılır. Adliye-i Saray avamın ayak altı olmamalıdır. Bir şeyi öznesizleştirmek, kapitalizmin sevdiği oyundur. Yargılanan suçlu/insan öznesini çıkart, güven endeksinde tekin durmayan "maaşlı", devletin hakim denen komserini berkit. Güzel iş!

Paketteki erişimin engellenmesi başlığı ise evlere şenlik. Eğer siz belli bir çizgide yayın yapmaya, haber tazelemeye, ilkeli olmaya devam ederseniz, Kahta Sulh Ceza Hakimisi önce sizi uyaracak. Yok idealistliğiniz devam mı ediyor, Kahta Sulh Ceza Hakimisi sitenizi, sayfanızı, hesabınızı "delete" edecek. Koca paragrafın özü bu esasında. Kahta Sulh Ceza Hakimliği mefhum bir hakimlik, başı sıkışan başvuruyor. O yüzden anmadan geçemzedik.

Güven veren ve erişilebilir bir adalet sistemi amaçlayan belge de "Belge aynı zamanda

Amed'de Gençler Yolu Trafığe Kapattı

Amed'de belediyelere kayyum atanmasını protesto eylemleri sürüyor, devrimcilere yönelik baskılar da büyüyor.

18 Eylül günü kayyumlara karşı yapılan eylem, Kayapınar Belediyesi ilçe binası önünden başlayan yürüyüşle başladı. "İrademe Dokunma" pankartı açılarak "Direne Direne Kazanacağız", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Amede Bizimdir Bizim Kalacak", "Direne Direne Direnişten Zafere" sloganları ile Amed belediyesi önüne gelindi ve burada oturma eylemine geçildi.

Kayyum protestolarına katılanlara yönelik baskılar ve gözaltılar da yine devam etti.

Bir gün

önce eyleme destek veren SGDF ve KKP'den iki genç, haklarında aranma olduğu gerekçesi ile gözaltına alınmıştı, bu defa da eylem sonunda alandan ayrılmak üzere olan Mücadele Birliği okuru Zuhal Karakaş, gözaltı kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Eyleme katılan milletvekillerinin olayı öğrenmesi üzerine polisle uzun süren tartışma ve gerginlik yaşanırken gençler de "Arkadaşımı serbest bırakın" diyerek Lise Caddesi'nde yolu trafığe kapattı.

Polisin gençleri gözaltı ile tehdit etmesi üzerine gençler "Gençliğe Uzanan Eller Kırılсын", "Amed Faşizme Mezar Olacak", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atarak arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto etti. Polisler gençlerin yoldan kalkması için baskı yaparken, vekiller ve gençler gözaltına alınan arkadaşları serbest bırakılmadığı sürece her gün eyleme devam edeceklerini duyurdu.

Geçtiğimiz günlerde Amedli gençler, belediyeye atanan kayyumun tanınmadıklarını söyleyerek otobüslerde kart basma eylemi yapmışlardı.

Gençler 5 gün sonra, buldukları yerlerden gözaltına alınmaya başladılar. 2 gün gözaltında kalan 6 genç, 20 Eylül günü savcılığın tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. "Örgüt talimat verdi siz uyguladınız" diye suçlanarak adli kontrol cezası verilerek serbest bırakıldılar.

uygulayıcılara yönelik bir rehber olarak da okunmalıdır" diyor. Kendi Yargıtay içtihatına uymayan İstinaf, AYM kararına uymayan ACM. Höt deyince "örgüt iltisakı" ile rüyala-nan hakimler-savcılar... Kendi kanunlarına uyma dürüstlüğü ve ahlaki olmayan devletin yama hukuku.

Gelgelelim zurnanın zırt dediği yere. Burjuva basının büyük puntolar halinde "DÜŞÜNMEK ARTIK SUÇ DEĞİL" başlığı ile dostu ağlatan, düşmanı gülmekten kıran ahmaklığa...

Düşünce özgürlüğü konusunda hala patinaj yapan garibim faşizm, biz iyi çocuklarız imajı çizmeye çalışıyor. Keşke elimizde Dr.Brown'ın küllüstür arabası olsa idi ve bizim tosuncukları arabaya tıktırıp zamanda yolculuk ile Magna Carta diyarına gönderse idik. İslamcısı, kilimcisi, kör hacısı, ergenekoncusu konserve akılları ile bizle dalga geçiyorlar.

Esasında ilgili paketin tek sebebi var PARA! Yani AB ve İMF üzerinden gelecek fon ve yardımlar. Gemi su ahyor, evi yağlı boya ile boyamaya vakit yok kireç yeğdir hikayesi. Tutar mı? Zor. Ama Nazım'dan aldığımız aşığıdaki şiir hala taze ve öğretici. Paketinizi açmadan önce üzerine tutunuz!

"burjuva kemal'in omuzuna binmiş kemal kumandanın kordonuna kumandan kahyanın cebine inmiş kahya adamlarının donuna uluyorlar hav... hav... hak... tü yoldaş unutmamı burjuvazi ne zaman aldatırsa bizi böyle haykırır: -hav...hav...hak...tü?"

Devrimci Hukukçular

POLİTİK MÜCADELENİN DOĞUŞU YASAL GÜVENÇE ELDE ETME DÖNEMİ

Umut Çetiner

Politik mücadelenin doğuşunda, makinalı üretimin ortaya çıkışının belirleyici önemi vardır. Marx Kapital'in birinci cildinin dördüncü kısmında, Engels ise "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" adlı kitabında, üretimde, sanayi ve makinalı üretimin yerinin artması ve bu durumun işçilerin yaşamı üzerindeki etkilerini detaylıca ele alırlar. Bu durumun, işçi hareketi tarihinde bir dönüm noktası teşkil ettiğini gözler önüne sererler.

Makine kullanımı demek, emeğin verimliliğinin artması demektir. Kapitalistler bunu, işçilere karşı bir silaha çevirirler. Makine kullanımının, eskisine oranla çok daha az sayıda işçiyle aynı üretimi yapma imkanını vermesi, kapitalistlerin, işçileri kitlesel olarak sokağa atmasına neden olur. Makinaların daha az fiziksel güç gerektirmesinden yararlanan kapitalistler, bir yandan da kadın ve çocuk emeğini de üretim sürecine dahil ederek, işçiler arası rekabeti daha da artırır. Bu durumu (yani iş gücü talebinin azalmasına karşın iş gücü arzının daha çok artmasını) yine işçilere karşı, ücretleri daha aşağıya çekmek için de kullanacaklardır. Ve böylece, makinalı üretimin işçiler arası rekabeti artırıcı etkilerinden yararlanarak, işçilere daha da köleleştirici koşullar ileri sürerler: İş gününü uzatmak, gece çalışmaya zorlamak, tatil olanlarını ortadan kaldırmak ve ücretleri daha da düşürmek vb. Marx, buharlı dokuma tezgahlarıyla birlikte 800 bin dokumacının durumunu şöyle anlatır;

"... Tarih, İngiliz el dokumacılarının yavaş yavaş yok olmasından daha korkunç bir trajedi kaydetmez; bir kaç on yıl boyunca süren bu yok olma, en sonu 1858'de sona ermiştir. Bunların çoğu açlıktan ölmüşler; pek çok aile günde 2 peni ile uzun bir süre bütünsel bir yaşam sürdürmüşlerdir..." (Kapital 1)

Sanayi ve makinalı üretimin yol aç-

tığı işsizlik, işçileri tümüyle savunmasız bırakmıştır. İşçiyi bu döneme kadar koruyan el becerisi, ustalık değerini yitirmektedir. Makinalı üretim, makine kullanmaya hızla adapte olabilen acemi işçilerin ve çocukların, el becerisi olan işçilerin yerini almasını olanaklı kılmaktadır. Dolayısıyla kapitalist, makinanın üretim sürecine sokulmasıyla, insanlık dışı çalışma koşullarına karşı durmaya çalışan her işçiyi kapı önüne koyma rahatlığına kavuşmuştur. İşçi tek başına, kapitalist karşısında tamamen aciz konuma düşmüştür.

İşçiyi, yaşam koşullarına karşı isyana zorlayan şey, insan olarak bu acizlikten kurtulmak için yol aramaya da zorlar. Bir insan olarak kapitaliste ve onun zulmüne karşı kendini savunma arayışına girer. Ve bu arayış, onu birleşmeye, yani örgütlenmeye götürür. Zaten yasadışı biçimde nüveleri oluşmaya başlamış olan işçi birlikleri, makinalı üretimin yarattığı yıkımla birlikte daha hızlı gelişir. Ve burjuvazi karşısında halkın desteğini almak isteyen soyluların 1824'de işçilerin önündeki örgütlenme yasalarını kaldırmalarıyla, İngiltere'nin dört bir yanında sendikalar kurulur. Bu işçi birlikleri, elde ettikleri başarı sayesinde tüm dünyaya yayılarak, işçilerin evrensel mücadele aracına dönüşür. Kapitalistin karşısındaki güçsüzlüğünün tek başınağından geldiğini gören işçi, işçi arkadaşlarıyla birleşerek yani aralarındaki rekabeti frenleyerek, bir güç haline gelmiş ve böylece dizginsiz baskı ve sömürüye karşı direnme olanağına kavuşmuştur.

Anlaşılabileceği üzere sendikalaşma (birleşme, örgütlenme) bilincinin yayılmasıyla gelişmesi makinalı üretimin bir sonucudur. Ve yine görüldüğü üzere, sendikalaşma hakkının elde edilmesi de politik mücadelenin ürünü olur.

Makinalı üretim sayesinde yüzlerce hatta binlerce işçi aynı fabrika veya bölgede çalışmaya başlamıştır. Bu, işçilerin

sıkıntılarını birlikte tartışma ve ortak harekete geçme yönünde eğitilmelerini daha da olanaklı kılar. İşçilerin hem aynı mekan içinde bulunmaları hem de sürekli iş değiştirmelerinin mümkün hale gelmesi; tüm fabrika koşullarının hemen aynı olduğunu, sömürünün aynı olduğunu, bu durumun kapitalistlerin kişiliğinden bağımsız bir durum olduğunu hızla görmelerini sağlar. Tüm bunlar, işçiler arasında dayanışma ve birlikler (sendikalar) kurma bilincinin gelişerek yayılmasına neden olur. Bu bilinç gelişip yaygınlaştıkça, grevlerde de artışlar başlar.

Kapitalistlerin makinalı üretimin yarattığı olanaklardan faydalanarak işçilerin üzerindeki zulmü arttırmasını, yine makinalı üretimin yarattığı koşullar sayesinde işçilerin birleşerek ve örgütlenerek karşılık vermesi, kapitalistlerin yeni önlemler almasına neden olur.

Kapitalistler de, işçiler karşısında ortak hareket etmek için birleşir. Fabrikalarını başka yerlere taşıyarak, işleri evlerde çalışanlara yaptırarak veya bir kısmını başka yörelerde yaptırarak ve akla gelmeyecek binlerce hile ve dolapla işçilerin birliğini bozmaya, işçilerin örgütlü mücadelesine engel olmaya çalışırlar.

İşçilerin direncini kırmak için, dolaylı veya dolaysız bir çok yoldan kendilerine bağlı olan devletten yardım istemeyi de unutmazlar. İşçilerin kapitalistlerle ilişkisini düzenleyen yasalar çıkarılır. Herkes için bağlayıcı olan bu yasalarla, kapitalistlerin çıkarlarının korunması ve ilerletilmesi artık devlet güvencesine bağlanmış olur. Tek tek memurların haksızlığı değil, yasanın haksızlığı vardır artık. Yasalarla işçilere tanınan sözde bir kaç hak varsa da, bunlar hiç bir zaman etkin biçimde kullanılmıyorsa. Ya fiilen ya da yasaların yerlerine yerleştirilmiş hükümlerle, işçilerin bu kıytırık haklarının kullanılmasına dahi izin

verilmez. Olmadı, bu haklar yeni bir yasa ile ortadan kaldırılır.

İşçilerin karşısında şimdi, hükümetin de desteğini almış kapitalistler sınıfı vardır. Kapitalist sınıf bir bütün olarak, hükümetin yürürlüğe koyduğu yasalara ve emrine verdiği polis gücüne sırtını dayayarak işçi sınıfına karşı mücadele eder. Tüm kapitalistler tek bir çıkar etrafında birleşir: İşçilerin ücret ve haklarını olabildiğince asgari düzeye çekmek.

İşçi çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek için harekete geçtiğinde, karşısında, tek bir kapitalisti değil, emeğin sermaye tarafından sömürülmesinden yana olan, buna izin veren bir toplumsal düzeni (örgütlenmeyi, işleyişi) bulacaktır artık. Bütün kapitalistler sınıfını kollayan ve onların bir dediğini iki etmeyen devlet gücünü bulacaktır. Bu durum, işçi sınıfının mücadelesinin, kendiliğinden de olsa, toplumsal düzene karşı mücadeleye dönüşmesine neden olur. İşçilerin mücadelesi, kendileri farkında olsun ya da olmasın, toplumsal bir anlam kazanır. Böylece, işçi sınıfının kapitalistlere karşı ekonomik mücadele biçiminde başlattıkları savaşımının yanına, kısa zamanda politik mücadeleye eklenmiş olur.

İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için tek bir fabrika hatta bir sanayi kolunda birleşmesi bile yetersiz kalmaktadır artık. Tüm işçiler, kendilerini kapitalistlere ezdirmemek, insani yaşam koşullarına kavuşmak ortak amacıyla birbirlerine bağlı hale gelmişlerdir. Bunun için bir sınıf olarak birleşmenin, bir sınıf olarak harekete geçmenin ve devlet iktidarını kendi lehlerine işlemlerini sağlamanın önemli olduğunu görmüşlerdir. Sermaye ve onun devletine karşı, az çok bilinçli bir davranış çizgisi izlemeye ve bu doğrultuda taleplerde bulunmaya başlamışlardır.

Görüldüğü üzere, işçi sınıfının politik mücadelesinin tarihsel olarak kendini ilk ortaya koyuş biçimi, sendikalar aracı-

lığıyla, çalışma ve yaşam koşullarının yasal güvenceye kavuşturulmasını devletten/hükümetten talep etme ve bu talep doğrultusunda baskı kurma biçiminde olmuştur. Bu, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesiyle ulaştığı kendiliğinden bilinç düzeyinin ürünüdür.

Lenin, işçi sınıfının kapitalistlere karşı savaşımındaki ekonomik-politik mücadelesinin bu tarihsel düzeyini trade-unionist, sendikal mücadele olarak tanımlar ve şöyle anlatır;

"... mesleki taleplerin, çalışma koşullarına yönelik mesleki iyileştirme taleplerinin 'yasa koyucu ve idari önlemler' yardımıyla yerine getirilmesini hedeflemek... Bütün işçi sendikalarının yapmakta oldukları işte budur ve hep bu olmuştur. Son derece bilgili Webb çiftinin eserlerine göz atıldığında, İngiliz İşçi Birlikleri'nin 'ekonomik mücadelenin kendisine politik bir nitelik kazandırmak' görevini çoktan beri kabul ettiklerini ve uyguladıklarını; çoktan beri grev özgürlüğü, kooperatif ve sendika hareketinin önündeki bütün yasal engellerin kaldırılması, kadın ve çocukların korunması için yasaların çıkarılması, sağlık alanında ve fabrikalarda, yasamanın yardımıyla koşulların iyileştirilmesi ve mücadele ettikleri görülür..." (c-2/ 89)

"...Eğer politikadan trade-unionist politika anlaşılıyorsa, yani tüm işçilerin devletten, kendi durumlarına özgü sıkıntıları hafifletecek... şu ya da bu önlemleri almasını sağlama çabaları anlaşılıyorsa... işçi hareketinin kendi içinden kendiliğinden çıkan politik mücadeleyi (daha doğrusu, işçilerin politik istek ve taleplerini) tamamen tanıyor... (c-2/73)... Trade-unionlar her zaman belli bir politik ajitasyon ve politik mücadele yürütmüşlerdir." (c-2 / 80).

Robert Mugabe Hayatını Kaybetti

6 Eylül günü 95 yaşında hayata gözlerini yuman Zimbabwe eski devlet başkanı Robert Mugabe, daha toprağa verilmeden karalama kampanyası başladı.

Uzunca süredir sermaye ideologları tarihi yeniden yazmaya koyuldu. Halktan, emekten yana ne kadar değer varsa ayaklar altına alındı, açık saldırıya uğradı. Mugabe de saldırıya uğrayanlar arasındaydı. Burjuva basın onu bir "tiran", bir "diktatör", "akıl sağlığını yitirmiş" biri, "halkını açlığa mahkum etmiş bir lider" vb olarak damgaladı.

Peki Mugabe'nin bu kadar öfkeyi üzerine çekmesine neden olan neydi?

Mugabe, '60'lı yıllarda Afrika Katası'nda Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne önderlik etmiş, Marksizm-Leninizm'den esinlenen, sosyalist ülkeler ile her zaman iyi ilişkiler içinde olmuş liderlerden biriydi.

Öğretmen okulundan mezun olduktan sonra 1960'da bağımsızlık yanlısı (o yıllarda Zimbabwe İngiltere'nin sömürgeci olan, çoğunluğu beyazlardan oluşan Rodezya'ya bağlıydı) Ulusal Demokratik Parti (NDP)'ye giren Mugabe, 1961 yılında bu partinin kapatılması üzerine ZAPU (Zimbabwe Afrika Halkının Birliği)'nun kurulmasına önyak oluyor. ZAPU'nun liderliğini Joshua Nkomo yapıyor ve ZAPU, ulusal bağımsızlık için gerilla mücadelesi veren bir örgüt. Mugabe bu örgüt içinde ırkçı Rodezya Hükümeti'ne karşı savaşıyor.

1963 yılında Nkomo ile aralarında oluşan fikir ayrılıkları yüzünden Mugabe, ZAPU ile yollarını ayırıyor; ZANU (Zimbabwe Afrika Ulusal Birliği)'yu kuruyor. ZANU daha sonra ZANU-PF (ZANU- Halk Cephesi) oluyor. (Aslında ZANU'yu da ZANU'yu da oluşturanlar, Zimbabwe'nin topraksız köylüleriydi. Zaten 1985 yılında tekrar birleşiyorlar). 1964'te ZAPU ve ZANU yasaklanıyor ve kapatılıyor. Mugabe, Rodezya sömürge hükümeti tarafından tutuklanıyor. 10 yıl zindanda kalıyor; 1974'te özgürlüğüne kavuşuyor, ancak koşullar gereği bir süre Zam-

bia ve Mozambik'te sürgünde kalıyor. Mugabe bu yıllar boyunca uluslararası sosyalist hareketle de sıkı ilişkiler geliştiriyor.

1980 yılında Zimbabwe bağımsızlığını kazanıyor. Yıllar sonra ülkesine dönen Mugabe, ülkesinin ilk başkanı oluyor. Hızla çalışmaya başlıyor ve sağlık, eğitim ve tarım alanında ülkesini ciddi anlamda kalkındırıyor. Mugabe, bu yıllarda aynı zamanda radikal bir toprak dağıtım programı uyguluyor ve halkın elinden alınmış topraklarına yeniden kavuşmasını sağlıyor. Bunun için gerektiğinde zora başvurmaktan çekinmiyor. Sermayenin ona en yoğun saldırı gerekçelerinden biridir toprakların yeniden dağıtım meselesi. 1987 yılında yapılan seçimlerde devlet başkanı oluyor. 1990, 1996, 2002, 2008 ve 2013 seçimlerinden başarılı çıkıyor ve yeniden devlet başkanı seçiliyor.

İngiliz başbakanı Tony Blair ve ABD başkanı G.W. Bush (Dubya) zamanında, 2002 yılından başlayarak Zimbabwe'ye yaptırımlar uygulanıyor. Zimbabwe halkı, devlet başkanlarıyla birlikte bu zor dönemi metanetle atlatmayı başarıyor.

Mugabe, ırkçı-ayrımçı rejime karşı çıktığı, halkın kendi topraklarına yeniden sahip olmasını sağladığı ve emperyalizme kafa tuttuğu için dünyadaki emperyalist-kapitalist devletlerin tepkisini üzerine çekiyor; hakkında karalama kampanyaları ve itibarsızlaştırma çabaları sürdürülüyor.

Mugabe, 2017 yılında bir askeri darbeyle devriliyor ve ev hapsine alınıyor. Öldüğü tarihe kadar da ev hapsinde tutuluyor.

Robert Mugabe, eksiğiyle fazlasıyla Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde her zaman önemli bir yer edinmiş bir kişidir. Bu yönüyle de her zaman saygıyla anılmayı hak etmiş bir liderdir. Eminiz ki, Zimbabwe'nin yoksul emekçi halkı da bizler gibi düşünecek ve bu

tarihi liderlerine her zaman sahip çıkacaklardır.

Fransa'da Eylem Günü

21 Eylül günü Fransa'da eylem günü idi. Tüm dünya iklim grevi için sokaklarda iken, Fransa'da emeklilik reformu ve Sarı Yeleklilerin eylemleri de vardı.

Eylemlerin birleşmesinden endişe eden Fransa hükümeti, 1 Mayıs'takine eş önlemler aldı. Onbine yakın polis ve tomalar hazır bekletildi.

Eylemlerde ilk sahneye çıkan Sarı Yelekliler oldu. 45. haftalarında sabah saatlerinden itibaren yine meydanlarda toplanmaya başlayan Sarı Yelekliler için pek çok metro istasyonu ve meydanlar kapatıldı. Polis, Champs Elysee'e ve Saint Lazare Tren Garı'na girmeye çalışan eylemcilere

biber gazı ile saldırdı, yaklaşık 163 kişi gözaltına alındı.

Küresel İklim Grevi için öğle saatlerinde Luxembourg Bahçesinde onbinlerce kişi toplanarak Parc de Bercy'e doğru yürüyüş geçti. Yürüyüş sırasında polis provokasyonu yaşanırken, Kara Blok barikat kurarak polisle uzun süre çatıştı. İklim grevine katılanlardan da yaklaşık 200 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Sendikaların emeklilik reformuna karşı düzenlediği eyleme de binlerce emekçi katıldı; emekçilerin eylemi herhangi bir sorun olmadan bitti.

Yunanistan'da Grev Ve Eylem Günü

24 Eylül günü, Yunanistan'da grev ve eylem günüydü.

Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY), Mücadeleci İşçi Cephesi (PAME) ve Atina İşçi Merkezini (EKA) çağrısıyla gerçekleştirilen greve, yerel yönetim çalışanları, gazeteciler, liman işçileri, devlet hastaneleri doktorları ve özel sektör çalışanlarıyla öğretmenler katıldı. Kamu ve özel sektör çalışanlarının düzenlediği 24 saatlik grev, yaşamı durdurdu.

Grev, hükümetin büyük şirketlere yeni ayrıcalıklar tanıdığı ve işçilerin toplu sözleşme ve sendikal haklarına saldırı niteliği taşıyan yeni "kalkınma yasası"ni hedef alıyor.

Grev süresince devlet dairelerindeki hizmetlerde aksaklıklar yaşandı; kimi belediyeler kapalı kaldı. Hastanelerde görevli doktorların işbaşı yapmaması nedeniyle sadece acil vakalara bakıldı.

Panhelenik Radyo-Televizyon Çalışanları Sendikasının (POSPERT) grevi nedeniyle özel ve devlet televizyon kanallarında haber bültenleri yayınlanmadı. Haber ağırlıklı internet siteleri, belirli saatler arasında sayfalarını yenilemedi. Yazılı basın çalışanlarının grevi, gazete bayilerinin raflarının boş kalmasına yol açtı.

Toplu taşıma çalışanları belirli saatler arasında iş durdurarak greve destek verince, trafik de aksadı. Gemiler limanlarda bağlı kaldı.

Yeni vergi kanununa itiraz eden serbest meslek sahipleri de eyleme destek verdi. İnşaatlar, oteller kapalı kaldı.

Grev sırasında pek çok eylem de örgütlendi. Atina'da kent merkezindeki Klastmonos ve Omonia Meydanlarında toplanan emekçiler parlamentonun da bulunduğu Sintagma Meydanı'na yürüdü. Pire, Selanik, Patras, Yanya, Girit ve diğer şehirlerde de büyük mitingler düzenlendi.

Eylemlerde yer yer polisle de çatışmalar yaşandı.

SOSYALİZM DENİLEN...

Sibel Deniz

Sosyalizm denilen şey neydi? Bunu teorik çok çeşitli şekillerde tanımlayabiliriz. Yahut herkesin özgür olması deriz, kimsenin aç kalmayacağı bir dünya deriz, işsizliğin olmadığı bir yaşam, ücretsiz eğitim ve sağlık deriz yahut şairin dediği gibi, bütün çocukların kırmızı elmalar gibi gülüşü deriz...

Ama günümüz nesnel koşullarına bakınca, KDHC ve Küba örneklerini alacak olursak, sosyalizm demek emperyalizmin her an baskısı altında, her an hedefi altında olmak demek. Ablukalara, saldırılara, kısıtlamalara karşı ancak kendi olanaklarıyla ayakta durabilmek demek. Yoksunluklar içinde ama diz çökmeden yaşamak demek. Ve girişte saydıklarımızın daha hepsi demek. İşsizliğin, evsizliğin, eğitimsizliğin olmadığı, sokakta yaşayan çocukların yahut evsiz kimsenin olmaması demek. Eğitim ve sağlığa engelsiz ulaşabilmek, ücretsiz kamu hizmeti olarak onlara eşit şartlarda ulaşabilmek demek.

Ve yoksulluğu, yoksunluğu da paylaşmak demek. Eğer yoksulluk varsa herkes için var, eğer bolluk varsa bu da herkes için var. Örneğin hammadde eksikliği nedeniyle Küba'da az basılı kitap var, ancak buna karşın öğrencilerin tümünün okullarında, kütüphanelerinde ve yüksek öğrenim öğrencilerinin tümünde dijital kitaplara erişebilmeleri için tabletleri ve bilgisayarları var.

Geçtiğimiz günlerde bir haber duyuldu. Daha iyi bir yaşam için sosyalist Kore'den kapitalist Güney Kore'ye kaçan bir kadın, Seul'deki bir dairede 6 yaşındaki oğluyla açlıktan ölü bulundu. 42 yaşındaki Han Sung-ok, 2007'de KDHC'den kaçtığından Çin'de bir Koreli'ye "gelin" olarak satılmış. Araştırma kuruluşları binlerce KDHC'li kadının Çin'e seks ticareti için götürüldüğü ya da kaçırıldığını söylüyor.

Yaklaşık 10 sene sonra Seul'e dönen kadın kocasından boşanıyor. İşsiz ve çocuğuna bakamaz durumda iken aylık yardım desteklerine başvuruyor ancak reddediliyor. Anne ve çocuk 6 ay sonra kendilerine bulunan dairede -faturaları aylardır ödemediği için yokluğunu fark eden bir memur tarafından- ölü olarak bulunuyor...

Kapitalizmin çok küçük bir gruba şatafat, görkem, bolluk sunar. O da her tür insanı değeri arkada bırakarak karşılar. İnsanlığın büyük bir bölümü için sunabileceği yaşam epi topu bu: kölece çalışsan dahi açlık, yoksulluk, sömürü...

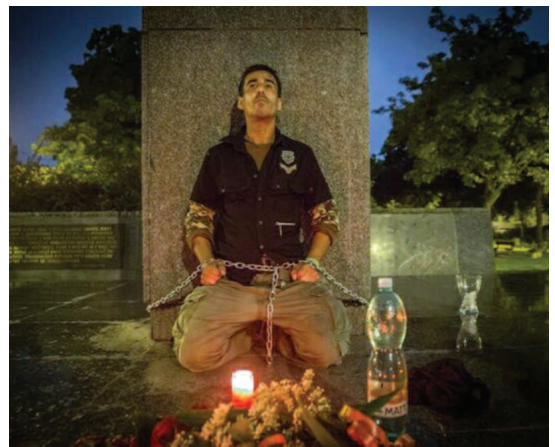
Bir diğer haber ise insanın içini ısıtacak türden. Çekya başkenti Prag'da Sovyetler Birliği'nde 2 Paylaşım Savaşında 1.Ukrayna Cephesi Komutanı Sovyetler Birliği Mareşali Ivan Konev'in anıtının kaldırılacağı haberini duyan Mihail Şultz, kendisini anıtın önüne zincirledi.

Şultz, "Konev anıtının kaldırılacak olması beni şahsen ilgilendiren bir mesele. Dedem de İkinci Dünya Savaşı'nda bizzat çarpıştığı için, bu mesele kesinlikle beni de ilgilendiriyor" diyor. Müdahale için anıtın önüne gelen polis ise "kamu düzeninin ihlaline dair bir kanıt bulunmadığı gerekçesiyle" müdahale etmedi. Şultz eylemini akşam saatlerine kadar sürdürdü.

Bölge sakinleri de Konev anıtının kaldırılmasının gündeme gelmesi üzerine hem anıtın hem de belediyenin önünde protestolar düzenleyerek tepki gösterdi.

Sosyalizmin gölgesinden dahi korkanlar, heykelleri, isimleri kaldırsalar da, kitaplardan silseler de, asla yok edemeyecekler. Kapitalizmin parlak cilası kaldırıldığı anda altındaki karanlık ve vahşeti görünüyor. Sömürü düzeninin acımasızlığı birer onar yüzzer yutuyor umutları, insanlığı...

Her koşulda sosyalizmin umut bayrağını dalgalandıranlara bir kez daha selam olsun.

Hayallerimizi Değil, Kapitalizmi Yıkalım!

Merhaba öğrenci dostum,

Biliyoruz hayatının en enerjik, en dinamik, en güzel yaşlarındasın. Gezmek, öğrenmek, mutlu olmak ve ilgi duyduğun alanlarda kendini geliştirmek, dünyayı tanımak istiyorsun. Ancak yıllardır her sabah uyanıyor, sevmediğin derslere giriyorsun. Sana neredeyse hiçbir şey katmayan ezberci, dinci-gerici bir eğitimle, bilimden, sanattan, düşünmekten, hayallerinden ve hatta yaşamaktan uzaklaştırılıyorsun.

Parasız, bilimsel ve ana dilde olması gereken eğitim; dershaneler, etüt merkezleri, özel okul ve özel derslerle piyasalaştırılıyor. Ve sınıfsal, cinsel, ulusal anlamda eşitsiz koşullarda bir eğitim alıyorsun. Staj adı altında emek sömürüsüne maruz kalıyorsun. Devletin bir lütuf gibi sunduğu burs ve kredilerin, ekonomik kriz derinleştikçe zamlanan ulaşım, gıda ve yurt ücretlerine yetmiyor. Bu sebeplerle birlikte birçoğumuz geçinemiyor ve okul dışında çeşitli işlerde çalışıyoruz.. Nefes almanın dahi paraya dönüştürüldüğü

kapitalist sistemde sosyal faaliyetlere paran ve zamanın olmadığı için katılmıyorsun. Önümüze koyulan çoğu sosyal faaliyet ise "yaşamı tüketmekten" başka bir işe yaramıyor. Sosyal medya, televizyon aracılığıyla sosyal faaliyet olarak yayınlaştırılanlar, alışveriş, cafe-bar ortamlarında zaman öldürme vb.'den ileri gitmiyor.

Yaklaşık 16 yıllık eğitim hayatımızın sonunda ise mezun oluyoruz ama 16 yıllık emeğimize, yorgunluğumuza ve zorluklara rağmen çoğumuz hayatımıza birer işsiz olarak devam ediyoruz. İşsiz kalan bir çok arkadaşımız ise intihar ediyor. İş bulabilenler de tatil gün yüzü bulamadan bütün yaşamını çalışarak geçiriyor. Ve yine yaşamsal ihtiyaçlarına dahi yetmeyecek asgari ücretle modern kölelere dönüştürülüyor.

Öğrenci dostum, Bu karamsar tabloyu biz yaratmıyoruz. Ama bu teknoloji ve bilgi çağında bu karamsar tabloyu yaratanları, krizleri ile, zamları ile, işsizliği ile bizleri geleceksizliğe itenleri iyi tanımalıyız. Bizi yaşamdan, hayallerimizden uzaklaştıran kapitalist sistemin ve sermaye sınıfının ta kendisidir. Ve artık her tarafından çürümüş bu sistem bize ne bir gelecek ve ne de bir yaşam vad ediyor. Ne yöne baksak savaş, açlık, sefalet, işsizlik ve tüketime dayalı yoz ilişkiler...

Çaresiz değil öğrenci dostum! Bu karamsar tabloyu aydınlatmak, hayallerimizi yıkanları ortadan kaldırmak bizim ellerimizde. Tüketime değil üretime, çıkarlara değil paylaşma dayalı, insanın ihtiyaçlarının, yeteneklerinin ve ilgilerinin temel alındığı "sosyalizm" için mücadele edelim!

68'den bugüne, Tunus'ta, Mısır'da, Gezi Parkı'nda, Fransa'da Sarı Yeleklilerin yanında, Sudan'da geleceği ve hayalleri için sokakları zapt edenlerden biri de sen olabilirsin! Bulduğun okullarda parasız, bilimsel, özerk, anadilde, demokratik eğitim için mücadele et, mücadeleyi sokağa taşı!

#HayallerimiziDeğilKapitalizmiYıkalım
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİLİĞİ/(DÖB)

ODTÜ'lülerden Protesto Ve Alternatif Açılış

ODTÜ öğrencileri, 2019-2020 Akademik Yılı Açılış Töreni'nde rektör Verşan Kök'ü protesto ederek alternatif açılış yaptı.

"Kimlik kontrolü"yle kongre merkezine alınan öğrenciler, rektör Kök'ün konuşmasından önce "Verşan Kök ODTÜ'ye rektör olamaz" sloganları attı. Öğrencilerin protestosu üzerine, rektör Kök'ün konuşma yapacağı program, "güvenlik so-

runu" gerekçe gösterilerek iptal edildi.

Salondan slogan atarak ayrılan öğrenciler, Fizik Bölümü'nün bulunduğu alanda açılış şenlikleri düzenledi.

"Yandaş politikalarla ODTÜ geleneğini çiğneyen, akademik özgürlüğü tehdit eden ve öğrencilerin sorunlarına kulak asmayan rektörlüğün açılışını reddediyoruz. ODTÜ öğrencileri olarak kendi sözümüzü

söylüyor ve üniversite yönetimi açılışını tanıtmıyoruz. Herkesi KKM'de gerçekleşecek açılış protesto etmeye ve daha sonra Fizik çimlerinde gerçekleştireceğimiz ODTÜ açılış törenine çağırıyoruz" diyerek açılış şenliğine davet eden öğrenciler burada, "Yetki Sende Değil", "Kavaklık Direnişi 132. Gününde" pankartları açarak müzik dinletisi ve halaylarla yeni dönemi kutladı.

"Sürecin Peşini Bırakmayacağız"

ODTÜ'lü öğrenciler, İHD Ankara Şube'de İHD ile birlikte 19 Eylül günü bir basın açıklaması yaptı.

ODTÜ'de KYK yurdu yapımına karşı 128 gündür eylem yapan ODTÜ'lü Kavaklık İnişiyatifi'nden soruşturma başlatılan 11 kişi için yapılan açıklamada, bu soruşturmanın hukuksuz olduğu söylendi.

İnişiyatifi adına açıklamayı okuyan Çağlar Karabulut, "Gençlik ve Spor Bakanlığı, KYK Genel Müdürlüğü ve ODTÜ Rektörlüğü'nün taraf olduğu ve başından beri tonlarca hukuksuzluğa rağmen infaz edilmeye çalışılan bu pro-

jede egemenlerin hukuku da bize karşı kullanmak istediğinin farkındayız. Yasa yapanların yasalara uymadığı, yasalara aykırı işler yaptığı ancak hiçbir hukuki yaptırıma tabi tutulmadığı bu süreç boyunca yasaların ve yasal sürecin gerekliliklerinin yerine getirilmesini isteyen arkadaşlarımızın karşısına karakollar, nezarethaneler, savcılık soruşturmaları ve davalar çıkartılmıştır ve çıkartılmaya da devam edilmektedir" dedi.

KYK yurduna karşı baş-

lattıkları oturma eylemine 55'inci gününde yaşanan jandarma saldırısını hatırlatan Karabulut, "Müdahale günü onlarca arkadaşımız darp edilmiş, birçok arkadaşımız yaralanmış ve bir arkadaşımız da gözaltına alınmıştır. Takip eden süreçte direnişimiz inşaat alanının hemen yanında sürdürülmeye devam edilmiştir. Bu süreçte bir arkadaşımızla internette sıkça paylaşılan bir görüntüden ötürü gözaltı yapılmış, hakaret davası açılmıştır. Bunun yanında, o gün gözaltına alınan arkadaşımı-

zın soruşturması devam etmektedir" dedi.

Henüz resmi bir açıklama gelmemesine rağmen inşaatın yapılmayacağına dair duyular aldıklarını belirten Karabulut, yakın zamanda 11 arkadaşlarının müdahale günü bahane edilerek ifadeye çağrıldığını söyledi. Ankara Emniyeti Güvenlik Şube amirliğinde arkadaşlarının avukatlarıyla

birlikte ifade verdiğini aktaran Karabulut, arkadaşları hakkında başlatılan hukuki sürecin biran önce lehe sonuçlanmasını istedi, "Bu süreçlerden herhangi birinin somucunda, hiçbir arkadaşımızın en ufak bir mağduriyet yaşamamasını kabul etmemektedir. Hesap soracağımız ve sürecin peşini bırakmayacağımız bilinmeli ve buna göre hareket edilmeli" dedi.

Öğrenciler Piknikte Buluştu

Devrimci Öğrenci Birliği olarak yeni döneme merhaba derken, gençliği geleceksizliğe, dinci-gerici eğitime, faşist baskılara karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırma devam ediyoruz.

Bu kapsamda DÖB'lü öğrenciler olarak "Kriz ve Geleceksizlik" gündemi ile #HayallerimiziDeğilKapitalizmiYıkalım şiarı ile pratik faaliyetlerimize hız verdik.

22 Eylül Pazar günü İstanbul'da Beşiktaş Maçka Parkı'nda farklı lise ve üniversitelerden öğrenciler olarak Yeni Döneme Merhaba Pikniğinde buluştuk. Saat 11.00'de başlayan pikniğimizde her katılımcı arkadaşımızın getirdikleri ile kurduğumuz sofranın ardından liseli bir arkadaşımız söz aldı. Kahvaltımıza başlarken söz alan DÖB'lü arkadaşımız katılanları selamladıktan sonra piknikte buluşma amacımızı ve bugün gençliğin yaşadığı

yaptı. Ardından kahvaltımızı yaptık ve katılımcı arkadaşlarımızla "Kriz ve Geleceksizlik" başlıklı forumumuza geçtik.

Farklı lise ve üniversitelerden söz alan öğrencilerin konuşmalarında sık sık ekonomik sıkıntılar, geçineme, eğitimin gericileşmesi, sömürü ve devlet baskılarından söz edildi. Söz alan katılımcılar bugün mücadele yürütmek, örgütlenmek konusunda benzer

dü-şündüklerini dile getirdiler. Etkinliğimizin forum bölümünü sonlandırdıktan sonra güneşli ve güzel havanın tadını oyun oynayarak, sohbetler ederek çıkardık.

Etkinliğimiz boyunca ise sivil ve resmi polislerin bize yönelik fiziksel takibi (tacizi) ise dikkatlerimizden kaçmadı. Etkinliğimizi oynadığımız keyifli oyunların ardından sonlandırıldı.

İstanbul/DÖB

Esenyurt'ta Hasankeyf İçin Etkinlik

Esenyurt Doğayla Dayanışma İnişiyatifi'nin çağrısıyla "Hasankeyf İçin Ses Ver, Doğa ve Tarihi Mirasımız Yok Olmasın" şiarıyla Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda 14 Eylül günü etkinlik düzenlendi.

"Doğa İle Savaş Halindeyiz

Eğer Kazanırsak Kaybedeceğiz" pankartı açılan etkinlikte "Talan Düzenine Geçit Yok", "Hasankeyf İçin Sen De Bir Şey Yap", "Hasankeyf, Munzur, Salda, Kazdağları Talan Süreyür" dövizleri taşındı.

Erbane topluluğunun performansıyla başlayan etkinlik, Hasankeyf için yapılan açıklama ile devam etti. Esenyurt Doğayla Dayanışma İnişiyatifi adına yapılan açıklamada, Hasankeyf'te ilk yerleşimin 11 bin 500 yıl önceye dayandığı, Anadolu ve Mezopotamya topraklarında bütünlüğünü koruyabilen tek yerleşim özelliğini taşıdığı belirtildi. Hasankeyf'e yapılmak istenen Ilısu Barajı ile antik kent ve köylerin sular altında kalma tehdidi yaşadığı ifade edildi.

Açıklamada "Şu ana kadar 20 sit alanında arkeolojik kazılar yapılmış durumda. Ancak baraj yapıldığı takdirde binlerce yıllık tarih sular altında kalacak ve birçok arkeolojik sit alanı araştırma yapılmadan tahribata uğrayacak, yok olacak" denildi.

Açıklama, "Esenyurt Doğayla Dayanışma İnişiyatifi'nin çalışmalarını Kazdağları'ndan Hasankeyf'e, Salda Gölü'nden Munzur Vadisi'ne kadar AKP'nin rant uğruna talan etmek istediği tüm yaşam alanları için devam edecek" denilerek son buldu.

Açıklamanın ardından etkinlik Emektar Daktilo Müzik Kolektifi ve Gölge Müzik Topluluğu'nun dinletisi ile devam etti.

Kazdağları İçin Forum

Kazdağları İstanbul Platformu'nun çağrısıyla 15 Eylül günü İstanbul Beşiktaş'ta Abbasağa Parkı'nda forum düzenlendi.

Forumda ilk önce, Kazdağları'nda tutulan Nöbet'ten gelen Koray, 23 gün boyunca doğa katliamının sona erdirmeye mücadelesinde bulduklarından bahsederek, "Türkiye'nin yakın tarihinde Tekel direnişi, kışın ortasında kurulan bu çadır eylemi, Gezi'yi doğurdu; bugün Kazdağları da Gezi'yi içinde barındırıyor. Oradaki direnişin içeriğini, gücünü insanlara anlatabilirsek, kazanacağız. Oradaki direnişçilerin en önemli ihtiyacı insan. Kazdağları için 25-30 insan hala direniyor. 52 günün 40 gününü orada geçiren insanlar bunlar ve yoruldu. Bu yükü paylaşmalıyız. Oraya gelen sermaye ve onun işbirlikçisi devletin örgütlülüğüne 30 kişi direnemez. 13 Ekim bu firmanın kayıt yenileme tarihi. O zamana kadar baskı uygulamalıyız. Bu direniş kazanırsa Murat Dağı, Cerattepe ve birçok yer kazanır" dedi. Konuşmasının ardından foruma geçildi.

Su Vicdan Nöbetin-

den bahseden Birgül, "Fazıl Say konserinde belediyeden otobüs istedik, göndermediler; oraya gitmek için çok zorlandık. Adana'dan hamile bir kadın dahi gelmişti. O zor şartlarda gitmemize rağmen, herkes geri döndü. Belediyenin destek olduğunu düşünmüyorum" dedi.

Başka birçok katılımcı ard arda söz aldı. Kimisi orada örgütsüz olarak bulunulması gerektiğini, kimisi bu eylemi genişletmek gerektiğini, kimisi bu gibi forumların sıklaşması, daha dikkat çekici mekanlarda yapılması gerektiğini savundu. Bir Mücadele Birliği okuru da, yayınlarmızda özel olarak ekoloji mücadelelerini de takip ettiğimizden bahsetti. Yeni bir ayaklanmanın nüvelerini taşıyacak kadar çelişkilerin yoğunlaştığı bugünlerde, Kazdağları'nda olmanın önemli olduğunu, fakat işin belirleyicisinin metropoller ve özel olarak İstanbul

Kazdağları ile ilgili görevimizi planlamamız ve destekçi pozisyonundan çıkıp yerelerde iş örgütlememiz gerekiyor. Mevcut ekoloji dernekleri ile bir araya gelebilmeliyiz. ODTÜ, Munzur ile birlikte örgütlememiz lazım. 'Paranın yeşiline karşı doğanın yeşilini savunuyoruz' u öne çıkarmalıyız" dedi.

"Yakın bir zamanda Ekoloji Birliği bir plan açıklayacak ve Ankara'ya yürüyüş gündemde. Biz izin verdiğimiz için bugün bunlar yaşanıyor. Çünkü biliyoruz ki, izin verilmeyen yerlerde yapıyorlar. Örgütlü ve hızlı hareket etmek zorundayız" denildi.

PAKO sahneye çıkıp sevilen türkülerini seslendirdi. Ardından Kazdağları nöbetçilerine internet üzeri bağlandı, nöbetçiler, "Köylere ziyaretlerimiz sürececek, aşurelerimize dağıttık, kaşa hazırlık yapıyoruz. 12 Ekim'de Çanakkale'de-

ol- duğunu söyledi.

Ekoloji mücadelesinin toplumu boğan diğer sorunlardan ayrı ele alınmaması ve forumlar, sokak eylemleriyle bünyütülmesi gerektiğine değinerek, dünyanın birçok yerinde ekoloji hareketin öncülüğünü gençlerin yaptığını, ama buradaki yaş ortalamasının yüksekliğine dikkat çekilerek gençliğin enerjisinin buraya taşınması gerektiği vurgulandı.

Başka bir konuşmacı "Türkiye'de ekoloji hareketinin bir geçmişi var. 18 yıllık AKP iktidarı boyunca talanlar hiç gündemden düşmedi, mücadelenin de gündeminden düşmedi. Gezi'nin ardından Kazdağları'yla bir ivme yakalayabiliriz.

Kararlı Bir Mücadele Gerekli

22 Eylül günü Kazdağları'nı ziyaret eden İstanbul Munzur Çevre ve Ovacık Köy Dernekleri'nden Muzaffer Gündüz, ziyaretlerini anlattı bize.

"Kırazlı

Altın Maden Sahası, Kazdağları ekosistemi içinde. Şirket buraya 2009'da gelmiş. O zamandan bu yana, yereldeki STK'lar, İDA Dayanışma Derneği başta olmak üzere, hukuk mücadelesi veriyor.

Hukuk süreci halen devam ederken, halkta farkındalığı yükseltmek için Kırazlı'da Su ve Vicdan Nöbeti'ni 26 Temmuz'da başlatmışlar... Bugün eylemin 59. Günü... Ve bugüne kadar yaklaşık 100.000 kişi maden sahasına ayak basmış durumda.

Maden sahası tamamen çöl görünümünde. Şimdiye kadar 250.000 ağaç kesilmiş ve dahası var. Kanadalı Alamos Gold ve yerli ortağı Doğu Biga Madencilik, tam bir katliam yapmışlar. 26 milyon ton cevher işleyecekler ve 72 milyon ton patlatmalı hafriyat yapacaklar. Cevheri 11 bin ton siyanürle ayrıştıracaklar... Bölgede tüm canlı yaşamı yok edecek bir tahribat bu.

Arkadaşlar bence daha radikal direnişler olmalı. Kuzey'den Güneye, Munzur'dan Kazdağları'na, Hamsankeyf'e, Sinop'a mücadele etmeliyiz. Ama kararlı olmalıyız Gezi gibi. Sonuç ne olursa olsun..."

"Sovyet Anayasası Ayak Bağı"

Su sıralar Türkiye'den giden kimyasal kullanımının yoğun olduğu gıda ürünleri Rusya kapılarında tırlarla sıkça geri gönderiliyor. Sovyet yasalarının insan sağlığı üzerindeki koruyucu eli, hala kendisini hissettiriyor. Elbette iktidardaki karşı devrimciler de boş durmuyorlar ve onların ellerini, ayaklarını bağlayan Sovyet döneminden kalma yasaları kaldırmak için uğraşıyorlar. Bu yasalar yürürlükten kalktığına kimyasal oranlarının %50 üstünde üretim yapılan gıdalar sınır kapılarından dönmeyecek ve geninden yaşlına tüm halkı zehirleyecek.

Rusya Başbakanı Dmitry Medvedev, "giyotin usulü" (Giyotin usulü, düşürülemeyen ama parlamentoda kanun çıkarmak için yeterli çoğunluğa sahip olmayan bir hükümetin kanun çıkarabilmesini sağlayan bir yöntemle anlamına geliyor) "lüzumsuz ve etkisiz kanunların" kaldırılması talimatını verdi. Bu kapsamda 1917 yılından 1991 yılına kadar Sovyetler Birliği ve Sovyet Rusya'da yürürlüğü girmiş pek çok yasa, 2020 yılından itibaren yürürlükten kaldırılacak. Sağlıktan eğitime, hala Sovyetler dönemindeki insanlığın ve doğanın gözetildiği yasaların da arasında hiçbir şey olmadığı yerde ka- lamaz, ya ilerler duğu ya da geriler. 2000'li yıllarda Sovyet halkları bunu yaşayarak gör- lükten kaldırı- cak.

Sovyetler Birliği'ndeki tüm ürünler, hatta ekmeğe bile GOST standartlarına (devlet standartlarına) uygun olarak üretilmek durumundaydı. Halk sağlığını olumsuz etkileyecek hiçbir ürünün üretilmesine, ithal edilmesine vb izin verilmiyordu. İnsan sağlığı, yasaların güvencesi altındaydı.

Biz biliyoruz ki bu yürüyüş durmadı, durmayacak. Aradan geçen bunca zaman da gösteriyor ki, sosyalizm insanı ve doğayı önceleyen ve tüm topluma fırsat eşitliği sunan bir sistemdir. Giyotine girecek yasaları elbette takip edeceğiz ve şunu bileceğiz ki iki sınıf vardır. Biri burjuvazi biri işçi sınıfı. İktidarda hangi sınıf varsa yasalar

onun için çıkar. Şimdilerde elbette Rusya'da burjuvazi güçlendirilmeye çalışılıyor; ama hala birçok büyük işletme devletin kontrolünde. Ve işin en dikkat çekici yanı 100 yıl önce çıkan, gıda üzerinde oyunlar oynanamayacak standartlar, şimdilerde bozulmak isteniyor. Bu yasalar değişirse Rusya'da iktidarda olan karşı-devrimciler, bizim toprağımızı, suyumuzu, havamızı olumsuz yönde etkileyen, sağlığımızdan eden ucuz gıdaları sağlık standartlarına uygun olmasa da ülkesine sokabilecek ve halkları bile isteyerek zehirleyecek.

Doğada ve toplumda hiçbir şey olmadığı yerde ka- lamaz, ya ilerler duğu ya da geriler. 2000'li yıllarda Sovyet halkları bunu yaşayarak gör- lükten kaldırı- cak.

Sovyetler Birliği'ndeki tüm ürünler, hatta ekmeğe bile GOST standartlarına (devlet standartlarına) uygun olarak üretilmek durumundaydı. Halk sağlığını olumsuz etkileyecek hiçbir ürünün üretilmesine, ithal edilmesine vb izin verilmiyordu. İnsan sağlığı, yasaların güvencesi altındaydı. Biz biliyoruz ki bu yürüyüş durmadı, durmayacak. Aradan geçen bunca zaman da gösteriyor ki, sosyalizm insanı ve doğayı önceleyen ve tüm topluma fırsat eşitliği sunan bir sistemdir. Giyotine girecek yasaları elbette takip edeceğiz ve şunu bileceğiz ki iki sınıf vardır. Biri burjuvazi biri işçi sınıfı. İktidarda hangi sınıf varsa yasalar

Kadıköy'de İklim Grevi

İklim grevi, 16 yaşındaki İsveçli öğrenci Greta Thunberg'in geçtiğimiz sene İsveç parlamentosu önünde başlattığı ve her Cuma devam ettirdiği iklim için okul bırakma eylemleri ile gündeme gelmişti.

Eylemlerin Türkiye dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanına hızla yayılmasının ardından, 15 Mart ve 24 Mayıs'ta gerçekleşen küresel iklim grevlerine 1,5 milyonun üzerinde öğrenci katılmıştı.

"Fridays For Future / Gelecek için Cumalar" dayanışma ağının çağrısıyla, Dünya çapında 160'a yakın ülkede 4685 iklim grevinde milyonlarca kişi fosil yakıt kullanımının durdurulması ve yenilenebilir enerjiye geçme çağrısıyla bir araya geldi. Türkiye'de de sekizden fazla şehirde iklim grevine destek verildi.

İstanbul'da 14.00'da Kadıköy İskele'de bir araya gelenler, geleceğimizi kurtarmak için Paris Anlaşması'nın imzalanması ve

uygulanması çağrısında bulundu. Yaklaşık bine yakın kişinin katıldığı eylemde, basın açıklaması yapan genç eylemci Atlas Sarrafoğlu büyüklerin çocuklara kulak vermesi ve gezegenimizi kurtarma çağrısında bulundu. Atlas, "Kimyasal kirliliği durdurmak konusunda bana yardım etmelisiniz. İklim krizini durdurmam konusunda bana yardım etmelisiniz. Bize yardım etmek için önce bizi desteklemelisiniz. Sonra bizimle aynı şeyi söylemelisiniz. Bilimin arkasında birleşelim" dedi.

Kadıköy İskele'den Yoğurtçu Parkı'na doğru gerçekleşen yürüyüşte "Güneş, rüzgar bize yeter", "Ne istiyoruz? İklim adaleti, ne zaman istiyoruz? Şimdi"

sloganları atıldı. Yoğurtçu Parkı'nda gerçekleşen etkinliğin ardından organize eden Sıfır Gelecek'i temsil eden konuşma yapan Elif Ünal, "Hedefimiz sıcaklık artışının, insan kaynaklı bir iklim felaketini önlemek için sanayi devrimi öncesi zamana göre maksimum 1,5 derece ile sınırlandırılması. Bu da 2030 yılına kadar net sıfır sera gazı emisyonuna geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Gelecekteki bütün kararların ve politikaların bu gerçekler üzerinden planlanmasını talep ediyoruz" dedi.

Yine Sıfır Gelecek'ten İren Bıçakçı ise Sıfır Gelecek kampanyasının Temmuz ayı itibarıyla 5 aylık bir çalışmanın ürünü olduğunu

söyle- di. Bu kampanya süresince herkesin katılımına açık olarak gerçekleşen söyleşiler, buluşmalar, performanslar, belgesel gösterimleri ve sokak eylemleri ile iklim krizine karşı olan farkındalığı artırmaya çalıştıklarını dile getirdi.

Sahnede konuşmalarını gerçekleştiren genç iklim aktivistleri ise fosil yakıt kullanımının durdurulması ve yenilenebilir enerjiye geçiş çağrısında bulundu. 12 yaşındaki Ece Doğa Bayraktar dünyada yangınlar, seller, yağmurlar, kuraklık ve kasırgaların yaşandığını ve hayvan türlerinin yok olduğunu, ama bizim hala normal yaşantılarımıza devam ettiğimizi söyledi. "Bu yüzden buradayız. Olan bitenleri farkına varmalıyız. İklim krizinin korkunç etkilerini durdur-

"Doğa İçin Şimdi Devrim Zamanı!"

Enternasyonal iklim grevi kapsamında Sıfır Gelecek Platformu'nun çağrısıyla İzmir'de de eylem vardı.

20 Eylül günü eylem 15.00'te Gündoğdu Meydanı'nda oturma eylemi ile başladı, saat 17.30'da Alsancak İskele önüne yürüyüş yapıldı. Buradaki kitleyle buluşulduktan sonra sloganlar ve müzik ile basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasının ardından saat 18.00'de Alsancak İskele önünden Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerinden Fuar'a yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca Cerattepe'ye, Munzur'a, Kazdağları'na, ODTÜ Kavaklık'a, Salda Gölü'ne, Bergama'ya sloganlarla selam yollandı. Bir çok demokratik kitle örgütü, İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri ve İzmir Barosu'nun katıldığı eylem

Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği "Yaşamın Enternasyonal! Daumen Hoch International Solidarity!", "Doğa İçin Şimdi Devrim Zamanı!", "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!", "Hayallerimizi Değil Kapitalizmi Yıkalım!" dövizleriyle katıldı.

Yürüyüşün ulaştığı Fuar'da ise İzmir Müzisyenler Derneği'nin müzikleriyle iklim grevi sonlandırıldı.

YANIYOR TABAN, ERİYOR TABAN

Şiar Coşkun

AKP'nin tabanı eriyor, hem de baş döndüren hızla. Çok değil bir ay önce hükümetin musluğuna yapışmış anket şirketleri desteği %36 gösteriyordu, şimdi %30... Zil takıp oynamak için yeterli bir sebep mi? Değil. Çünkü faşist aygıtın hemen hemen tüm kritik mevkilerini kendi yandaşlarıyla dolduran dinci faşizm, kitle desteğinin erimesiyle çözümlü gidecek bir yapı değildir.

Olur da bir sonraki seçimlerde gerici teknelci muhalefet sandıklardan galip çıkarsa, dinci-faşizmin önünde iki yol var demektir. İlki, tıpkı 7 Haziran'da davrandığı gibi sonuçları yok sayar; bu durumda çok ciddi bir isyan riskini göze almak zorunda kalır. Ya da ikinci olarak, aşırı yıpranmışlığını biraz tamir için, hükümetin işe yaramaz koltuklarını muhalefete bırakabilir. Bu ikinci olasılık tek bir koşula bağlı olacaktır: Dinci-faşizm, ekonomi ve güvenlik-adliye bürokrasisinde taşların yerinden oynamaya çağının garantisini almak zorundadır. Yoksa kendini bir anda Silivri zindanında bulabilir.

Amacımız, gelecek senaryolarıyla, emekçilerin kafasını bulandırmak değil, fakat dinci-faşizm açısından beliren yakın gelecek tehditleri, bugünkü adımlarına yön veriyor. Örneğin, yukarıda açıklanan nedenlerle, dinci faşizm, kitle tabanı eridikçe devlet içi kadrolaşmasında gaza basıyor. Züccaciye dükkanına fil misali dalıyor. Tarihin en kısa süren (1,5 saat!!) YAŞ toplantısında ordu hallaç pamuğuna dönüyor; Merkez Bankası'nın onlarca yıllık tecrübeli kadroları bir gecede kapının önüne konuyor, vs. tüm bu tedbirlere rağmen dinci-faşizm yarınını güvende göremiyor. Kitle desteğindeki erime, aydan aya ölçülebilir hız ve ivmeye sahip. Bu erimenin devrimin gelişimi ile sıkı bağlantısı bulunmasaydı, ne dinci-faşizm ne de teknelci sermaye böylesine panik havasına kapılırlardı. Panik havası dinci-faşizmi yeni ittifaklar aramaya zorluyor. Bu arayışlara gerici sermaye muhalefeti, yılışık gülüşler ve ayakları kaba etlerini döve döve koşarak yanıt veriyor. Çünkü hepsinin korkusu aynı: Eriyen, tek başına dinci-faşist partinin kitle tabanı değil, doğrudan, karşı-devrim tabanıdır.

Bu taban eriyor, çünkü genelleşen ve zirvesine ulaşan terör ve baskıya rağmen, devrimci sınıfların tutum ve davranışlarında bir çözümlü yaratamadılar. Ne Kürt halkı kayıyulara boyun eğdi, ne de Türkiye'nin devrimci yığınları 8 Mart-1 Mayıs gibi alanları doldurma fırsatını kaçırdı. Tersine, alanlar hızla hıncı doldu. Yaşanan onca kanlı katliamlara ve tehditlere rağmen yılmayan devrim cephesi, eninde sonunda, bu direşkenliği ile karşı-devrimin takatini kesecek, onu moral ve fiziki dağılmaya zorlayacaktı. Dinci-faşizmin sabah akşam borazanlar eşliğinde tekrarladığı "beka" lafları da karşı-devrime ihtiyacı olan motivasyonu sağlayamadı. Hatta denebilir ki, bu söylem ters tepti. Bu, kitleyi çoşturmak için sürekli cenaze marşı çalmaya benziyordu.

Dinci-faşizmin hem devlet bürokrasisini hizaya getirmek hem de kitle tabanına moral vermek amacıyla giriştiği dış savaş maceralarında ciddi bir sıkışma söz konusu. Şimdilerde dillerine doladıkları Fırat'ın Doğusu, ne besleme İŞİD çeteleriyle dolu Cerablus'a, ne de kaderine terk edilmiş yalnız bırakılmış Afrin'e benziyor. AKP, 2016 Cerablus-Bab işgaliyle, 15 Temmuz'da darmadağın olan orduyu toparlayabilmişti. Afrin işgali ise "metal yorgunu" dinci-faşist kitleye moral vermişti. Oysa şimdi Fırat'ın Doğusu'nda çok daha güçlü bir hasım bulunmakta. Karşı-devrimin kitle mobilizasyonu için bir dış savaş, olanaklı olmakla birlikte, sonuçlarına katılamayacak denli tehlikeli ve de çok pahalı bir oyuncak durumunda, hele ki hazine kasaları tam takır kuru bakırken.

Tabandaki erimenin, yaşanan ekonomik krizle yakından bir ilişkisi var, fakat tek etken bu değil. Dinci-faşizme destek verenler, önemli oranda küçük rantiyeler olarak yaşamlarını sürdürüyordu. Kriz rantiyeli musluğuna akışını kesti. Küçülen kesti. Küçülen arasında, bunlarla sınırlı bir dağıtım zorunlu kıldı. Oysa, hiç kurumayacakmış gibi görünen rantiyeli musluğu, karşı-devrim tabanında, dinci-faşist iktidara karşı biriken hoşnutsuzlukların üzerini örtüyordu. Nasıl olsa bu iktidar bir yere gitmiyordu, sıkıntı çekenler biraz dış sıkıp sırasını bekleyebilir. Şimdi, hem musluk kesildi hem de yolun sonu göründü; alttan alta biriken tüm hoşnutsuzluklar da bir anda su yüzüne çıkıverdi. Birbirlerini suçlamaya, tehditler savurmaya, karanlık defterleri açmakla tehdit etmeye giriştiler.

Peki ya, dinci-faşizmin ittifak arayışları, bu erimeyi durdurabilir mi? Veya şöyle soralım: tavandaki yeni ittifak çabaları, karşı-devrimci kitle desteğini yeniden şahlandırabilir mi? Buna hemen hayır cevabı vereceğiz. Çünkü uzun iç savaşın, derin toplumsal çelişkilerin keskinleştirdiği kutuplaşma, tüm sınıf ve katmanlar üzerindeki etkisini sürdürüyor. Ne İmamoğlu gibilerin Saray'daki neşeli ve verimli toplantıları ne de bizzat RTE'nin "Devri sabık yaratmayın, işbirliği yapalım" teklifleri, dinci-faşizme yönelik öfkeyi dindirebilir değil. Bu yüzden, tekkellerin tüm gerici partileri ittifak arayışlarını çok sakınlı ve ikircikli yürütmek zorunda kalıyor. Saray'daki mutlu mesut davetten bir gün önce, Kaftancıoğlu'na cezalar yağdı. Aşırı kutuplaşma, ittifak arayışlarına girişenleri bile yıpratın bir keskinliğe sahip.

Hiç kuşku yok ki, gerici burjuva muhalefetin dinci-faşizm ile kol kola görünmesi, tüm reformist çevrelerin ciğerini dağılıyor. Şimdi onlar, "ihane" çığırlarıyla dizlerini döve dursunlar devrimci proleterya, böyle bir gelişimi, mutlak surette devrimin yararına görecektir. Öfkeli yığınları burjuva muhalefetin kuyruğuna takan reformizmin unuttuğu temel bir gerçek var: Onların arasındaki çelişkiler asla uzlaşmaz karakterde değildir. Altı yaşında bir çocuğun bile anlayabileceği bu gerçeği tekrar etmek zorunda kalmak, reformizmin utancısıdır. Dinci-faşizm ile muhalefet arasındaki güç mücadelesi, aradaki fark büyük olduğu sürece, amansız gibi görünür. Muktedir olan kibir ve azamete yürütür işini; muhalif olan ise, iktidara yönelik öfkeden nasiplenmek için, kavga dolu laflar etmek zorunda kalır. Ne zaman ki güç farkı az çok dengelenir; tavanda bir uzlaşma zamanı gelmiş demektir.

Tepelerdeki buzlar eriyebilir, ancak tabanda, yani duygu ve düşüncelerine ihanet etmeyen sağlam karakterli emekçi yığınlar arasında, dinci-faşizmle uzlaşma niyetinin izi bile yok. İşte bu yüzden devrim, burjuva muhalefetin amaçları üzerinden, açmazları üzerinden dinci-faşizmle uzlaşmaya çalışan, onu "uçurumun kenarından almak"la övünen küçük burjuva bakış açısını daha fazla sırtında taşıyamaz. Devrimci yığınlar, her koşul ve zamanda uzlaşmaz siyasetini ve çizgisini korumuş olan devrimci proleterya'yı, devrimin hegemon gücü konumuna yükseltecektir. Bu özgüven ve cüretle, yakın geleceğe hazırlanalım.

"Türkiye'yi Boğan Bu Düzen Değişmelidir"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, OHAL döneminde çıkartılan KHK'larla işlerinden atılan kamu emekçilerinin işlerine geri dönmeleri

ve hukuksuz uygulamalara son verilmesi talebiyle Kadıköy'de Beşiktaş İskelesi önünde 20 Eylül günü basın açıklaması yaptı. Açıklamaya, ihraç edilen çok sayıda kamu emekçisi, KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik ve KESK'e bağlı sendikaların üyeleri katıldı. Eyleme Zeytinburnu Belediyediyesi'nde işten çıkarılan Kenan Güngördü, İşçi Temsilcileri Hazırlık Komiteleri de destek verdi.

Eylemde "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" pankartı açılarak, sık sık "İşimizi Geri Alacağız", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız", "OHAL Komisyonu Kaldırılsın", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" ve "AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak" sloganları atıldı.

Açıklama da konuşan KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik, 3 yıldır alanlarda olduklarını belirterek, "Tüm haklarımızı alan bu uygulamalara karşı dün olduğu gibi bugün de mücadelemiz devam ediyor. Haklı ve meşru bir mücadele yürütüyoruz. Sendikal faaliyetlerimizden dolayı bizi işten atan yetkililere çağrıda bulunuyoruz. Bu hukuksuzlukları biran önce vazgeçin ve işten atıklarınıza işlerini verin" dedi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ata Esen ise, "Bu çarpık siyasal sistemin sonuçlarını sadece sıradan vatandaşlarla dolup taşan adliye koridorlarında değil, fiyatların yükselmesinin bir türlü durdurulmadığı çarşıda pazarda da görüyoruz. Bu çarpık rejim Türkiye'yi boğuyor, çürütüyor: Bu düzen değişmelidir" dedi.

"Hukukun en temel normlarını tepe taklak edip masumiyet karinesini yok saydılar" diyen Esen, "OHAL'in en karanlık günlerinde sokakları bırakmayan, direnmekten, mücadele etmekten vazgeçmeyen, bunun için bedel ödeyen KHK'lı arkadaşlarımızın kuşkusuz payı vardır. Onların mücadelesi halkımıza çaresiz olumadığını göstermiştir" diyerek konuştu ve KHK'larla ihraç edilen arkadaşlarımız işlerine geri dönene kadar mücadeleyi bırakmayacaklarını vurguladı.

AKP Önündeki Eyleme Vine Saldırı

KHK'larla işten atılanlar AKP Ankara İl Binası önünde eylemlerini sürdürüyor. 20 Eylül'de AKP binası önünde 5. defa eylem yapmak isteyen KHK'lılar ve onlara destek olmak isteyenler gözaltına alındı.

KHK ile işten atılan Cemal Yıldırım'ın eylem öncesi AKP İl binası önünde bulunan Anıt Park'ta yaptığı basın açıklamasına KHK'lı sağlık emekçisi Mahmut Konuk da katıldı. "Biz hakkımızı aradığımız için bize terörist muamelesi yapıyorlar. Ama biz hakkımızı aramaktan, nerede olursa olsun sesimizi duyurmaktan hiç vazgeçmeyeceğiz" denilen açıklamadan sonra Cemal Yıldırım "KHK'ler gidecek biz kalacağız" pankartı ile AKP Ankara İl binası önüne yürümek istedi.

Yürüyüşe saldıran polis, Cemal Yıldırım, Mahmut Konuk ve Sanem Deniz Kural'ı gözaltına aldı.

"İşimizi Geri İstiyoruz!"

Üsküdar Belediyesi'nde temizlik, park bahçe işleri ve şoför olarak çalışan 150 işçi, 23 Ağustos 2019 tarihinden itibaren bir mesajla iş akıtlarının sona erdirildiği belirtilerek işten çıkarıldı. İşçilerin bir çoğu, çıkışları yapıldıktan sonra SGK'dan gelen mesajla işten çıkarıldıklarını öğrendi.

Önceden kendilerine hiç bir bildirimde bulunulmadan işten çıkarılan işçiler, haksız hukuksuz bir şekilde işten atıldıklarını söyleyerek, gerek işten atılma gerekçelerini öğrenmek istediklerini gerekse de bu haksızlığı dile getirecek muhatap bulamadıklarını belirterek 25 Eylül günü saat 11.00'de eylem yaptılar.

İşçiler, yağmurlu havaya rağmen basın açıklaması yaparak işlerini geri istediler. "İşimizi Geri İstiyoruz" dövizleri taşıyan Üsküdar Belediyesi işçilerine İşçi Temsilcileri Konseyi, İşçi Dayanışma Derneği ve Biz İşçiyiz.Com üyeleri destek verdi.

İşten atılan Mustafa Gül, belediye müdürlükleri ile görüşüp işten atılma gerekçelerini sorduklarında cevap alamadıklarını ve "birimlerimiz bilir" denildiğini, fakat birimlerinden de bir yanıt alamadıklarını aktardı.

İşçiler, "Bizim herhangi bir yüz kırtarıcı suçumuz yok, namussuzluk, hırsızlık gibi bir ayıbımız yok. Bir suçumuz mu vardı da bizi işten çıkardılar. Hiçbir şeyimiz yok ve bize söylenen tek kelime: 'Yapacağımız bir şey yok böyle gerekliliğimiz'. Ve çıkışımızı verdiler neden çıkışımızı verdiklerine dair bir bilgi istiyoruz. Biz işimizi geri almak istiyoruz. Lütfen sesimizi gerekli yerlere duyunsunlar. İşimize geri istiyoruz ve bize yardımcı olunlar" dedi.

İşçiler ard arda söz alarak nasıl işten atıldıklarını, sendikaların "başımızın çaresine bakın" dediklerini ve görüşmek için belediyeden hiçbir muhatap bulamadıklarını anlattılar.

7 yıldır belediyede Park ve Bahçeler'de çalışan Eyüp Mentşer, "Bu basın açıklamasını uygun gördük, çünkü başka muhatap bulamıyoruz. Yetkililerden sesimizi duymalarını istiyoruz ve çözüm bekliyoruz. İşimizi geri istiyoruz" dedi.

"Diri Diri Gömmeye Çalışan KHK'lara İnat Yaşayacağız!"

İstanbul KHK'lılar Platformu "Ölüm KHK'ları" olarak adlandırdıkları Kanun Hükmünde Kararname ile işten atılmaları, "Ölüme Karşı Yaşamı Savunuyoruz. İşimizi Geri İstiyoruz" şiarıyla Üsküdar'da bulunan Karacaahmet Mezarlığı'nda basın açıklaması yaparak protesto etti.

15 Eylül günü Karacaahmet Mezarlığı'nda A Kapısı önünde saat 14.00'de bir araya gelen emekçiler "İşimiz, Ekmeğimiz, Onurumuz İçin Ölüm KHK'larına Direniyoruz. İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açtı.

Sloganın yazılı olduğu pankartı kelimeler halindeki parçalardan oluşturan emekçiler basına "Pankartı öyle parça parça görmeye alışık değilsiniz. Bizim yaşamlarımız bir gecede dağıldı, parçalandı. Pankartımız da KHK'larla dağıtılan yaşamlarımız gibi paramparça" açıklaması yaptı.

KHK ile ihraç edilen emekçilerden Filiz Soylu, ihraç edilen 47 arkadaşlarının bu yapılan zulme katlanamamaya, bunca emeğinin, geleceğinin çöpe atılmasını dayanamamaya intihar ettiğini aktaran Soylu, bir çok emekçinin de kanserle mücadele etmekte olduğunu söyledi.

"Yapılan bu zulme, bu haksızlığa karşı bizler sesimizi burada bir mezarlıkta duyurmaya mecbur kaldık. Çünkü bizi diri diri mezara gömmeye çalışıyorlar" diyen Soylu, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitimi savunan eğitim emekçileri; parasız, nitelikli sağlık hizmeti isteyen sağlık emekçileri; vergide adalet isteyen vergi memurları ve nitelikli kamu hizmetleri isteyen kamu emekçileri oldukları için ihraç edildiklerini vurguladı.

"Bizler tam da bu ülkenin geleceği olan insanlar; bir gece yarısı yaşamın dışına itiliverdik. Pasaportlarımız iptal edildi. Başka kurumlarda çalışmamız yasaklandı" diyen Soylu sözlerini "Asla bizi diri diri gömmeyeceksiniz. Yapılan zulmü hiç birimiz kabul etmiyoruz. Biz Kazanacağız! Biz kazanacağız!" diyerek tamamladı.

İstanbul KHK'lılar Platformu adına yapılan açıklamada KHK'lara dayandırılarak getirilen 'Güvenlik Soruşturması' uygulamalarıyla yüzbinlerce gencin atama yeterliliğine sahip olsalar da görevlerine başlatılmadığı, işsizliğe mahkûm edildikleri ifade edildi; ihraç edilen kamu emekçilerinin mahkemelere müraعات haklarının da ellerinden alınarak, OHAL Komisyonu'nun da 84.300 dosyanın 77.600'ünün reddedildiği aktarıldı.

Zeytinburnu Belediyesi'nden KHK ile ihraç edilen Kenan Güngördü ise 28 Haziran'da oluşturdukları İstanbul KHK'lılar Platformu'nun, her hafta, her gün daha da güçlenerek mücadele ettiğini söyledi.

İstanbul'da ve diğer illerde KHK ve güvenlik soruşturmaları ile ihraç edilen bütün emekçilere seslenen Güngördü, "İstanbul KHK'lılar Platformu'nda örgütlenelim. Gücümüze güç, sesimize ses katmalıyız. Tarihi bir süreçten geçiyoruz" dedi.

Emekçilerin eylemi sloganlarla sonlandı.

Mücadelemizden Vazgeçmeyeceğiz

20 Ağustos'ta bu yana Ataşehir'de işe iade nöbeti tutan Cargill işçileri, mücadelelerinin 526. gününde düzenledikleri basın açıklamasında "Cargill işçisi mücadelesinden asla vazgeçmeyecektir" dedi.

İşçiler adına açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Teşkilatlandırma Sekreteri İbrahim Ören, "14 arkadaşımızın işine son verildi. Sebep olarak da kota fazlalığı ve ekonomik daralmayı sebep gösterildi; fakat biliyoruz ki tek amacımız sendikal örgütlenmeyi engellemek. Çünkü 526 gündür mücadele veren arkadaşlarımız sendikal örgütlenmede öncü arkadaşlarımızdı. Cargill işvereni anayasal hakları tanımamaya, üyelerimize mobing yaparak sendikal örgütlenmeye engel olmaya, sömürgeci Amerikan politikalarının işçi sınıfı üzerinde gölgesi olmaya devam ediyor..."

1 Ekim tarihi itibarı ile Genel Müdürlüğünüz önünde yaptığımız eylemi sizin müşterileriniz olan ve sendikamızın örgütlü olduğu Pamir Gıda, Dr. Oetker, Coca Cola, Pepsi-Co, Eti, Mondelez ve Nestle gibi büyük işletmelerin Genel Müdürlükleri

önüne taşıyacağız. Şunu iyi bilmelisiniz ki; sendika isteyen Cargill işçisi Tek Gıda-İş ile beraber mücadelesinden asla vazgeçmeyecektir" diye konuştu. Eylem sloganlarla devam etti.

Otomotiv Devi General Motors'da Grev Var

Amerika'nın en büyük otomobil üreticisi General Motors'da 46.000 işçi greve gitti.

Birleşik Otomobil İşçileri Sendikası UAW, 12 yıl sonra ABD otomotiv endüstrisinde ilk kez 15 Eylül Pazar gecesi greve başladı.

Sendikanın 46 bin işçisi, dokuz eyalette yayılmış 31 GM fabrikasında ve diğer 21 tesiste iş bıraktı ve yürüyüşler yaptı. İşçilerin bu grevi, 2007'de yaşanan grevin ardından ilk otomotiv grevi.

Sendika sözcüsü Brian Rothenberg, sendika ile patronlar arasındaki diyalogun devam ettiğini söylese de, grev kararının açıklanmasının ardından herhangi bir görüşme olmadı.

GM 4 üretim tesisini kapatmaya karar vermişti. Sendika ile yapılan görüşmeler sonucu tesislerin 2'sini dönüştürme, kalan işçilere de yeni iş sözü vermişti GM patronları.

Ancak taraflar arasında ücretler, sağlık yardımı, geçici işçiler, iş güvenliği ve kar paylaşımı konusunda anlaşmazlıklar yaşanınca UAW Michigan, Hamtramck'taki General Motors Detroit-Hamtramck montaj fabrikasının önünde greve gitti.

Dev otomotiv tekkelleri Ford ve Fiat Chrysler'in UAW ile iş sözleşmelerinin de süresi dolmak üzere. Anlaşma sağlanamazsa otomotiv sektöründe büyük bir "Metal Fırtına" gündeme gelecek.

12 yıl önceki son grev sadece üç gün sürmüştü. Ancak önceki yıllarda GM'de aylar süren grevler yaşanmıştı. Ancak bu grev, 2007'den bu yana işe alınan çalışanların çoğu için ilk grev.

Çıplak Kral Ve Serzenişleri

"Eğitim Sen Merkez Disiplin Kurulu, kendisine yapılan başvuru sonrasında, 19 Eğitim Sen üyesi ile ilgili 24 Ocak 2019 tarihinde başlatmış olduğu disiplin soruşturmasını 31 Ağustos 2019 tarihinde sonuçlandırmıştır. Soruşturma sonucunda 12 üye ile ilgili 'ilk genel kurulda üyelikten ihraç edilmesi talebiyle üyeliğin askıya alınması'; 4 üye ile ilgili 'üyeliğin 6 ay süre ile geçici askıya alınması'; 3 üye ile ilgili de 'kınama' cezalarının verilmesine Eğitim Sen Merkez Disiplin Kurulu tarafından oy birliği ile karar verilmiştir. 19 Eğitim Sen üyesine verilen cezalar Eğitim Sen Disiplin Kurulları Yönetmeliğinin ilgili maddelerine göre tesis edilmiştir."⁽¹⁾

Birçok yerde ama özellikle de sosyal medyada yoğun bir şekilde tartışılan meselenin bilançosunu bu şekilde açıklamış Eğitim-Sen.

Suç ve ceza, tasfiye, faşizmle işbirliği, sendikaya saldırı, ihraç üyelere saldırı, kasıt, hukuk, tüzük, yönetmelik... Tartışmada havada uçan kavramlardan bazıları. Savunulan "doğru" ve zikredilenler durduğunuz yere, baktığınız yöne göre değişiyor. Mesela sendika yaptığı açıklamada: "Ancak 'demokratik muhalefet hakkını' kullanıyorum adı altında sendika ile ilgili her türden mesnetsiz, geçersiz, kimi zaman iftira boyutlarına ulaşmış kara propagandanın muhalefet hakkı olarak kabul edilemeyeceğini bilmek gerekir. Yapılan bir hakkın kullanımı değil sendikaya karşı faaliyettir. Sendikamızın güçsüzleşmesi ve kamuoyunda itibarının zedelenmesinin hedeflendiği açık olan bu faaliyetlere karşı sendikamızın kendi organlarını kullanarak, sendikayı korumaya çalışması yapılması gereken en doğal ve doğru davranıştır"⁽²⁾ diyor.

Bahsi geçen Hatay Eğitim-Sen şube yönetimine kayyum atanmadığını, yönetimdeki tüm üyelerin ihraç edildiğini, yerine ise yine seçilmiş yedek yönetimin geleceğini belirtiyor sendika. Ha kayyum atamışın ha tüm üyeleri ihraç etmişsin. Ne fark eder? Bu, tüzük ve yönetmeliğe sığınarak laf cambazlığı yapmaktan başka bir şey değil.

"Suç var, ceza veriyoruz, her şey yönetmeliğe tüzüğe uygun" diyorlar. "Muhalefet ya da eleştiri yok, sendikaya ve mücadeleye saldırı var" diyorlar. "Varsa bir derdiniz sendikamızın organlarında dile getirin dışarıda teşhir etmeyin" diyorlar. Sendikamızın organlarında dile getirilen hangi eleştiriye dikkate aldınız? Birkaç örnekle hafızanızı tazileyelim sayın bürokratlar: Mesela tabanın baskısıyla yapılan, ihraçlara söz hakkı verilmeyen, ihraçlarla ilgili hiçbir somut eylem planı yapılmayan ihraç kurultayı. Sendikamızın organlarında yapılan tartışmaya da örnek verelim: 1 Mayıs'a yaklaşırken yapılan tartışmalar. Normalde önce şubelerde konu tar-

karar çoktan alınmış oluyor. Örgütün organlarında tartışma meselesi büyük bir samimiyetsizlik olarak sırtıyor sendikamızın açıklamasında.

Biz devrimci emekçiler olarak her defasında bu yaşananları tartıştık ve teşhir ettik. Sendikamızın tabanını yok saydığı, her şeyi tepeden dayattığı, örgüt içi demokrasiyi bitirdiği, tüzüğü yerle bir ettiği yerde (her şey tüzüğe uygun diyorlar ama örneğini verdiğimiz 1 Mayıs tartışmaları bile tek başına ciddi bir tüzük ihlalidir) teşhir haktır. Sendika yönetimlerimiz anti-demokratik delege sistemimizin yardımı ve kutsal reformist ittifakımızla ele geçireceksiniz, tüm iletişim kanallarını tıkayacaksınız, tüm gücünüzle devrimcileri tasfiye edeceksiniz (tasfiye sadece bugünün sorunu değil, 90'lardan beri sürüyor) sonra "kral çıplak" demek yasak diyeceksiniz. Örnekleri çoğaltmak mümkün fakat şimdilik kâfi.

Emekçiler, "kral"uzun süredir çıplak. Biz bunu uzun süredir zikrediyor ve tüm "kral"lara karşı mücadelemizi kesintisiz sürdürüyoruz. Sendikadaki reformizme, bürokratizme ve mücadele kaçınılına dair mücadelemizi, tavrımızı devrimci emekçilikten yana koyanlarla da ortaklaştırmaya hazırız. Her zaman da emekçilerin mücadelesini destekliyoruz. Ama bu konuda kendini dayatmayı, ayrı ve tekçi mücadeleyi savunmayı doğru bulmuyoruz. Benim mücadelem görünür olsun tarzı ayrı durma anlayışları devrimci emekçilerin mücadelesine hiçbir katkı sunmadığı gibi reformizmin ve sendikal bürokrasinin ekmeğine yağ sürer.

Tüm emekçilere çağrımızı yineliyoruz: komitelerde örgütlenelim, konseyi örelim. Devrimci Emekçi Komiteleri seninle bir kişi daha güçlü, unutm.

**Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği
Emekçiler En Öne, Komitelere
DEK
(Devrimci Emekçi Komiteleri)**

- (1) Eğitim-Sen 21 Eylül 2019 tarihli açıklamasından
- (2) Eğitim-Sen 21 Eylül 2019 tarihli açıklamasından

tişılır. Şubeler tartışma sonuçlarını illerdeki şubeler platformuna iletir. Sonrasında genel meclise taşınır. Tabandan gelen tartışmalarla nihai karar oluşturur. Bu karar artık sendikamızın tavrını belirler ve diğer meslek örgütleriyle ortaklaşılacaksa, bu kararla gidilir. Ama Eğitim-Sen ve KESK ne yapıyor? Merkezden karar alıyor. Sonra diğer meslek örgütleriyle kararı ortaklaştırıyor. Her şey netleştikten sonra şubelerde konu ile ilgili göstermelik toplantılar yapıyor. 1 Mayıs'ta yıllardır Taksim'e çıkma kararı alan merkez yönetim, dediğimiz süreçlerle tabanı saf dışı bırakıyor. Merkez yönetim 1 Mayıs'ta Taksim dışında hangi meydana olalım tartışmasını yaparken, taban ise bundan habersiz göstermelik toplantılarda Taksim mi değil mi tartışması yapıyor. Bu noktada şubelerden Taksim kararı çıksa da bir anlam ifade etmiyor. Merkezin bu tavrını bilerseniz de hiçbir şeyi değiştiremiyorsunuz. Çünkü

İzmir İTK Bölge Toplantıları

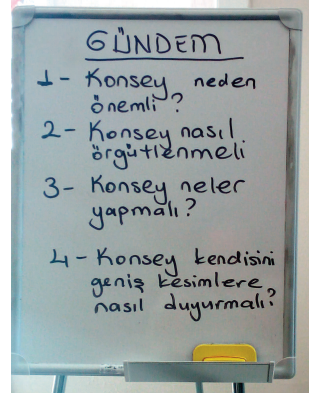
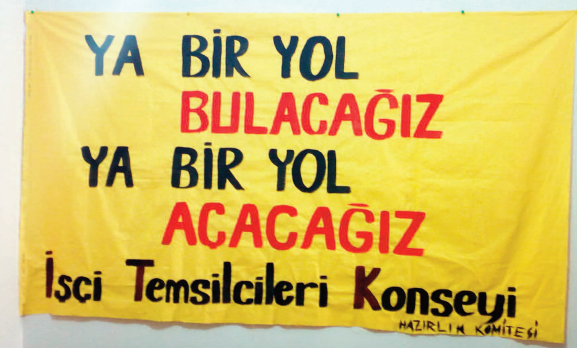
İşçi Temsilcileri Konseyi İzmir'de, 7 Temmuz Serbest Kürsü etkinliğinde alınan karara göre bölge toplantılarına başladı. Toplantıların ortak gündemleri şunlardır:

- 1- Bölge isminin belirlenmesi.
- 2- Konsey neden önemli?
- 3- Konsey nasıl örgütlenmeli?
- 4- Konsey neler yapmalı?
- 5- Konsey kendisini geniş kesimlere nasıl duyurtmalı?

Toplantının başında kendisine "Bakırçay Havzası İşçi Temsilcileri Konseyi" adını veren, Çiğli'den Kınık'a uzanan bölgenin işçileri, konsey toplantısına İzmir'de Konseyin örgütlenme sürecini aktararak başladı.

Toplantıya, Plastik Sanayi, Makina İmalat Sanayi, Metal Sanayi, Maden İşçileri, Medikal Malzeme Üretim İşçileri, Gıda Üretim, Demir Çelik, Mobilya Sanayi İşçileri, Benzin Pompası İşçileri, İşsiz işçiler, İki Mahalleden İşçi Komiteleri, Emekli İşçiler, Part Time İşçi Öğrenciler ve İşçi Avukatlar katıldı.

- Toplantıda;
- İşçilerin sınıf bilinci ve hakları hakkında bilgilendirilme çalışmalarının yapılması. Materyal üretilmesi. (Çalışma grubu oluşturuldu)
 - Daha çok işyeri, fabrikaya ulaşarak örgütlenmenin yayılması.
 - İşyerlerinde yaşanan her sorunun ortak bilgi ağı oluşturulması.

Kemalpaşa'dan Torbalı'ya uzanan bölgenin işçileri de ortaklaştıkları aynı gündem maddeleriyle toplandılar.

Toplantıya katılan işçiler tarafından bu bölgeye "İzmir Güney Bölgesi İşçi Temsilcileri Konseyi" adı verildi.

Toplantıya, Malzeme Üretim İşçileri, Otomotiv Sanayi İşçileri, Gıda İçecek Üretim İşçileri, Sıya İşçileri, Metal İşçileri, Part Time İşçi Öğrenciler, Montaj İşçileri, İki Mahalle İşçi Komitesi katıldı.

- Toplantıda;
- Konseyin tanıtımı için sokak röportajları, kısa film gibi dikkat çekici yayımlar hazırlanmalı. (Bir teknik komite oluşturuldu)
 - Sadece kendi işyerimizde değil, başka işyerlerinde, mahallelerde, işçi kahvelerinde bulunmalı, bilgi alınmalı, bilgiyi ortaklaştırmalı, örgütlenmeli, saldırılara karşı koymalıyız.
 - 5 Ekim Cumartesi günü Bakırçay Havzası İTK ile birlikte işten atılan Aliğa işçilerini ziyaret etmek.
 - 15 günde bir bölge toplantısı yapmak kararları alındı.

ODTÜ Mezunlar Derneği Çalışanları İş Bıraktı

ODTÜ Mezunlar Derneği çalışanları, maaşlarını alamadıkları için, 24 Eylül günü, 1 günlük iş bırakma eylemi yaptı.

Tez Koop İş Sendikası Ankara Şube Başkanlığı yazılı bir açıklama yaparak dernek çalışanlarının taleplerini duyurdu. Sendika üyesi olan ODTÜ Mezunları Derneği çalışanlarının üyelerinin aylık ücretlerinin gecikmeli ya da 2 ayrı taksit şeklinde ödendiği anlatılarak, yapılan toplantılara gidemeyen bir neticeye varılmadığı ve sorunun giderek derinleştiği belirtilen açıklamada "Sendikamız ve üyelerimiz şüphesiz ODTÜ Mezunları Derneği'nin içinde bulun-

duğu ekonomik çıkmazın bilincindedir. Ancak, ülkemizde yaşanan hayat pahalılığı, geçim sıkıntıları ile ücretlerin zamanında, tam olarak alınmamasını yarattığı sıkıntılar üyelerimiz açısından sürdürülemez hale gelmiştir. Bu nedenle İş Kanunu'nun 34'üncü maddesinde yer alan hükmünü üyelerimizin kararı doğrultusunda bir gün çalışmama olarak uyarı niteliğinde uygulamaya koyuyoruz. Sendika ve üyelerimiz olarak, sorunun bir an önce çözüme kavuşturulması doğrultusunda dernek yönetimini ve dernek üyelerini görevle çağırıyoruz" denildi.

Soma'da Yine İş Cinayeti

Madenlerde iş cinayetleri sürüyor.

Manisa Soma'da yüzlerce madencinin katıldığı Eynez işletmesine ait maden ocağında dün bir göçük yaşandı, bir işçi göçük altında kaldı.

Tahkimat sökümlü çalışmalar sırasında yaşanan göçük altında kalarak yaralanan 35 yaşındaki işçi Mustafa Şen, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

YOLDAŞLIK ÜZERİNE

Ali Varol Günal

Tarih sahnesini terketmek üzere olan kapitalizmin kalıntıları arasında camdan bir kalp gibi parıldayan bir şey gelecek kuşaklara miras kalacaktır. Bu, şüphesiz, yoldaşlık ilişkileridir.

Rusçası tovarış, İspanyolcası companero/ companera, Portekizcesi camarada, İngilizcesi comrade, Kürtçesi reheval olan yoldaş kelimesi, yol arkadaşlığından çok daha öte anlamlar taşır. Yoldaş, aynı saflarda, aynı ideoloji, aynı politika için dövüşen insanlar için kullanılan bir unvandır; sadece boş gecelerini, hazım zamanlarını değil/ boylu boyunca ömrünün devrime vermiş olan insanların taşıyabileceği bir unvandır. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, öyle aşırı bir şekilde idealize edilip, ulaşılması neredeyse imkansız hale getirilen unvan da değildir. Yaşamın içinden çıkan, içinde yaşamın bütün çelişkilerini barındıran, süreçlerle birlikte dönüşümüne gereken, sınımalarla güçlenen, fırtınalardan geçen, insana has bir unvandır.

Yoldaşlık, yoldaşlar arasındaki ilişkiyi tanımlayan bir kavramdır. Her bir yoldaşın ayrı ayrı özelliklerinden soyutlanmış olarak var olan kolektif bir tanımlamadır. Kimi zaman dostluk ilişkisiyle karıştırılan bir kavramdır; çünkü yoldaşlıkta da Nazım'ın dediği gibi "aynı ekmeğe, aynı hürriyet aynı hasret için" ölünebilir. Bu zaman zaman bir tartışmayı da beraberinde getirmiştir; şöyle sorulduğu çok olmuştur: Dostluk mu önemli yoldaşlık mı?

Halbuki, iki kavram birbirinin aynı olmayarak birbirinden kopuk, hele hele hiçbir şekilde birbirinin karşısında olmayan kavramlardır. Dahası dost yoldaş olmayı başarabilmek yoldaş kavramını gerçek anlamına kavuşturacaktır; çünkü yoldaşlık ideolojik, politik, örgütsel birlik yanında duygudışıdır da aynı zamanda. Bununla neyi kastettiğimizi anlamak isteyenler, Mahir'le Ulaş'ın mahkeme salonundaki o kucaklaşmasına baksınlar; "bir gülüşün ateşiyse", "ölümün karşısında" "sigarasını yakmayı bilen" Denizlere baksınlar; biri diğerlerini idam mangası karşısında yalnız bırakmadığı için eylemi birlikte üstlenen Seyitlere baksınlar... Yoldaşlık, yeri geldiğinde aynı gıyotinin altına kafayı birlikte koymak, yoldaşının üzerine gelen kurşuna göğsünü siper etmektir. Yoldaşlık, yoldaşının üzüncüne ve sevincine ortak olmaktır; onunla birlikte gülmek, onunla birlikte ağlamaktır; "biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini/ biliriz öylesine yaşamasını ölmesini" diyebilmektir. Yoldaşlık, kendin için istediğini yoldaşın için de istemek, kendin için istemediğini onun için de istememektir. Ama hepsinden önemlisi yoldaşlık, aynı amaç için yaşamak, aynı amaç için mücadele etmek, aynı amaç için özveriyle çalışmaktır. Hayatı ve devrimi birlikte örgütlemektir. Yoldaşlık, kan ve ter içinde yapıyı yükseltmektir; hem de yapı yerinin bayram yeri olmadığını, toz toprak, çamur kar olduğunu bilerek; hem de dostların her zaman vefalı olmayabileceğini, senin de zaman zaman tökezleyebileceğini, ayağının burkulabileceğini, ellerinin kanayabileceğini bile rek... Velhasıl yoldaşlık zor zanaattır. Yine de yapıcılar gibi türkü söylemeyi başarmak gerekir çoğu zaman; yüreği bayram yeri gibi cıvılcı tutmak gerekir.

Yoldaşlık asla sadece iş/görev odaklı bir şey olmamalıdır; memur zihniyetiyle yoldaşlık ilişkisini sürdürmek isteyenler, er ya da geç bir yerde su koy-verirler. Bizler dünyanın en uzak yerinde olan, bizimle aynı hasret için dövüşen milyonlarca insanı yoldaşımız sayarız; adlarını hiç bilmediğimiz milyonlarca yoldaşımızın dünyanın her yerinde motifleri farklı olsa da aynı halıyı dokuduklarını biliriz. Bir gün tesadüfen yolumuz bir yerde kesişecek olsa, sanki birbirimizi yıllarca tanyormuş gibi kucaklaşır, birbirimizin gözlerinin içine aynı sevecenlikle bakarız. Aynı dünya görüşünü paylaşan, aynı barikatlarda savaşan insanlar kısa süre içinde yoldaşlaşırlar. Enternasyonal tugaylarda birlikte çarpışan savaşçılar, hep bir ağızdan gülmesini bildikleri gibi, hep birlikte yaşamalarını ve ölmesini de bilirler. Yıllar sonra bir araya geldiklerinde sanki hiç ayrılmamışlar, aradan hiç zaman geçmemiş gibi aynı heyecan, aynı yürekle sarırlılar birbirlerine; dünyanın bütün dillerinde "yoldaş" derler...

Yoldaşlık, birlikte emek vermek, birlikte üretmek, birlikte paylaşmak; Şeyh Bedrettin'in dediği gibi "yarın yanağından gayrı/ her şeyde hep beraber" diyebilmektir. "Ben" değil, "biz" olabilmektir. Kolektif olarak düşünebilmek, kolektif olarak davranabilmek, kolektif olarak alınan kararları kolektif olarak hayata geçirebilmektir. Kolektivizmden yoksun olan insanların yoldaşlaşmaları mümkün değildir. Kendi dünyasından yaşamayan, kendi egolarını tatmin etmekten başka bir şey düşünmeyen, bireyciliği kutsayan insanların yoldaşlık bağıyla bağlanmaları eşyanın tabiatına aykırıdır.

Bunun yanı sıra, yoldaşların her zaman her konuda aynı düşünmeleri, her şeyi aynı şekilde yapmaları gerekmez. Burada bahsi geçen robotlar değil insanlardır. Her insanın özgün yanları vardır. Kolektivizm de zaten özgünlüklerin ortaklaşması, kaynaşmasıdır. Ellerimizin kendi öz biçimini, öz hünerini kaybetmeden birleşmesidir. Hepimizin bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşamasıdır. Bu anlamıyla, yoldaşlık asla mekanik bir ilişki değildir; asla mekanik bir toplama işlemi değildir. Yoldaşlık benimsenmiş, özümsemiş bir ilişkidir. Yoldaşlık, yoğruyla yoğruyla bir hamur kıvamına gelmektir; insanların arasına kapitalizmin ördüğü duvarların yıkılması, yabancılaşmanın kolektif anlayışla kırılmasıdır. Bu anlamıyla "yeni insan" olma yolunda adım atmış olan insanların sakinliklerinin gereksizleştiği, herkesin birbirine içtenlikli, olanca açıklığı, samimiyeti ve dürüstlüğüyle yaklaştığı bir ilişki biçimidir. Karşılıklı güvenin esas olduğu; ama kolektif işleyiş kurallarının asla ihlâl edilmediği bir birlikteliktir. İnsanların yapılması gereken işler konusunda hemfikir oldukları, bu işleri yapmak için kendi aralarında işbölümüne gittikleri, herkesin üzerine aldığı işi büyük bir özveriyle ve gönüllü olarak yaptığı kolektif bir bütünün parçası olmaktır yoldaşlık. Yapılmayan işler konusunda gerekçeler üretmeyen, kendi eksikliği ya da hatasını açıkça kabul etmekten korkmayan, yeri geldiğinde kendisini de eleştirebilen insanların arasında anlam kazanan bir ilişkidir.

Yoldaşlık, disiplin ve özdisiplinle gerçek anlamına kavuşur. Kolektif bir disiplinin parçası olunmadan, insanlar kendilerini her zaman her an disipline etmeden yoldaşlık ilişkisini kalıcı hale getirmek mümkün olmaz. Herkes kendi işini en iyi şekilde yaparsa, üzerine yeni işler alma konusunda gönüllü olursa yoldaşlık ilişkileri gelişir. Kolektif işler konusunda ileri atılan insanlar gerçek anlamda yoldaş olmanın bilincine varmış olan insanlardır. Ortadaki taşın altına elini koyup kaldırılması için kolektif davranış geliştiren insanlar yoldaş olabilirler ancak; kendi yüreğinin kabuğunda yaşayan, her ağzını açtığında kendinden bahseden insanlar gerçek anlamda yoldaşlığa uzaktırlar.

Yoldaşlık karşılıklı saygı ve sevgi temelinde her geçen gün geliştirilebilecek, büyütülebilecek bir ilişkidir. Onun gelişiminin sınırları, aklımızın ve yüreğimizin gelişebileceği sınırlar kadardır. Yoldaşlık, hiçbir zaman tekdüze, pürüzsüz bir ilişki olmamıştır, olmayacaktır da. Her şeyde olduğu gibi yoldaşlık ilişkilerinde de iniş ve çıkışlar, kırılmalıklar, yetersizlikler olmuştur ve olacaktır. Önemli olan bizi BİZ yapan o amansız sevdadan/kavgadan vazgeçmemek; insanların daha güzel, daha özgür bir dünyada yaşaması için verdiğimiz mücadeleyi kararlılıkla sürdürmektir. Bütün dünyanın insanlarımızın bir gün yoldaşlaşacağı hayalini canlı tutmayı başarmaktır.

Savaşın Kazanır Sonunda

Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri, sadece ülkemizde değil, dünyanın dört bir yanında ciddi bir sorun. Gün geçmiyor ki kadınlar yaşananlara isyan edip sokaklara çıkmıyor... Son haftalarda İspanya'dan Ekvador'a, Türkiye'den Güney Afrika'ya, Fas'a kadar kadınlar sokaklardaydı.

İspanya binlerce kadın, aile içi şiddeti protesto etmek için 20 Eylül günü Madrid'de toplandı. Sadece 2019'da İspanya'da eşleri veya eski eşleri tarafından öldürülen kadın sayısı 42. Ve kadın cinayetlerinin kayıtlarının tutulmaya başlandığı 2003'ten bu yana öldürülen kadınların sayısı 1000'i geçti.

"Mağdurları saymaya devam etmek istemiyoruz" pankartları taşıdılar; semsiyeleriyle "Yalnız Değil" yazdılar.

En son 31 yaşındaki Adaluz Villagra, eski eşi tarafından çocukları önünde öldürülmüştü.

Son haftalarda bir lise ve bir üniversite öğrencisi genç kadının vahşice öldürülmesi de dahil, birbirini izleyen kadın cinayetleri ve cinsel saldırı haberleri, Güney Afrikalı kadınları öfkeyle sokağa döktü. Sosyal medyada da #AmINext (SıraBendeMi) kampanyaları başladı. Kadınlar, ceza yasalarının ağırlaştırılmasını istiyor.

Ağustos ayından bu yana Güney Afrika'da *14 yaşındaki lise öğrencisi Janika Mallo tecavüze uğradıktan sonra başı ezilerek öldürüldü. Sinema ve Medya bölümü birinci sınıf öğrencisi 19 yaşındaki Uynine Mrwetyana'ya postanenin bir odasında tecavüz edildi ve öldürüldü.

*Teoloji Fakültesi birinci sınıf öğrencisi 19 yaşındaki Jesse Hess yatağında ve 85 yaşındaki dedesi tuvalette ölü olarak bulundular, Hiç kimse tutuklanmadı.

*25 yaşındaki boksör Leghandre "Baby Lee" Jengels, polis olan eski sevgilisi tarafından arabasında vurularak öldürüldü.

*30 yaşındaki şov performansçısı Meghan Cremer, bir çukurun içinde boynuna ip geçirilmiş olarak ölü bulundu.

*Satış elemanı eğitimi veren 32 yaşındaki Lynette Volschenk'in parçalanmış bedeni bir apartmanın çöpünde naylon torbalara konmuş olarak bulundu.

Latin Amerika ülkesi Ekvador'da, "tejavüze uğrayan kadınlara yönelik kürtaj hakkının yasallaştırılmasının" parlamentodan geri çevrilmesi, kadınları sokağa döktü.

Ülkenin başkenti Kito'da sokaklara çıkan kadınlara polis saldırdı, çatışmalar yaşandı. Kadınlar, 1938 yılından bu yana yürürlükte olan yasanın daha esnek hale getirilmesini istiyor. Yasaya göre sadece hamile kadının hayatı tehlike altında olması veya zihinsel engelli bir kadının tecavüze uğraması halinde kürtaj uygulanabiliyor. Ancak birçok milletvekili, kürtaj hakkı yerine merdivenaltı kürtaj yaptırımlarına yönelik cezaların artırılmasını savunuyor.

Ülkede her yıl ergenlik dönemindeki 2 bin 500 genç kadın ve çocuğun cinsel saldırı sonucu hamile kaldığı öğrenilirken, kadınlar yasadışı ve sağlıksız koşullarda kürtaja mecbur bırakılıyor.

Fas'ta da yüzlerce kadın, ahlak ve kürtaja ilişkin mevcut "çağdışı" yasaları ihlal ettiklerini bir manifesto ile açıkladı, kendilerini "kanun kaçağı" ilan etti. İmzacı kadınlar, "Bizler kanun kaçaklarıyız. Olmaması gereken haksız, çağdışı yasaları ihlal ediyoruz. Evlilik dışı cinsel ilişkilerimiz oldu. Bir kürtaja maruz kaldık, uyguladık veya suç ortağı olduk" dedi.

Manifesto, Ağustos ayından bu yana illegal kürtaj yapmak ve evlilik dışı cinsel ilişkide bulunmak suçlamasıyla tutuklu bulunan gazeteci Hajar Raynusi davasının üçüncü duruşmasına denk geldi. Gazeteci Raynusi, tutuklanmasının siyasi bir dava olduğunu savunuyor.

2018 yılında resmi verilere göre Fas'ta 14.503 kişi hakkında evlilik dışı cinsel ilişkiden, 3.043 kişi hakkında zinadan, 170 kişi hakkında eşcinsellik ve 73 kişi hakkında kürtajdan soruşturma başlatıldı. Ve Fas'ta ortalama her gün 600 ile 800 arasında kaçak kürtaj gerçekleştirildiği tahmin ediliyor.

Yaşayabilmek ve vücut bütünlüklerini koruyabilmek adına, en temel insanlık haklarına kavuşabilmek adına sokaklardan ayrılmıyor kadınlar. Ve biz kadınlar olarak tüm haklarımızı mücadele ederek kazanabileceğimizi biliyoruz. Savaşın Kazanır Sonunda!

Sömürü Düzenine Karşı Sınıf Mücadelesi

Baş tarafı 1. sayfada

Fabrikalarda, tarlalarda, madende ve birçok yerde işgümüzü, bizim en büyük stoklarımızı yani emeğimizi çok az bir bedelle hatta sadaka düzeyinde ödemeye kendine bağlar. Bizlerin emeği ile ürettiği her şeyi biz işçilerin alım gücünün üzerinde rakamlara bizlere tükettirir.

Kendilerinin "yaşam hakkı" dediği her şeyi bizlere canımız pahasına üretirler. Onlar için yaşam hakkı olan, bizim için lükstür. Bizler onlar için yeniden üretmek üzere yalnızca karımızı doyurabilecek, kıramızı ödeyebilecek, geleceğin işçisi olacak olan çocuklarımızı yetiştireceğiz. Çocuklarımızın değil temel ihtiyaçlarımızı karşılamak, devlet okullarında okutabilecek maddi imkanı bile bize vermezler.

Biz işçilerin, emekleriyle ve canlarıyla ürettiklerini çeşitli reklamlarla bizlere ve çocuklarımıza özendirirler. Bizlere bunları satın alabilecek maddi imkanı da vermedikleri için onları alabilmek için bizleri kredi kartı ve tüketiciler kredisi adı altında ödeme imkanımızın üzerinde borçlandırır. Herkesi borçlandırdıkları için onların kurallarına göre çalışmaya ve yaşamaya biz işçileri mecbur bırakırlar.

Bütün hayatımız bu cenderenin içinde çaresizlik, acılar içinde yaşanarak geçer.

İşçi ve emekçi arkadaşlarımızın hayali yaşlanma emekli olabileme düşüncesidir. Gün geldiğinde ise kendinizi hayli yaşlanmış olarak ve elinizde bin lira civarında bir maaşla buluyorsunuz. Acı ama gerçek, biz çalışanların yaşamı ve yaşayacağımız hayat bu.

İşçi ve emekçi kardeşlerim, yoldaşlarım, ne yapacağız? Bu faşist, kapitalist sistemi yaşamaya devam mı edeceğiz? Biz bir şey yapamayız deyip oturacak mıyız? Bence, "ya bir yol bulacağız ya da bir yol açacağız!"

Hepimiz "biz" olduğumuzda o kadar güçlüyüz ki. Bizler olmazsak bu kapitalizm, emperyalizm bir hiç, inan. Bunu en iyi onlar biliyor. Biliyor ki, biz biz olursak bizleri durdurmaya ne paraları, ne silahları ne de güçleri yeter. Onun için bizleri çeşitli baskılarla korkutup sindirmeye çalışıyorlar. Onun için her koşulda her alanda bizleri ayrıştırıyorlar. En büyük silahları bizleri

cinsiyet, ırk, din, mezhep olarak ayırmak. Onlara düşman olduğumuzu anlamayalım diye birbirimize düşman olmamızı sağlamak.

İşçi kardeşlerim, yoldaşlarım, hak verilmez alınır. Ben şu an karşımda bir orman görüyorum. Bizler bu ormanı, ormanlar yapmak zorundayız. Bizler kapitalizmin bizlere verdiği kadar ücret, bize sunduğu kadar özgürlük değil, kendi iktidarımızı istiyoruz. Biz üretip biz geliştireceğiz. İşçi iktidarı istiyoruz, devrim istiyoruz. Ancak devrim ile bu kapitalist düzene son verebiliriz.

Ne demişti mavi gözlü dev şair "bir ağaç gibi tek ve hür bir orman gibi kardeşesine"

Kapitalizm her zaman kendi iktidarını devam ettirmek için bir yol buldu. Bizler de kendi haklarımızı elde etmek için bir yol bulmak zorundayız. Kapitalistlerin parası, fabrikaları, tarlaları varsa bizim onlara çalıştığımızdan çalıştıklarıdır.

Bu kapitalist burjuva düzen, her seferinde "aynı gemideyiz" diyor. "Krizi ve zor zamanı beraber atlatacağız" diyorlar. Bizler patronların zorluğunu, krizini neden bölüselim? Bu krizleri bizler yaratmıyoruz ki. Sizler kazancınızı, neden bizlerle paylaşmıyorsunuz? Krizden karlı çıktığınızı da biliyoruz, çok kazandığınızı zamanda "gelin bölüselim" mi dediniz? Bizler yalnızca insanca yaşayabilecek hakkımızı, sosyal güvencelerimizi, iş güvenliğimizi istediğimizde bile polisimizi, askerimizi üzerimize saldınız. Büyük bedeller ödeyerek kazandığımız, o yetersiz olan sosyal haklarımızı bile elimizden aldınız. 2020 tl asgari ücret ve 1000 tl emekli maaşı bizlerle alay etmekte.

Sahneye bir oyun koymuşlar ve bunun adına demokrasi diyorlar ve buna da inanamız istiyorlar. Her bireyin anayasal hakları vardır diyorlar. Herkesin seçme ve seçilme hakkının olduğunu söylüyorlar. Seçime gelince hep kendilerinin belirlediği bazı kişileri önümüze koyuyorlar. "Bunlardan birini özgür iradenle seç" diyorlar. Kendi adaylarını allayıp pullayıp, ne yapıp edip bizlere seçtiriyorlar. Sonra da kendi zafetlerini birbirimize düşürerek kutuyorlar. Sözümona muhalefet de onları tebrik eder, buna da 'demokrasinin en güzel yanı' der

Ya Sistem Ya Biz

Zapatista kadınlar, ilki geçtiğimiz sene düzenlenen "Enternasyonal Kadın Buluşması"nın ikincisi için davet yayınladı. 26-29 Aralık tarihleri arasında yapılacak olan buluşmaya dünyanın her yerinden çok sayıda kadının katılımı bekleniyor.

Zapatista kadınlar tüm dünyada mücadele veren kadınlara, mücadeleciler kız kardeşlere, yoldaşlara çağrı yaparak "Gündemimizde tek bir konu var: Kadına şiddet. Bu konuyu iki şekilde ele almak istiyoruz: Şiddeti kınamak ve katliamı durdurmak için neler yapacağımızı tartışmak" dediler.

"Barışı, özgürlüğü ve adaleti bize kimse vermeyecek. Mücadele etmek zorundayız kız kardeş ve yoldaşlar; özgürlüğümüzü kazanmak ve onu nihai erkten zorla almak için mücadele etmeliyiz.

(...) Şimdi birlikte çığlık atma zamanı, fakat öfkeyle ve kızgınlıkla. (...) Bir düşün kız kardeş ve yoldaşlar, vaziyet o kadar kötü ki hayatta kalmak için yeni bir dünya yaratmak zorundayız.

Sistem gerçekte işte bu kadar kötü, yaşamak için kökünü kazımak zorundayız. Sistemi biraz tamir etmemeli, yeni bir görünüm kazandırmamalı veya biraz daha düşünceli ve daha az kötücül olmamasını talep etmemeliyiz. Hayır. Yok etmek, kaybetmek ve geride hiçbir şeyi, külleri dahi kalmayacak şekilde öldürmek zorundayız. Biz durumu işte böyle görüyoruz yoldaşlar ve kız kardeşler, ya sistem ya da biz. Ve kuralları biz değil sistem koydu" diyen Zapatista kadınlar çağrı yapıyor:

"Sizleri 26 Aralık 2019'daki başlayan, 29 Aralık'ta sona erecek bu buluşmaya çağırıyoruz"

Umuttan Korkuyorlar!

Neslican Tay'ın Anısına...

21 yaşında, daha hayatının baharında iken verdiği tüm mücadeleye, yaşama azmine rağmen kansere yenik düştü. Neslican'ı gündemde tutan, binlerce insanın onun ölümüyle üzüntüye boğulmasının bir nedeni vardı: Kansere karşı verdiği umut dolu, kararlı mücadelesi...

Hastalığı boyunca verdiği mücadele ile bir çok insana örnek olmuş, tüm kanser hastalarına umut ışığı olmuştu.

Çağımızın vebası kanseri üç kez yendiği. Ne yazık ki yakalandığı dördüncü seferde onu yenedi.

Ama umut dolu mücadelesi, tek bacağı kesilmesine rağmen; "... ben bir bacadan ibaret değilim ki... çok daha fazlasıyım!" diyerek kanserin üzerine yürümesi, "bacağım yok ama enerjim var" deyip umutsuzluk içinden büyük bir umut ortaya çıkarması ve bunun için mücadele etmesi, onu daima yaşatacak.

Neslican'ın mücadelesi, bir çok kişiye umut aşılarken, gerici zihniyet bu umuttan da korkuya kapılarak, hemen "... Neslican kızımız dinlerin teselli gücünden faydalansaydı..." gibi sözlerle korkularını dile getiriyorlar aslında...

Şair diyor ya;

"(...)

Korkuyorlar Robson
Şafaktan korkuyorlar;
Görmekten,
Duymaktan,
Dokunmaktan korkuyorlar
(...)

Ümitten korkuyorlar Robson, ümitten korkuyorlar, ümitten

Korkuyorlar kartal kanatlı kanaryam

Türkülerimizden korkuyorlar."
Nazım Hikmet

Evet korkuyorlar, umuttan korkuyorlar. İnsanların var olan durumu kabullenmeyip (gericiliğin deyimiyle "dinin tesellisine sığınmayıp"), durumu değiştirme azmiyle, inancıyla mücadele etmesinden korkuyorlar. Mücadeleciler insanların etraflarına bilimin ışığıyla umut yaymasından korkuyorlar. O "umut"u yok etmek için de akıllarınca karalamalara girişiyorlar.

Dinci gericilik ne yaparsa yapsın mücadeleciler insanların içinde yeşeren gelecek günlerin daha iyi olacağına dair umudu yok edemeyecektir.

Agatha'ya da Polis Kurşunu

Rio De Janeiro'nun gecekondularında yaşayan 8 yaşındaki Agahta Felix, 20 Eylül Cuma gecesi polis kurşunuyla hayatını kaybetti...

Faşizmin artık sıradanlaşmış davranışları haline gelen bir olay bu. Yoksul halkın, çocukların polis kurşunu ile "kazara" ölmeleri, cezaya dahi konu olmayan günlük olaylardan birisi. Amerika'da siyahiler, Türkiye'de Kürtler bunu en iyi bilen halklardır. Ve Brezilya'da bir kız çocuğu, Rio De Janeiro'nun gecekonduarın bir favelalardaki evine giderken dolmuşta polis kurşunuyla vuruldu. Polis motosikletli bir şüpheliye rasgele ateş açtı. Minibüsün içinde bulunan Agahta Felix, yaralı hastaneye kaldırıldı da kurtarılmadı.

Rio de Janeiro Valisi Wilson Witzel'in polislere güç kullanma yetkisini verdiğinden bu yana, sadece 2019 yılı içinde polisin 1.249 kişiyi öldürdüğü öğreniliyor. Witzel, gerekirse helikopterlerle ateş açılarak "suçla mücadele edileceğini" ilan etmişti. Brezilya'nın faşist başkanı Jair Bolsonaro'nun görevde gelmesinin ardından valiliğe gelen Witzel de asker kökenli bir yargıç.

Polisler saldırıya uğradıklarını ve ateş açarak kendilerini savduklarını söyleseler de bölgede yaralanan yahut tutuklanan hiç kimse yok...

Agatha'nın ölüm haberi duyulmaz duyulmaz favelada yüzlerce kişi toplanarak sokaklara çıktı. Burjuva medya olayları basite indirgemeye çalışsa da çocuğun ölüm haberi sosyal medyada hızla yayıldı ve büyük bir tepki oluştu.

Faşizmin saldırganlığı, dünyanın neresine gidersek değişmiyor. Bir çocuğun daha faşizme kurban edilmemesi için faşizmi yıkalım.

Mücadele Birliği Okuru
Emekli Bir İşçi

SUDAN: BİRİNCİ PERDE İNDİ

Sinan Kaleli

Sudan'da ElBeşir sonrası ilk hükümeti 9 Eylül'de yemin ederek görevine başladı. Başbakanlığa atanan ekonomist Abdullah Hamduk, daha öncesinde söylediği gibi "teknokrat kabinesini" kurmuş oldu. Bilinen bir durumdur. Bir yerde "teknokratlar kabinesi" varsa, orada uluslararası sermayenin adamları ekonomi yönetimini üstlenmiş demektir!

Kabine görevine başlamasıyla belirli süredir alçalma eğrisi çizen devrimin birinci dönemi kesin olarak kapanmış oldu. Uluslararası sermaye güçlerinin yoğun faaliyeti ve devrim cephesinin yarı gönüllü üyelerinin düzene yönelişi sonucu geriye doğru büyük bir sıçrayış yapan devrimin ilk perdesi indi.

Gelişmeleri kısaca hatırlayalım.

5 Temmuz'da ÖDBG (Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri) ile AGK (Askeri Geçiş Konseyi) arasında uzlaşma sağlanmış, o tarihten sonra "geçiş sürecini yönetecek" Egemen Konsey'in oluşumu sürekli ertelenip durmuştu. Bu ertelenmenin ardında ÖDBG saflarında gittikçe büyüyen ayrışma ve tartışmalar ve tabii AGK'nin bu bölünmenin gerçekleşmesini beklemek için oyalama taktiği yatıyordu. Birlik içindeki düzen yanlıları, en başta da Ümmetçiler (Milli Ümmet Partisi) bir an evvel imzaların atılıp düzenin tesisinden yana. Anımsanacağı gibi Mayıs sonundaki politik genel grev sürecinde de ElMehdi'nin liderliğini yaptığı bu parti yan çizmiş, Sudan Komünist Partisi'nin (Meslek Odaları Birliği aracılığıyla) sert açıklamaları ve sokağın gücü sonucu sürece katılmak zorunda kalmıştı. Devrim cephesinin heterojen yapısının bu ayrışmayı gündeme

getirdiğine daha önce dikkat çekmiştik. Özellikle 3 Haziran katliamından sonra devrimin en kritik dönemine girilmiş oldu. Devrim son bir kez ileri atıldı. Askeri Konseyin bütün tehditlerine rağmen sokaklara çıkıldı. Katliam mevcut denge durumunu bozamazdı. Saldırıları arttı. Karşı koyuşlar da. Devrim cephesinin uzlaşmacıları iyice sağa çark etti. Katliam sonrası AGK'yi meşurlaştırmayı reddederek uzlaşmaya karşı çıkan ÖDBG, bir ay sonra uzlaşma masasına yöneliyordu! Bu şartlarda "kırılan uzlaşma" gerçekleşti.

Uzlaşmaya "Sudan Devrimci Cephe" çatısı altındaki silahlı gruplar itiraz etti. İşin ilginç yanı gruplar bir başka çatı örgütünün, "Sudan'ın Çağrısı" örgütünün de üyesiydi ve "Sudan'ın Çağrısı" grubunun liderliğini Ümmetçilerin lideri ElMehdi yapmaktaydı! SKP'nin uzlaşma karşıtı açıklamaları da gündeme düştü. Komünistler mevcut durumu geriye çark ediş olarak değerlendiriyor, ÖDBG bileşenlerine devrimi yükseltme çağrısı yapıyordu. Bu baskı altında uzlaşma metninin imzalanması sürekli ertelenip durdu.

Askerler ipleri bırakmamakta direniyorlardı. Uzlaşma taslağına göre İçişleri ve Savunma bakanlıkları askerlerdeydi. Özellikle İçişlerini elinde tutan güç, hasımları karşısında asıl gücü elinde tutuyor demektir. Egemen Konsey'in ilk 21 ayında da zaten askerler başkan olacaktı. Bu, devrim için apaçık bir yenilgi, bir teslimiyet demektir. Gerek silahlı gruplar, gerekse SKP böyle düşünüyordu. 1 Ağustos'ta yaptığı açıklamada SKP, mevcut taslağın cuntanın arzuladığı egemenliği ona sunduğuna işaret edip "köklü bir değişim sağlanana kadar halkı sokaklarda mücadelede" çağırıyordu. Birlik üyelerine

de görüşmeleri terk etme çağrısı yaptı. En başta ElMehdi olmak üzere Birlik üyeleri çağrıya katılmadı, müzakerelere devam etti. Artık devrimci odaktaki çatlak ayrılmaya dönmüştü. 4 Ağustos'ta uzlaşma metnine imzalar atıldı! Komünistler bu anlaşmayı reddettiklerini ilan ettiler.

Peki şimdi yeni bir isyan dalgası yükselecek miydi sokaklardan? Yeni bir ayaklanma çıkmayacağına uman, hatta komünistlerin varlığı yüzünden ÖDBG'ye mesafeli duran İslamcıların, bu çekilme kararı sonrası daha yakınlaşması gibi olumlu etkisi olabileceğini söyleyen yorumlar görünüyordu köşe yazılarında.

Uzlaşma metnine imzalar atılmıştı ama daha Egemen Konsey'in oluşturulması ve bir resmi imza töreninin yapılması gerekiyordu. Konsey'e sunulacak sivil isimlerin belirlenmesi tam bir curcuna oldu. Defalarca ertelendi Konsey'e sunulacak isimlerin belirlenmesi. SKP hiçbir şekilde sürecin içinde yer almayacağına inanmıştı. Birlik'in üyeleri arasında pazarlıklar sürüp gidiyordu. Nihayet 17 Ağustos'ta Egemen Konsey için resmi tören yapıldı. Birlik adına yapılan uzun ve ağırdalı konuşma on beş ayrı mesajla süslenmiş iyi dilek temennisinden başka bir şey değildi. Bu konuşma ile birlikte Birlik, devrimin bu faslının kapandığını resmen ilan ediyordu!

Ama uzlaşmacılar rahat değildi. SKP'yi denetim altına almaları gerekiyordu. Bu nedenle Birlik'in yatay ve gevşek yapısı yerine, daha merkezi bir dikey örgütlenmeye gidilmesini önerdiler. SKP oyunu görmüştü. Genel Sekreter ElHatip'in ağzından bu öneriyi reddetti: "Bu bloklar arasında yatay ilişkiyi tercih ediyoruz, böylece her bir

güç başkalarının vesayetine girmeden bağımsızlığını koruyor... Bizler tek bir partiye dönüşmeyecek ayrı programlara ve düşüncelere sahip kuvvetleriz... Bu gruplar arasında herhangi bir vesayet, tehlikelidir!" Ümmetçilerin oyunu böylece boşa çıkmış oluyordu.

Karşı-devrim dizginleri büyük oranda eline aldı. Cancavid (Acil Destek Kuvvetleri) hala resmi varlığını koruyor, onun başındaki meşum Hemeti, Askeri Konseyin de, Egemen Konsey'in de iki numarası olarak koltuğunda oturuyordu. Durum öyle garip ki, gazeteciler çiçeği burnunda başbakan Hemeti'ye güvenip güvenmediğini soruyorlardı.

Askerler hem konumlarını pekiştirmiş, hem de toplumda beklenti yaratacak müttefiklere kavuşmuş durumdaydı artık. Silahlı isyancı gruplar gerek Birlik'in çabaları, gerek uluslararası sermaye güçlerinin çevreleme girişimleri, gerekse yeni başbakanın görüşmeleri ile bekleme konumuna geçtiler. Bu kuvvetlerin "Sudan'ın Çağrısı" altında ittifak kurdukları ElBeşir öncesinin başkanı Ümmetçi ElMehdi ise ittifak başkanlığından istifa ederken "yeni görevler sorunmak" için kamurlarından kurtuluyordu.

Teknokrat hükümet, uluslararası sermayenin icra organı, "Sudan'ın (Kemal) Dervişleri" olarak kolları sıvadı. 200 günlük acil eylem planları hazırlanmıştı bile. Kredi musluklarının önündeki engeller kaldırılıyor, "teröre destek olan ülkeler listesi"nden çıkarılma adımları atılıyor, emperyalist merkezlerden ve bölge gericiliğinden art arda yeni hükümete destek açıklamaları geliyor. Başbakan 3 Haziran katliamına yönelik soruşturma emrini vererek yığınların da güvenine mazhar

olma yolunda bir jest yapmış oldu. Devrimin bu faslı bittiğine göre düzenin tesisine hız verilebilirdi artık!

SKP devrimin zirve noktayı çoktan geride bıraktığının farkında. Ve tamamlanmamış görevler duruyor ortada. Bu nedenle Konsey'de ve hükümette yer almadan, emekçi halkla birlikte çalışmaya devam edeceğinin altını çiziyor. Artık devrimin "sivil yönetim" talebiyle "barışçıl bir şekilde" katedileceği mesafe kalmadı. Bu yöntemle ve heterojen politik aktörlerle yürünen yol bitti. Eski müttefiklerin büyük kısmı barutlarını tüketti ve düzenin tesisine yöneldi. Artık devrim, ancak ikinci bir büyük kalkışma ile hedefine yürüyebilir.

Yokluk had safhada. Gıda krizine iki ay önce işaret etmişti SKP. Kolera salgını yayılıyor, kolereden ölümler de. Sokaklarda hala eylemler oluyor. Devrimin özgürleştirici etkisi ve kitlelerin kazandıkları özgüven, sık sık çeşitli gerekçelerle küçük isyanların tetiklenmesine yol açıyor. Kah bir valinin hesapsız bir adımı oluyor isyan gerekçesi, kah Darfur'da olduğu gibi ekmeğe ve akaryakıt kıtlığı. Ya da bir çevre eylemi, öğrencilerin otobüs eylemi, suçluların yargılanması talebi... 23 Eylül'de Sudan'ın pek çok kentinde Darfur'daki eylemlerle dayanışma gösterileri vardı. Yaygın ve güçlü eylemlerdi. Henüz devrimin ikinci dalgasını başlatmaktan uzak bu eylemler. Mevcut sorunlar birikmeye devam ettikçe ikinci dalga için gerekli gücün biriktirilmesi tanık olacağız. Ve işte o zaman şu an tarihsel rollerini oynayan uzlaşmacıların engellerinden de kurtulmuş olan devrim, çok daha güçlü vuruşlarla dövecek düzenin burçlarını.

24.09.2019

Hong Kong Meselesine Doğru Bakmak

Hong Kong meselesi giderek daha fazla dünyanın gündemine oturuyor. En son "göstericiler"e Çin yanlılarının müdahale etmesiyle olaylar farklı bir evreye ulaştı. İşlerin hiç de öyle emperyalistlerin istediği gibi gitmediği açık.

Olaylara diyalektik bakamayanlar, dolayısıyla devrimci bir bakış açısına sahip olmayanlar, Hong Kong'ta daha ilk gösteriler başlar başlamaz burjuva basından arakladıkları argümanları kullanarak Çin'e veryansın etme konusunda birbirleriyle yarışmaya başladılar. Öyle ya, ne de olsa "Çin, emperyalist bir ülke" idi; "Hong Kong'ta demokrasi istemi ile ayaklananları zorla bastırıyordu"; "ABD-İngiliz emperyalizmi ile Çin emperyalizminin yeni ticaret savaşı Hong Kong'ta veriliyordu" vb vb...

Olayların altında yatan süreçlere, iniş çıkışlara hiç bakmadan sadece gözümüzün ilk görebildiği, aklımızın ilk idrak edebildiği şeylere takılarak "teori üretmek" ya da "politika yapmak" bizim ortalama sol hareketlerin varoluş tarzıdır. Buna bir de uluslararası konularda konum belirlerken "düşmanımın düşmanı dostumdur" maocu bakış açısını da ekleyin, artık hangi solucan deliğinden girer hangi galaksiden çıkarsınız ya da sizin "olay ufkunuz"dan geriye ne kalır, tahmin etmek gerçekten güç. Çünkü bu bakış açısıyla bir karadeliliğin içine yuvarlanmak isten bile değil!

Daha en baştan Çin'i "emperyalist" diye düşman ilan ettiğiniz zaman, Çin'in yaptığı her şeyi "emperyalist çıkarları gereği" yaptığı sonucuna varırsınız ve daha önce 1989'da Tiananmen Olaylarını bastırarak Çin'i "katliam yapmak"la eleştirdiğiniz gibi, bugün Hong Kong'taki ABD ve Britanya tarafından alenen desteklenen "göstericiler"e karşı Çin yönetiminin kullandığı ya da kullanacağı her zor'u "baskı, gaddarlık" vb olarak değerlendirirsiniz.

Oysa olaylara biraz derinlemesine baksanız, bugün "Hong Kong'ta suç işleyenlerin Çin mahkemelerinde yargılanması" kararına karşı başlatılmış gibi görünen "protesto gösterileri"nin arkasında ABD ve İngiltere'nin olduğunu görebilirsiniz. Aslında öyle çok derinlemesine bakmanız da gerek yok; göstericilerin ellerinde taşıdıkları ABD ve İngiliz Jack Birliği bayrakları bile her şeyi yeterince açıklıyor. Yani "demokrasi yanlısı" göstericilerin is-

tedikleri, Hong Kong'un Çin'den kopartılıp yeniden İngiliz egemenliği altına sokulmasıdır. Bu istemin altında da "demokrasi" ya da "özgürlük" aşkından çok, son yirmi yıl boyunca dünya politikasına yön veren 3.Dünya Savaşı gerçekliği yatıyor. İngiltere ve ABD, Rusya ve Çin'e karşı başlattıkları ticaret savaşını kazanabilmek, Çin'in hızlı gelişimini engelleme için, bulabildikleri bütün yöntemleri deniyor; Çin'i ve Rusya'yı ekonomik, siyasi ve askeri anlamda kuşatabilmek için atabilecekleri tüm adımları atıyorlar. Bir yandan Uygur Türklerini Çin'e karşı kıskırtırken bir yandan da, buradan istedikleri sonucu elde edememiş olacaklar ki, Tayvan ve Hong Kong meselesini kaşıyorlar. Bugün ABD'nin Güney Çin Denizi'nde askeri tatbikatlar yapmasını sadece Kuzey Kore'ye bir gözdağı olarak okuyanlar yanılıyorlar. Bu tatbikatlarda asıl amaç, Çin'i açık bir şekilde tehdit etmek, onun eski İpek Yolu üzerinde oluşturmaya çalıştığı "Tek Kuşak" projesini engellemeye çalışmaktır.

Hong Kong meselesini de bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. 1997 yılına kadar 115 yıl bo-

yunca İngiliz egemenliğinde kalmış olan Hong Kong, bu yıllarda artık Britanya İmparatorluğu'nun eski sömürgeleri elinde tutamamasıyla birlikte, "Tek Ülke İki Sistem" anlayışıyla Çin'e devrediliyor. İşin ilginç tarafı Hong Kong'un "50 yılına geldiği gibi bırakılması" karara bağlanıyor. Yani emperyalist-kapitalist sistem, deyim yerindeyse 50 yıl boyunca Hong Kong'ta kapitalizm dışında bir sosyo-ekonomik sistemin kurulamayacağını kendi aklınca garanti altına alıyor. 1997'deki anlaşma ile İngiltere, Çin'in Hong Kong'taki egemenliğine saygı duyacağını kabul ediyor. Bu şekilde Hong Kong'taki emperyalist şirketlerin varlığını güvenceye aldıklarını düşünüyorlar. Bu arada eğitim ve sosyal programlarını sürdürüyorlar ve hatta yerli işbirlikçileri aracılığıyla siyasi partiler kuruyorlar. Bir mahkeme sistemi kuruyor ve kapitalist mülk edinmeyi yasalarla koruyorlar; ama ilginçtir, bu mahkemelere başvuranlar sanıldığının aksine daha çok İngilizler oluyor, Hong Konglular değil. Yine de Hong Kong şehri, Çin'in içine sokulmuş kapitalizmin bir kamasi oluyor. Çin'in kapitalizme geçmesi için buradaki

tüm nüfus eğitiliyor ve "demokrasi", "Batı" hayranlığı ile besleniyor.

Bu arada Çin ekonomisi, 1997'den sonra hızla geliyor. Bunda Hong Kong'un ciddi bir payı oluyor. Bu tarihte Hong Kong, Çin'in gayri safi milli hasılasının %27'sini sağlıyor (bugün bu rakam, %3'lere düşmüş durumda ve düşmeye devam ediyor). Buradaki bankacılık üzerinden Çin uluslararası piyasalara açılıyor, borsalara giriyor. Hong Kong'un 1997 yılında kabul edilen özerk statüsü hem Çin'in işine geliyor hem de emperyalistlerin. Çin, 1949 Devrimi sonrası, Batı'nın ekonomik yatırımlarına ihtiyaç duyuyor. Tabii bu yatırımları bizzat kendileri kontrol etmek kaydıyla. 1997'de yapılan anlaşma ile bu fonlar, Hong Kong'taki bankalar aracılığıyla gelmeye başlıyor.

Evet, bir yandan Çin ihtiyacı duyduğu kredileri bu yolla elde ediyor; ama emperyalistler aynı kaynaklar üzerinden Çin karşıtı hareketleri, eylemleri de finanse ediyorlar. Ford ve Rockefeller başta olmak üzere bir çok Amerikan tekeli buralara adeta su gibi para akıttıyor. Kurucuları arasında eski ABD Başkanı Ronald Reagan'ın da olduğu NED (National Endowment for Democracy: "Ulusal Demokrasi Vakfı") adlı bir kuruluş, bugünkü eylemlerin başını çeken Sivil İnsan Hakları Cephesi'ni kelimenin gerçek anlamında finanse ediyor. Amaç: Çin'in buradaki egemenliğini kırmak ve Çin'i istikrarsızlaştırmak. Dolayısıyla, "Tek Kuşak" projesiyle daha büyük işlere kalkışan Çin'e, kendi evinde huzur vermemek.

Bu politikanın AB emperyalist devletleri ve tekelileri tarafından desteklendiği de bir gerçek. Dolayısıyla Çin, burada çoklu bir kuşatmayla karşı karşıya. İşin içinden nasıl çıkacağı, "göstericiler"e karşı tutumunu sertleştirip sertleştirmeyeceği, önümüzdeki günlerde daha belirgin hale gelecektir. Şimdilik "suçluların Çin'de yargılanması" isteminin vazgeçtiği görülüyor; bu yasayı geri çektiler. Ancak açıktan Çin'e karşı girişilen ve havaalanı işgali, zor araçları bu kullanmayla da içeren eylemleri zorla bastırıp bastırılmayacaklarını zaman gösterecek. Çin'in, emperyalizm kurgusu "renkli devrimler"e kendi toprakları üzerinde izin vermeyeceğini düşünmek gerekiyor; bu bizim "demokrasi" aşığı "ortalama sol"u hayal kırıklığına uğrattıkça olsa da!

"Yaşamlarını Vermiş Çocuklarımızın Hakkını Hiçbir Şekilde Ödeyemem"-2

Donbass Bölgesinde savaşım veren "Hayalet Taburu" komutanı Aleksey Markov ile Jane Letova'nın yaptığı bir röportajı yayınlıyoruz.

...İlk Bölümü 83. Sayımızda...

Size şimdi kim yardım ediyor ve en çok ihtiyaç duyulan nedir yardımlar?

Söylemeliyim ki, çok fazla insan değil. 2014, 2015'te Donbass'a yardım başlığı daha popülerdi ve neredeyse herkes bununla ilgileniyordu. Şimdi ise Donbass birimine gerçek yardım sağlama konusunda sadece küçük sayıda insanlar ilgi gösteriyorlar. Fakat, Halk Cumhuriyeti için yapıyorlar daha çok popüler olmak için, bu iş onları heyecanlandırdığı için yapıyorlar.

Donbass Gönüllüleri Birliği, bize yardım ediyor. Onlar, bize çok yardımcı oluyorlar; özellikle yaralıların tedavisi ve bizim tarafımız için çok gerekli ve değerli olan bazı şeylerin üretilmesi konusunda. Sovyet Subayları Birliği yardım ediyor. Birçok iş, Yeni Rusya Yardım Koordinasyon Merkezi tarafından yapılıyor; fakat bu onların sadece işi. Bunlara ek olarak çok sayıda, diyelim, çeşitli nedenlerle katkılarının duyulmasını istemeyen bireyler var: birçoğu işyeri sahibi, bir çoğu bazı bağlantılara sahip. Fakat, doğrusunu söylemek gerekirse yardımlarına paha biçilmez; çünkü savaş çok pahalı bir iş, çok pahalı.

Aylık tahminleri düşürmeye başladığımız zaman, sadece bizim araçları çalışır durumda tutmak için sadece bir yedek parçanın 70-80 bin tuttuğunu söyleyebiliriz. Zırhlı araçlar tamamıyla ayrı bir fon gerektirir. Buna ek olarak, silahların tamiri, ilaç satın alma, yaralıların tedavisi- toplam çok daha fazla. Güvenli dijital telsiz iletişimi, gözlük, gece görüşü, termal kameralar vb satın alabilmek için büyük miktarlarda paraya sahip değiliz. Şimdi bulunduğumuz pozisyonu tutma ve en azından düşmanlarımızla kısmi de olsa teknik anlamda eşit koşullarda olma fırsatını bize sağlayan bu insanların yardımına sadece teşekkür edebiliriz. Ukrayna Silahlı Güçleri'nin 2019 yılındaki durumu ile 2014 yılındaki durumunu karşılaştırmak yararsız. Şimdi onlar, tabii Batılı dostlarına çok teşekkür, teknik anlamda çok geliştiler. Gece dürbünleri olan İHA'lar ile tahkim edilmiş durumdadılar. Bunlar gerçekten çok iyi karşı ateş batarıyasına sahipler, çok fazla miktarda gece görüş araçları var ve kendilerini oldukça iyi eğitmişler. Bu nedenle, arkadaşlarımızın yardımı olmadan bunlarla savaşmak bizim için inanılmaz zor olacaktı.

Size göre kısa vadede barışçıl bir yaşam amacıyla Cumhuriyetlerde barışı sağlamak için ne gerekiyor?

Yakın gelecekte bunun olabileceğini beklemiyorum. Gerçekte, bunun olabilemesinin tek koşulu var: Kiev'deki rejimin radikal bir şekilde değişmesi. Ve bu olmazsa, başka hiçbir koşulda burada bir barış olmayacak.

Bugünkü Ukrayna hükü-

meti, politikanın öznesi olarak değil, nesnesi olarak hareket ediyor. Cumhuriyetlerin geleceği, ağırlıklı olarak Rusya'nın herhangi bir şekilde güçleneceği ya da Rus dünyasının genişleyebileceği şeklindeki aşırı zararlı politikaya karşı Washington'daki, Londra'daki otoritelerin isteği doğrultusunda belirleniyor. Önümüzdeki beş yılda Donbass'taki çelişkiye ilişkin bir çözüm olabileceğinden şüpheliyim. Yıllardır süren Abhazya ya da Güney Osetya'da olduğu gibi dondurulmuş bir çelişki olarak kalacaktır; Ukrayna burada askeri araçlarla zafer elde etmeyi başaramayacaktır, fakat hiç kimse de cumhuriyetlere kendi egemenliğimizi kurma izni vermeyecektir.

Herkes anlamalı ki, uluslararası politika, yüksek gerilime ve yamyamlığa dayanıyor; en azından Batı'yı kastettiğimizde bu böyle. Sırp nüfusu katleden Kosova'daki aynı haydutlar, vakit geçirmeksizin tüm kanunlara aykırı şekilde devlete sahip oldular; çünkü bu kârlı bir işti. LPR ve DPR tanınmıyor çünkü bunları tanımak kârlı değil. Bu nedenle şu anda çok uzakta kalanlara bakmayalım; bizim görevimiz, burada ve şimdi yaşamı inşa etmektir.

Eğer koşullar normalleşirse, biz cephede Ukraynasız yapabilecek şekilde burada yaşayabiliriz. Zaten Ukrayna ile cumhuriyetleri birleştiren hiçbir şey yoktur. Benim daha önce de bir çok defa yaptığım bir şakada

olduğu gibi, Poroşenko askeri bir ödül için çalışmadı, fakat madalyasını ya da sertifikasını kazandı. Yani, bu adam Donbass'ı Ukrayna'dan tamamen koparabilmek için mümkün olan ve olmayan her şeyi yaptı. Cumhuriyetlerin ekonomik olarak ablukaya alınması için atılan her adım sadece bir şeye neden oldu: Ukrayna ile her kopuş Rusya ile bağlanmayı getirdi. Burada mobil iletişimi yasakladılar- hemen başka mobil operatörler ortaya çıktı. Tek bir noter kaydına erişimi engellediler- yerel noterler ortaya çıktı. Hirvina yasaklandı, herkes Ruble'ye geçti. Ekonomik abluka uy-

guladılar ve bizim aklıktan öleceğimizi umarak ürünlerin ithalatını yasakladılar, basit bir şekilde Rusya'dan ürün taşımaya başladılar. Aynı şey, gaz, su, elektrik ve her şey şimdi Rusya'dan gelmeye başladı. Ve pratik olarak cumhuriyetlerin bazı emekli maaşlarının kısmi ödemesi ve bazı belgeler dışında Ukrayna ile şu anda bir bağı kalmadı. Ancak, çoğu yerleşimcinin Rusya vatandaşlığı almasından sonra bunların da tamamen kesileceğini söyleyebiliriz.

Bu nedenle Ukrayna'nın kendisinde ya da dünyada bir takım radikal değişiklikler olana kadar bizim en azından bir kaç yıl daha bu statüde yaşayacağımız geçeceğine göre hazırlanmalıyız. Büyük altüst oluşlar dönemi, küçük ama iyi örgütlenmiş gruplar için bir şanstır. Ümit ediyorum ki bu şansa sahip olacağız.

Buradaki sivil nüfusa nasıl etkileşim içinde oluyorsunuz?

Biz, Kirovsk'taki sivil otoritelerle mükemmel bir uyum içerisinde yaşıyoruz. Ön cephedeki şehirler ile daha kıyıda olan şehirler arasındaki farklılık, çok belirgin. Her gün top ateşlerini duyan insanlar, askeri işleri çok iyi anlıyorlar. Ve biz, şehir yönetimi ile tam bir karşılıklı anlayışa sahibiz. Sürekli birbirimize yardım ediyoruz. Bazı malzemelerin dağıtımına ya da çöpün toplanmasına, az su olan köylere su götürmek için yardıma ihtiyaç duyuyorlar ve biz askerler olarak her zaman yardım ediyoruz.

Bundan dolayı, çeşitli kutlamaların organize edilmesinde onların tarafından yardımlar oluyor. Bizim için sürekli konserler düzenliyorlar. Askeri personelin çocukları, tatil gezilerine çıkıyorlar. Biz cephedeki güçlerimizin bir parçasını ansızın oradan çeksek, yarın onlara ne olabileceğini her gün duyuyoruz. Biz cephedeki güçlerimizin bir parçasını ansızın oradan çeksek, yarın onlara ne olabileceğini her gün duyuyoruz. Biz cephedeki güçlerimizin bir parçasını ansızın oradan çeksek, yarın onlara ne olabileceğini her gün duyuyoruz. Biz cephedeki güçlerimizin bir parçasını ansızın oradan çeksek, yarın onlara ne olabileceğini her gün duyuyoruz.

kında bu kadar kolay konuşamam çünkü buralara nadiren gidiyorum. Cepheden fazla ayrılamıyorum. Alchevsk ve Lugansk'ta birçokları savaşın devam ettiğini çoktan unuttu bile. Onu duymuyor, görmüyorlar; pratik olarak onları ilgilendirmiyor. Ve biraz farklı bir ilişki var.

Hiç yoktan sivil otoritelerle bir sorunumuz yok, tamamıyla karşılıklı anlayış var. Buna ek olarak, benim askerlerimin yarısından fazlası, Kirovsk'un civarındaki köylerin yerlileri. Onlar için, burası onların anayurdu ve kendi ulusal toprakları.

LPR'daki komünist örgütlerle herhangi bir etkileşiminiz var mı?

LPR'da yok gerçekten. İlk zamanlar, Lugansk'taki komünistlerle sıklıkla konuşuyorduk. Çok sıkça bize geliyorlardı ve ben de onları ziyarete gidiyordum. Fakat şimdiki özgün durum şu: Ben buradaki pozisyonumdan, Kirovsk'tan güçlükle uzaklaşabiliyorum. Alchevsk'i nadiren ziyaret ediyorum ve Lugansk'ı da sadece komutanlık tarafından çağrıldığımda... Ve Lugansk'a istediğim zaman kendi başıma gitme fırsatına sahip değilim. 1,5-2 saat gidiş tutuyor, bir o kadar da dönmek. Hatta eğer bir saati de Lugansk'ta geçirecek olursan bir gün gidiyor. Ve burada dakikası dakikasına her saat sayılıyor.

Bir diğer mesele de, hatırladığım kadarıyla, Lugansk'lı komünistler partilerini resmi olarak kurmadılar, daha çok gönüllülük temelinde hareket ediyorlar. Bizim, Rusya Federasyonu Komünist Partisi ile çok iyi ve yakın ilişkilerimiz var. Kişisel olarak Gennady Andreyevich (Zugyanov), bize defalarca ve anlamlı bir şekilde yardım etti; Kazbek Taysayev bize yardım etti; Rodin yardım etti. Bu anlamda iyi ve normal ilişkiler geliştirdik.

Cumhuriyetlerdeki siyasal alan oldukça kötü biçimde eziliyor. Buradaki gibi bir siyasal yaşam yok. Bir şekilde kendi başlarına varolan kamu kuruluşları var; ancak açık ki, hiç kimse onların gerçek güç pozisyonlarına yaklaşmalarına izin vermeyecektir. Cumhuriyetler büyük ölçüde elyordamıyla yaşamaktadır. Burada politika oyunu oynayabilirsin ama kimse bununla alakadar olmayacaktır. Buna rağmen savaşta komutanların çoğu, ben de dahil olmak üzere, kendimiz komünist olduğumuza göre, komünistlerle her zaman iyi ilişkiler içinde bulunduk.

LPR'de şimdi sınıf mücadelesi var mı? İnsanların sınıf bilincine bir şeyler mi oldu ya da şu an olduğu kadar yüksek değil miydi?

Evet sanırım öyle... Samimi bir şekilde nasıl söyleyebilirim? Üç aşağı beş yukarı, Ukrayna'daki, Rusya'daki ve cumhuriyetlerdeki oligarklar aynı. Ve her zaman oligarkların kendi aralarında anlaşmaları işçilere, çalışan nüfusa bir takım imtiyazlar vermelerinden daha kolaydır. Önemli sayıda büyük endüstriyel firma savaş sırasında ya üretimini durdurdu ya da çöktü. İnsanlar çoğunlukla emekli maaşlarıyla, kimisi küçük ölçekli ticaretle, diğerleri de para kazanmak için Rusya'ya giderek hayatlarını devam ettiriyorlar. Güçlü bir işçi hareketi yok maalesef, bu hareketi organize edecek, liderlik edecek, bazı amaçları, görevleri belirleyecek ve bunları başaracak bir güç de yok. Burada insanlar sadece yaşıyorlar ve böyle bir durumda kural olarak parlak bir gelecekte söz etmek için zaman yoktur. Karanlık bir zamanda yaşıyorsanız göreviniz yanna kadar hayatta kalmak, çocuklarınızı beslemek için bir şeyler bulmaktır. Onlar, yürüyüş ya da grev ör-

gütleyecek kadar zamana sahip değillerdir. Korkarım ki, koşullar burada normale dönene kadar güçlü bir işçi hareketi yaratmak mümkün olmayacak.

Tekrar, Rusya'ya bakmakta fayda var: savaş yok gibi görünüyor; iyi koşullarda yaşıyoruz gibi görünüyor, fakat bütün Rusya eylemlerini doğru bir şekilde organize edebilecek mücadeleciler sendika yok. VAZ'da, Ford fabrikalarında bazı genel grevler olduğunu biliyorum; fakat bunlar lokal eylemler. Genel bir tüm Rusya hareketi hala mevcut değil. Buna ek olarak, klasik prensiplere daha çok bağlı olan komünist partiler arasında sürekli bir hırgür var. Ve tabii, 1917 daima tüm parazitlerin bilinçaltılarındaki en kötü kabusları diriltiyor. Biz zaten bir defa bir devletin profesyonel rüşvetçi politikacılar, oligarklar, kapitalistler olmadan var olabileceğini ve bu devletin global işler başarabileceğini gösterdik. Açık ki, kimse bize ikinci bir şans öylelece vermeyecek. Biz bütün dünyaya "kötü" örneği gösterdik! Fakat bu söyleşinin ayrı bir başlığı; ve bu sadece cumhuriyetlerle değil fakat şu anda dünyanın her yanında olan biten her şeyle ilgilidir.

1990'larda kapitalizmin intikamı, tabii ki, herkesi derinden vurdu fakat bir şey var: tarih asla son bulmaz. Ve insanlar- siz insan olmayanlar diyebilirsiniz- Sovyetler Birliği yıkıldığı zaman oyuncakların üzerine atılanlar, şimdi her şey sadece bizim istediğimiz gibi olacak diyenler, çok çok erken bir sevince tutuldular. Kapitalizm, krizsiz yaşayamaz: öncelikle, o krizlerini civar yerlere; üçüncü dünyaya itmeye çalışır; fazla parayı oralara aktarır; oralardan ucuz emek-gücü satın alır fakat sonunda Dünya küçük bir gezegene döner. Şimdi kapitalizm küreselleşti, çokuluslu bir şirketin Malezya'da ya da Washington'da bir ofisinin olmasının artık temel bir farkı kalmadı ve

giderik problemleri üçüncü ülkelerin sırtına yüklemek daha da zor hale gelmektedir. Yakın ya da uzak bir gelecekte, kapitalizm kendi kendini yemeye başlayacak. Bu kaçınılmaz.

Ve kendi geleceği kurma planıyla, bu planı izleyebilecek insanlarla ve milyonların kabul edeceği düşüncelerle yüklü bazı örgütlü güçlerin olmasını çok isterim. Yüzyıl önce Bolşevikler bütün bunlara sahipti.

Belki de bir dahaki sefere daha şanslı oluruz, kim bilir. Her durumda eğer bir şey yapmazsanız, hiçbir şey çalışmayacaktır. En iyisini umalım ve hazırlanmak için yapabileceğimizin en iyisini yapalım.

Gücünüzü nereden alıyorsunuz?

Hiçbir yerden. Dürüstçe, inanılmaz bir şekilde uyumak istiyorum. Savaş bittiği zaman büyük bir olasılıkla birkaç hafta uyuyacağım. Pratik olarak hiç güç kalmadı; sadece bir tür salgırganlık, kararlılık ve öfke (...) Şu anda bizim anıt mezarlarımızda olan ve yaşamlarını vermiş çocuklarımızın hakkını hiçbir şekilde ödeyemem. En azından onların hatırasına, bu savaşta kazanmalımız. İstediyimden ya da sevdiğimden değil. Savaştan nefret ediyorum; ben bir pasifist ve hümanistim. Savaş benim için barbarlık. Fakat bu savaşın alternatifi, daha da kötü. Bu nedenle doğru bir hümanist olarak, onbin insanın yaşamasına izin vermeyecek olan on insanı öldürmenin daha iyi olduğuna inanıyorum. Bu nedenle, bu savaşın mantıklı sonucuna kadar görmem gerekiyor. Kiev'de yürüyeceğim; Khreshchatyk'a bakacağım, Şehrin güzelliğine hayran olacağım ve Moskova'ya, evime gideceğim.

Not: Redstar Over Donbass sitesinin 31 Ağustos tarihli Greg Buterfield çevirisinden çevrilmiştir.